

The Project Gutenberg EBook of Aarniometsän sydän, by Charles G. D. Roberts
#2 in our series by Charles G. D. Roberts

Copyright laws are changing all over the world. Be sure to check the
copyright laws for your country before downloading or redistributing
this or any other Project Gutenberg eBook.

This header should be the first thing seen when viewing this Project
Gutenberg file. Please do not remove it. Do not change or edit the
header without written permission.

Please read the "legal small print," and other information about the
eBook and Project Gutenberg at the bottom of this file. Included is
important information about your specific rights and restrictions in
how the file may be used. You can also find out about how to make a
donation to Project Gutenberg, and how to get involved.

Welcome To The World of Free Plain Vanilla Electronic Texts

eBooks Readable By Both Humans and By Computers, Since 1971

*****These eBooks Were Prepared By Thousands of Volunteers!*****

Title: Aarniometsän sydän

Author: Charles G. D. Roberts

Release Date: July, 2005 [EBook #8451]
[Yes, we are more than one year ahead of schedule]
[This file was first posted on July 12, 2003]

Edition: 10

Language: Finnish

Character set encoding: ISO-8859-1

*** START OF THE PROJECT GUTENBERG EBOOK AARNIOMETSÄN SYDÄN ***

Produced by David Starner, V-M Osterman, Robert Connal
and the Online Distributed Proofreading Team.

AARNIOMETSÄN SYDÄN

KIRJOTTANUT
CHARLES G. D. ROBERTS

SUOMENTANUT
I. K. INHA

SISÄLLYS.

- I. Polkua vaanivat silmä
- II. Raivion mökki
- III. Kyläkunnasta karkotetut
- IV. Miranda ja metsän piileväkansa
- V. Kroof, se iso emäkarhu
- VI. Mirandan pyhitys metsäle
- VII. Ystäykset
- VIII. Kirves ja sarvet
- IX. Pax Mirandae
- X. Filistealaisten pakoon ajo
- XI. Miranda ja nuori Taavi
- XII. Nuori Taavi raiviolla
- XIII. Lypsyaikana
- XIV. Hirvien hirnunta kuutamolla
- XV. Riistapaisti
- XVI. Kuolema vähän elämän edestä
- XVII. Koskien pauhussa
- XVIII. Vieraan tihutyö

I LUKU.

Polkua vaanivat silmä.

Ei velton lauhkea kuten kesäsen puutarhan hiljaisuus, joka suotaa vihantiin varjoihin lehväkattojen läpi, vaan jäneä valppaasti ja salaperäisesti odottava, oli aarniometsän hiljaisuus. Se oli ikäänkuin avara lasikupla, niin hienon ohueksi puhallettu, että pienikin ääni, jos se vain olisi voinut koskettaa ennakoita määrätymystillistäkieltä olisi saanut sen ryskyen raunioiksi sortumaan. Siitä huolimatta se oli särkeä saamatta vallinnut kautta sukupolvien, muuttanut omaksi laadukseen kaikki semmoiset harvinaiset ja epäohdonmukaiset häiritä kuin pantterin etäsen kiljunnan taikka kapuavan pähkinäkkelin hoikan laulun, vaiteliaan hirven pitkä juhlalliset huudot, jotka elän kahdesti tai kolmasti toistaa lokakuun ympyriäsen kuun alla, taikka jonkun suuren tuulen raskaan jymyn petäjien, koivujen ja hemlokkien [Footnote: Hemlokki *(Abies canadensis)* on kanadalainen jalokuusi. (Suom. muist.)] loitoissa latvoissa. Harvat ja kaposet olivat ne auringonsäeet, jotka maahan saakka tunkeutuivat näden korkeiden

latvain lomitse. Se ilma, joka hiveli ruskeanviheriän varjojen solia, oli ihmeteltävän kirkasta, sitä ei samentanut minkäänlainen pöy- tai höyrytuhru. Sen lumoava läpikuultavuus kerrassaan petti silmää joka ei ollut siihen syntynyt ja kasvanut; se sai etäset lehvä näyttämään läheisiltä läheiset oksat epäodellisilta, sekotti kaikki perspektiivit ja uskotteli aivan tutuissa ja ilmeisissä asioissa olevan keijumaista narripeliä

Huono ja kauan käyttäminen oli metsän läpi kulkeva polku. Toisin paikoin olivat sammat ja maassa suikertavat viiniköynnökset sen kerrassaan peittäneet, niin että vain metsänhakkaajain veistämistä pilkoista voitiin erottaa kymmenistä muista eri tahoille haarovista reitin tapaisista aukeamista. Mutta juuri tässä jossa se nousi pitkäloivaa rinnettä oli veden juoksu pitkin polun matalaa kourua vähin pitänyt paljaina sen kuluneita kiviä ja sitä paitsi, vaikka ihmisen kuluttava jalka olikin jätetty sen niin monen sulan ajaksi talleamatta, niin ei se kuitenkaan milloinkaan joutunut aivan käyttämättä olemaan. Polku, joka kerran on kunnolla auki kulunut monen kulkijan jäljiltä säilyttää sitten melkein ainaiseksi lumousvoimansa jokaiseen jalan kulkijaan. Tämä vanha polku palveli kroofin, suuren naaraskarhun latuskoja känmeniä kun se astua löntysteli puolikasvuisen penikkansa keralla kauas vuorille, näyttäkseen jälkälänselleen parhaat mustikkamaat. Ja polku viehätti puoleensa myöskin Ten-Tine karibun, [Footnote: Pohjois-Amerikan peuraa sanotaan karibuksi intiaaneilta lainatulla sanalla. (S. m.)] kun se opasti hoikkia naaraitaan Kuah-Davikin lepikkösoihin lautumia etsimään.

Tänäsyysskuun iltapäivänä hiljaisuuden avosilmin odotellessa, lentää vikerti polkua pitkin äkkiäsepelepy. Se kävi istumaan oksan vekaralle, kurkotteli kaulaansa ja käänteli päätään puoleen ja toiseen, kurkistellen pyöreillä lasihelmisilmillään ja jäykistyen sitten liikkumattomaksi, niiden taulain näköseksi, joita puu oli täynnä. Tuossa tuokiossa alkoikin hiljaisuuteen sekaantua lähestyvää jalanastuntaa, saapasnaulain raskasta kilkettä kiviin. Polkua tulla kompuroi voimallisilla, vaikka työllä askelilla suuri harmahtava mies, yllään harmaat kotokutoiset vaatteet. Housunlahkeet oli epäasaisesti pistetty saapasräjän varsiin; päässä oli veltto monessa liemessä virunut huopahattu, joka oli kerran ollut ruskea; vyöllä helkkyi iso puukko karvapäämäsessä nahkatupessaan; ja olalla oli kirves, jonka päässä killui iso mytty. Tämä oli kiedottu räjähtyneeseen ja paikattuun kirjajaan peittoon ja tuon tuostakin siitä kuului ponnetonta, ikään kuin läkipeltiastiain räminää Toiselta puolelta pisti esiin paistinpannun musta kahva, puoleksi sanomalehtiin käärittyinä

Jos Taavi Titus olisi ollut metsästäjätai ansain virittäjä "trapperi", niin hänellä tietenkäin olisi ollut pyssy. Ja vaikkapa hän olisi ollut kaupunkilaisia, kylämiehiätai vain pienen maatalon omistaja, niin hyvän huolen hän olisi pitänyt kunnan aseista, ennenkuin lähti tunkeutumaan päivänmatkan päähän ikimetsien sydämeen. Mutta hän oli tukkimiehiä eikäsäis kuulunut kokonaan metsäle eikä aivan aukeillekaan maille. Talvensa hän vietti aivan syvimmilläsaloilla tukkileirissä vertaistensa keralla, hengenpitimään suolattu sianliha, pavut ja kuuma leipä hän oli silloin päivän pitkän uupumattomine

kirveineen liian uutterassa työssä joutuakseen sotimaan metsän karvallista ja höyhenleistäkansaa vastaan. Kesä hän oli auran ja viikatteen parissa kyläkunnassa pienellä puoleksi raivatulla palstallaan. Hän ei siis tuntenut tappamisen halua, sen enempää kuin pelonkaan vaistoa, kun hän puolueettomana ja väinpitämätönähä kulki näden hiljaisten, vaikk'ei silti elottomain maisemain halki. Elottomia ne eivät olleet, sillä aarniometsäläoli omat, tosin piilevä asukkaansa. Vaikka tämän vakavan näkönen vanha tukkimies olikin huomaavainen ja tarkkanäkönen ja metsän elämään perehtynyt, niin ei hän ympäröivässä levossa nähnyt olevan muuta kuin puunrunkoja, kaatuneita lahoja ruhoja, sammalmätätäjä sekavia pensastiheikköjä. Hän oli havainnut, -- ja sitä päi ensikertalainen havaitsekaan, -- erotukset valkokuusen, mustan kuusen ja jalokuusen, harmaan koivun ja keltaisen koivun, [Footnote: Suomennamme nimet kirjailijan käyttämistä amerikkalaisista nimityksistä vaikka ne ovatkin häilyvä ja voivat tarkoittaa eri muunnoksia. "Valkokuusi" on *Picea canadensis*, jolla on lyhyet sinivihreät neulaset ja hoidat käyt; "musta kuusi" *Picea mariana*, hoikka leveäksäinen, tummanvihreäpuu, jolla on taajat havut ja munuamaiset käyt. Keltakoivulla, *Belula lutea* on harmaa tai keltainen kiiltävätuohi ja vaaleanruskea puuaine. Mitälajia "harmaa koivu" tarkoittaa, sitä on vaikea sanoa. Sekäkoivuja että kuusia ja jalokuusia (*Abies*) on Pohjois-Amerikassa hyvin monta lajia. (Suom. muist.)] lehmuksen ja heisipuun välillä ja jäkäistä joita oli kasvanut veistettyjen pilkkojen reunoihin, hän vaistomaisesti osasi lukea niiden kasvukausien luvun, jotka olivat näitä vanhoja, viitoiksi veistettyjä kirveen arpia pienennelleet. Mutta kaikista näistä metsäiedoistaan huolimatta hän luuli olevansa yksin. Hän ei aavistanutkaan että häntä vaanivat monet silmät.

Hänen matkansa toden teolla oli hyvin monen elävän olennon huomion polttopisteenä. Ne piileksivät katseet, jotka hänen liikkeitään seurasivat, olivat toiset pelokkaan vihamielisiä toiset voimattoman kostonhimoisia, toiset väinpitämättömiä mutta kaikki vierastelevia. Kaikki olivat yhtämielisiä siitä että oli paras pysyä näkymättömänä kaikki sen vuoksi noudattivat jäkäntämättömyydenä ja noin sanoaksemme opposivat yleiseen äänettömyyteen.

Sepelpeyy, laajalti kulkenut lintu, joka tunsikin kyläkunnat ja niiden tuimat vaarat, piti miestä silmäläharmistuneen pelokkaana. Ei se ilman tarkotusta lentävikertänyt polkua pitkin niin suurella melulla, varottaen kaikkea metsäkansaa. Se pelkäsi tämän harmaan ihmisolennon ilmestymisen ehkä tietävän, että pian tulisi niitä pitkiä mustia keppejäkin, joista pölähti savua ja lähti kova ääni, kun niillä jotakuta osotettiin. Se piilotteli itseään, kunnes sen ruskeat pilkulliset höyhenet olivat melkein yhtäistuinpaikan täpläsen ruskean kuoren kanssa; mutta vikkeli silmät tarkkasivat kaiken aikaa muukalaisen vähintäänkin liikettä.

Pähkinäkkeli, joka oli kävellyt petjän pystysuoraa runkoa suoraan korkeutta kohti, jämettyi muukalaisen askelien äänestä ja kurkisti häntä tiukasti puunrungon takaa. Sen silmäoli kuin musta kysyväpiste. Se ei ollut vielä millloinkaan nähnyt mitään tämän kömpelön ja hitaasti liikkuvan olennon kaltaista, mutta se tiesi, että tämä olento oli

vaarallinen. Pieni liuskeenkarvainen pää joka teräkulmaisesti ulkoni kuoresta, ei näyttänyt sen kummemmalta kuin oksan tyngätätäi käävätä mutta tälöäksan tyngäläoli se kumma tapa, ettäse tasaisesti kiersi puun ympäri sitämyden kuin tukkimiehen matka edistyi, niin että kulkija oli alati näkyvissä

Yhtäuteliaina, mutta pelosta väristen, tirkisteli hänen kulkuaan kaksi tarkkaavaista metsähiirtäskunkin kaalin leveän lehden alla istuen tuskin puolen sylen päässäpolusta. Toisen viikset koskivat toisen kuonoon, johtaen siihen kauhun sykäksiäja väistyksiäsen mukaan kuin mies tuli lähemmäksi, yhä lähemmäksi, kohdalle--ja meni ohitse. Hiiret eivät olisi rikkoneet heimonsa ensimmästäperintäietoa vastaan,--että se, joka istuu hiljaa, istuu näkymätönähkin--ellei sokea, mistään välttämähön saappaankorko olisi kerrassaan uhannut niitämusertaa.

Vähän kauempana polusta, leviävän rautapuutiheikön [Footnote: Pohjois-Amerikassa on sängen monta sellaista puulajia, jota kovan syyaineensa vuoksi sanotaan "rautapuuksi". (Suom. muist.)] alla, kyykki jänis ruskahtavalla sammal pohjalla, korvat aivan litteinäselkääpitkin. Sen silmä vahtivat inholla jopa melkein uhmalla tääraskasta suurta olentoa, joka liikkui niin suurilla ponnistuksilla ja semmoisella melulla. "Tuo ei ainakaan", ajatteli jänis halveksien, "pääsisi vihollistaan pakoon". Vieno ilman henki, joka huomaamatta huokui kautta metsän, toi miehen hajua jänhön piilopaikkaan, ja sai tämän herkä sieraimet nopeasti liikkumaan inhon tunteesta. Mutta äkkiätuli tuoksaus toistakin hajua; ja jänhönäytti samalla kätertyvän puolta pienemmäksi, sierainten jäykistyessäsuuriksi.

Se oli portimon hajujänikselle ilmetty kalman tuoksu. Mutta se haihtui silmänräpäyksessä ja silloin jänhön tarkka silmänäki, mistäse tuli. Sillätoisin kuin kaikki muu metsäkansa liikkui portimo. Se kulki tasajalkaa miehen kanssa, parin sylen päässäpolusta. Mutta niin hyvin sen värit sulivat ympäristöhön, niin varjomainen oli sen liikunto äänettömäsäsiroudessaan, ettei mies sitäkertaakaan huomannut. Portimo tuijotti tunkeilijaan häjyllävihalla, mutta ison tukkimiehen onneksi eivät portimon voimat, vaikkapa olivatkin valtavat elämen ruumiinkoon suhteen, kuitenkaan olleet minkään arvoiset sen häjyyn sisuun verraten. Muutoin olisikin tukkimiehen matka päätynyt siihen paikkaan ja kirjava mytty olisi jänyt polulle hiirien viikkoiseksi ihmeeksi.

Portimo kulki nyt minkin [Footnote: Minkki (_Putorius visson_) on portimoa paljon suurempi. Sen varpaiden väissäön uimaräpylä. Paitsi kaloja se syömielellään kanoja. (Suom. muist.)] vielä lämpösen hajun poikki, jonka vuoksi se heitti sikseen tukkimiehen turhan vahtimisen ja kääntyi inhoten toisaanne. Se vihasi minkkiäja ihmetteli, mitäasiaa mokomalla kalansyöjäläoli lähteäniin kauas vedestä Ei se juuri pelännyt--harvalle elämelle pelko on niin tuntematon kuin portimolle --mutta silläoli vielähäjyssäpikkusydänessään ripponen jäkeäja se tiesi, ettäminkki oli melkeinpäyhtäpahasisuinen kuin se itsekin ja lähes kolme kertaa isompi.

Vanhan polun yli kallistui saarni ja saarnen sammalisesta haarasta väjyi kulkijain askelia kaksi haaleata keltaisenvehreäsilmää terä

hienoina mustina rakoina. Ne silmät olivat pyöreässäkarvaisessa päässä joka oli painautunut aivan oksaan kiinni ja vähän kurkotti sen ylikin. Suipot tupsukkaat korvat olivat niuhassa pitkin pyöreääruskeata päätä Neljäpartaveitsikynttäöli vihaisesti tunkeutunut oksan kuoreen; sillä villikissa tiesi--ehkäöli jollain salaperäsellätavalla saanut tämän tiedon etäselteheimolaiseltaan, kotilieden ja kotikynnyksen kukkujalta --ettäihminen se oli kaiken metsäkansan ainoa voittamaton vihollinen. Julmasti sitähimotti hypäämiehen kumartuneeseen niskaan, aivan kirjavan mytyn ja ruskean hatunlierin rajaan, josta se hohti punakkana ja suojattomana. Mutta villikissa, Pohjois-Amerikan pienempi ilves, oli paitsi julmaa luontoaan perinyt hyvän annoksen varovaisuuttakin, ja tukkimies sai astua kompuroida edelleen häiritsemätäjä vähäkään aavistamatta sitäviheriästävihan liekkiä joka paahtoi hänen niskaansa.

Aivan toisenlainen oli se katse, joka seurasi lähelläpolkua olevasta pimeästänotkelmasta pienen pökköyteikön keskeltä Sielläöli Kroof karhu viileässähämäryydessätakajaloillaan istuen ja mahtavaa ruumistaan puolesta toiseen häilytellen sekäjoskus pyyhkästen pois sääken kuononsa herkkäuntoisesta käjestä Kroofilla ei tänäkesänä ollut penikkaa perässään juoksemassa ainaisena huolena ja murheena. Tuntikauden se oli näin mukavasti häilynyt, tuntematta pelon tai himon tai harminkaan häiriötä mutta kuullessaan metsäkanaan varottavan vikerryksen ja naulapohjaisten saappaitten kilkkeen, oli se paikalla jäykistynyt kuin isoksi ruskeaksi kannoksi itsekin. Pienet punaiset silmät seurasivat vierasta ja näyttivät vilkuttavan. Se oli nähnyt ihmisiäennenkin eikäheitäpahoin pelännyt, enempääkuin erikoisesti vihannutkaan. Mutta kun se kammosi turhia ikävyyksiä niin ei se huolinut tunkeutua heidän huomionsa ja sen vuoksi se noudatti metsän tapaa ja pysytteli ääneti. Mutta karhu on hyvin paljon inhimillisempi metsän kaikkea muuta karvaista kansaa, taipuvaisin ja suvaitsevaisin, vähemmän ympäristönsäorja. Ja silläön lisäksi suuri annos huumoria, tuota inhimillisintäkaikista lahjoista; ja Kroofia huvitti, silläse tunsu tämän harmaapukuisen oudon miehen yhdeksi niistämeluapitäivistä metsänhakkaajista, joiden leiristäkaukaa Kuah-Davikin rannalta se viime talvena oli puhaltanut moniaita sangen tyydyttäviäasianpaisteja. Sitä yritti jälleen hupaisesti keikututtaa tämän mieleen muistuessu, mutta se ei olisi oikein käynyt yhteen muitten lahokantojen kanssa ja sen vuoksi sai keikuttaminen jäädäsisikseen. Kroofin päähän juolahti, ettämitähän jos yhdelläkämnenen lämyksellärepäsisi kirjavan mytyn oudon miehen olalta ja katsoisi, eikösiinäöli kaikenlaista hyväätavaraa, ehkäpä siankin paistia; mutta tänäkin oikullinen päähänpisto sai jäädäsisikseen. Vasta kun se oli nähnyt miehen kulkevan polkua pois pitkään matkaan ja katoavan mäen toiselle rinteelle, se syvälä omia asioitaan muistelevalla mörhdykselläjälleen känsi huomionsa sääkiin, jotka olivat silläväin saaneet selville karhun kuonon kaikki hellä kohdat.

Näinäedellisilläsivuilla mainitut olivat vain muutamia niistäpolun vaanijoista, jotka itse näkymätöinäsilmillään mittailivat aarniometsän tunkeutuvaa miestä Pitkin matkaa hänen joka askeleensa hyvin huomattiin. Mutta ei hän olisi astunut niin turvallisena ja mistään väittänetä jos hän olisi tiennyt, ettähiljattain, edellisenä vuonna, pantteriparikunta oli muuttanut nälle maille ja anastanut

läheisen vuoren rinteestätyhjän pesän. Eipäsuinkaan, vaan kirves olisi heilunut vapaana ja silmä olisivat etsien tutkineet jokaisen tien päälläriippuvan oksan; silläei kukaan tiennyt paremmin kuin Taavi Titus ukko kuinka vaarallinen vihollinen ruskeankeltainen pohjoinen pantteri on. [Footnote: Puumaa (_Felis concolor_) sanotaan Pohjois-Amerikassa yleiseen "pantteriksi" ja "vuorijalopeuraksi". Nykyisin sitäPohjois-Amerikassa tavataan harvoin, tuskinpa ensinkään niissäseuduissa, joissa tänäkertomus liikkuu. (Suom. muist.)] Mutta pantteriparikunta sattui paraillaan metsästäjän vuoren takana, Kuah-Davikin matalassa laajametsäsessälaaksossa.

Asiain näin ollen ei vanhaa tukkimiestäkaikkien väijyjän puolelta, jotka häntäsilmillään seurasivat, uhannut sen suurempaa vaaraa, kuin mikäkimalti neljistäpienistäkirikkaista silmistäkorkealta vanhan petäjän latvahaarasta. Pieneen salareikä oli sinne kuin lapsenkamarin ikkunaan ryhmittynyt neljänuorta sileääoravanpää ja nätten mielenkiintoa sanomattomasti heräti se kumma elän, joka niin raskaasti astua tönisteli heidän allaan. Jos ne olisivat olleet kyläkunnan oravia, niin ne epälemätöolisivat huutaneet kimakoita huomautuksiaan, suoraan sanoen haukkuneet häntä silläorava harrastaa avomielistäpuhetta. Mutta oleskellessaan aarniometsän asuinmailla oravakin oppii hillitsemään itsensä ja jos nuori orava tässäympäristössäolisi rupattanut kovalla änellävaikkapa omassa pesässään, niin olisi siitä voinut olla hyvinkin ratkaisevia seurauksia. Kun vanha tukkimies oli niiden näköpiiristäkadonnut, niin kaikki neljäpääätkatosivat pesän myskille tuoksahtaviin syvyyksiin ja sielläpohdittiin tääkummaa aivan hiljaisin kuiskauksin.

Tukkimiehen matkaa tehdessäja maata mitatessa pitkillälaahustavilla askelillaan polku vähitellen laskeutui seutuun, jossa puiden seassa oli kosolta sammaltuneita paasia. Pian alkoi sitten sydänmetsän kirkas ruskeanvihreähämäryys edestäpäen vaaleta ja ilmasta hävitäkaarnan ja mullan tuoksu. Vastaaan henki saraheinän lauhaa vaatimatonta tuoksua; ja puut alkoivat harveta, ja matkamies tuli metsästäjäven rannalle. Veden pinta loittoni helmeilevän kirkkaana haaleanviheriäsen kaislikon reunasta ja vastaranta seisoi tummana kalpeata hikistätaivasta vastaan. Kivenheiton päässäkaislikosta kohosi pieni paljas musta kalliosaari ja sen päässäsouteli veden hohteessa jääkuikan musta yksinänen muoto.

Kun tukkimies tuli puiden seasta aukealle ja hänen myttynsävärit sattuivat kuikan silmään, niin lintu upotti itsensäsyvemmäle veteen, jotta näkyvä vain pysty kaula ja vaajamainen pää. Sitten se leveän nokkansa avaten päästi selittämätönän ja hämmästyttävän naurunräkkänsä-joka oli kuin hiljaisuuden hävämistä mutta samalla varotushuuto kaikille jäven piirin asukkaille. Jääkuikka oli nähnyt ihmisiäennenkin ja se halveksi heitä ja sitähuvitti julistaa maailmalle uhmaansa. Se halveksi jopa niitäpitkiämustia sauvojakin, jotka savusivat ja paukahtelivat, kun ihmiset niitäojentelivat; sillä olipa se eräissätoisessa jävessä joka oli kyläkuntaa lähempänä oppinut sukeltamaan samalla kun näki leimauksen, ja siten västämään niitäjoutavanpäväsiäräskiviäsiruja, joita sauvasta lensi.

Tukkimies ei kuikalle suonut ensimmäistään enempääkuin toistakaan

ajatusta, vaan kiirehti aukealle tultuaan askeleitaan. Polku kulki nyt jonkun matkaa pitkin jäven sivua, kunnes ranta kävi korkeammaksi ja ryhmyisemmäksi, ja kallioniemen takana siihen purkautui meluava joki, joka työnsi vaahtoviiruja ja pitkiäkareita jäven tyynen pinnan poikki. Kallioniemelläseistäötöti kalpea, myrskyjen huuhteleva kelopuu, joka oli ollut vihanta petjää ennenkuin sen salama silpoi. Sen murtunutta latvaa valkeapääkotka paraillaan käytti pesänsijakseen. Tämäsuuri lintu känsi outoa kulkijaa kohti vihaiset keltaiset silmä--julman näkösen, kuperan otsan alaiset silmä--ja kurkotti pitkäle litteäkista kämmestäpäätä häntätutkiakseen. Se avasi nokkansa raatelevan sirpin ja kiljasi hänelle--kiljasi kolme kertaa mielensä mukaisin väijoin. Sitten matkamies jäleen katosi metsän hämäryyteen ja kopea lintu pöyhistelä höyheniän voiton ylopeänä

Polku puuttui nyt joen seuraan, jätäkseen sen kuitenkin heti ja sukeltaakseen nuoren balsamikuusikon uumeniin. Kun matkamies oli kulkenut tämän sulotuoksuisen alueen läpi, niin jä joen masentunut kohina hänen taakseen ja metsäsi takaisin jylhä säyrynsä Jäleen mies vakaasti astua taputti tuntikauden, alkaen yhäenemmän muistella kantamustaan, ja yhävähemmän ja vähemmän väittäämpäristöstään; ja uuden tunnin väjyivä hänen jokaista askeltaan oksilta ja viidakoista hartaat tuijottavat silmä. Sitten metsätaas päivänvalon voittaen jakautui. Matkamies tuli raivion väjälle autiolle aukeamalle; tunkeutui takertuvien karhunmarjaja vatukkapensaiden läpi, jotka metsän ja aukean välilläkasvoivat puolueettomana vyöhykkeenä etsi tiensäpitkän aution laidunmaan palaneiden kantojen ja tulipunaisten kuloruohojen [Footnote: Kuluruoho (_Erachthites hieracifolia_), eräs amerikkalainen rikkaruoho, joka rehoittaa palaneilla mailla.] läpi; ja heitti maahan myttynsäkaiikkein yksinäsimmän mökin eteen, mitähän oli koskaan sattunut näkemään.

II LUKU.

Raivion mökki.

Mustana ja jäykkänäsuojasi mökkiälähelle ulottuva niemeke kuusimetsää pohjan puolelta, mutta kolmelle muulle suunnalle siitäoli kolkkoa kaljua raiviota, joten paikka näytti kylläkin paljaalta. Ei ainoakaan pensas eikävesa verhonnut vankkain hirsiseinän alastomuutta, ja irtaantuva kaarna riippui pitkinäriekaleina, jotka kolkosti lepattivat joka tuulenpuuskassa. Joku haalea pitkäääsyninen rikkaruoho vain hankasi harvoja vaalean harmaita siemenkotiaan alimpiin hirsiiin. Karkeatekoinen lautaovi retkotti saranoillaan puoliavoinna. Kynnys oli pitkin reunojaan lahonnut ja siinäirvisti leveärako; ja pitkin rakoa kasvoi päime ruohoa, jonka Taavi-ukon kirjava mytty armotta lakosi. Molempien vähästen akkunain puitteissa oli vielä lasin palasia--ja vahvalta hämähäkin verkkoja ja näden kokoomaa tomua ja kuihtuneiden hyönteisten jäännöksiä Leveärystänen katto, joka oli hyvin rakennettu halotuista kedrilaudoista ja kahteen kertaan tuohella peitetty, näytti vastustaneen

vuodenaikain hyökkäysturhoollisella rintamalla, silläsihen ei ollut tullut montakaan aukkoa. Kolmisenkymmenen askeleen päässä oli pihamaan toisella puolen toinen huone, joka oli matalampi ja karkeampitekoinen, ja sen katto oli osaksi luhistunut. Se oli ollut karjan huoneena ja sen eteläseinälaoli paaluista ja punotuista kuusenoksista tehty ränstynyt vaja. Navetta oli rakennettu päärakennuksesta väittämitä miten tasanne sattui kulkemaan, silläperustuksille oli ollut vaikea löytää tasaista maata. Sen ympärilläkasvoi joka puolelle pitkäkarkeata heinää joka nyt kellastuneena kahisi kuivuuttaan; se oli itänyt siemenistä joita oli vuosien kuluessa rakojen kautta varissut parvessa säilytetystäheinästä Molempain rakennusten väimaa ja mokin oven ympärystämöntä sylvälääjalti oli lahoavan lastukon peitossa, jonka läpi suolaheinä ja ratamo, kovapintaisimmat kyläkunnasta tulleista siirtolaisista, yhävieläleveinä ja tympeinä tunkivat toukooaan ja anastivat maata. Pihan toisella puolella ulkokuonerivin vieressä oli parireen ränstynyt runko, ruostunut rauta-antura yhdestälaksesta irti kiskottuna; ja pihamaan keskellä jossa oli vahvimmalta lastukkoa, joten ratamoiden oli siinä vaikein päästä juurtumaan, makasi haljennut pökky, jonka arvet todistivat muualle muuttaneen kirveen voimaa.

Vanhalta tukkimiehellä pääsi syvähuokaus tämän mittaamattoman autiuden painostuksesta. Hänen katseensa kierteli rikkaruohoisia kenttiä jotka jo kauan olivat olleet mahoina, ja kulki poikki epäasaisten kannokoitten, joilta siellä läloisti kultapiisku-päviä ja veripunaisia kuluoruoholäkkiä Hänestä yksinäisyys kävi yhä kaameammaksi näden luvattomilla paikoilla rehottavien väiläkkän vuoksi, ehkäpä sen vuoksi, että ne muistuttelivat kotoisempia ja leppeämpinäköjä Hän nojautui kirveeseensä ja osotti peukalollaan umpimähkän:

"Rupea nyt tämmöstäkin paikkaa asumaan!" hän sanoi miettiväsenä eikä näyttänyt paikkaa ensinkään hyväksyvän. "Kyllä minä ensin kävisin itse katsomassa! Mutta Craigin Kirstissäönkin vaikka kymmenen miehen sisu!"

Sitten hän kiskasi oven auki, kohottaen sitä samalla, saranan rasiutusta keventäkseen, ja astui sitten kurkistellen sisään. Hänen niin tehdessään livahti haarapääky ulos säkyneestä akkunaruudusta.

Mökissä oli kaksi huonetta, toinen paljoa pienempi toista. Pienemmän huoneen laipiona oli räystäden tasalle rakennettu parveke, joka oli päähuonetta kohti avoin. Päähuoneessa ei ollut laipiota, ei muuta kuin kedrilaidoista ja tuohesta kyhäty katto. Idän puoleisella pääseinällä oli luonnonkivestä tehty hormi, jonka alaosa oli kaarevaksi holvattu, ja holvin alla oli tilava liesi haahloineen ja niskarautoineen. Akkunaseinälaoli seinään kiinnitetty lankkuperä. Laattiammalla oli pitkä sivu liettäkohti, kahdesta lankusta kyhäty kapea pöytä jota kannattivat vuolemattomat permantoon upotetut paalut. Siinä kulmauksessa, joka oli etämpänä liedestä oli väiseinää vastassa matala vuodelaitos, ei muuta kuin pitkä laitio, joka oli puoleksi täytetty kuusen ja hemlokin kuivilla punertavilla havuilla. Permanto oli täynnään lakastuneita lehtiä ja tuhkaa, jota tuuli oli hajotellut liedestä Taavi ukko kulki lattian poikki ja vilkaisi vuoteeseen. Hän huomasi kuusenhavut toiseen päähän kuovituiksi ja sillätavalla

jäjestetyiksi, etteivä ne voineet olla ihmistävarten.

"Tällä laon maannut elämiä" hän mutisi. Sitten laskien alas mytynsä hän kiinnitti huomionsa lieteen, ja pian vanha hormi jäleen kauan kestäneen yksinäisyytensä jakeen sai maistaa kotoisen lämmön suloa.

Päväöli jo aivan laskemassa ja tukkimiehen oli näkä Hän avasi likaisen monivärisen mytynsä Kroof, naaraskarhu, oli ollut aivan oikeassa arvaillessaan, mitä mytysmähti olla. Siinä oli sianlihaa--pieni sangen suolainen kimpale; ja pian valko- ja punajuovikkaat viipaleet terhakasti käisivä pannussa ja seinä ja katto saivat jäleen monesta aikaa imaista itseensä vanhastaan tuttuja käyjä

Kirvesmiehen tyydyttyä näkensä paistetulla sianlihalla ja leiväläjä poltettua pohjaan pienen mustuneen savipiippunsa, oli raivion mökki ennätänyt peittyä yksinäiseen häneen. Hän astui ovelle ja katsoi ulos. Valkoinen utu, jota kohosi pitkin metsän reunoja, näytti katkaisevan kaiken yhteyden hänen ja ihmisten ilmojen välillä ja taivaan kupukannelle ilmestyi pitkin väimatkoin monia isoja juhlallisia tähtiä Hän sulki oven, pudotti puisen ovenlinkun hakaansa ja nakkasi lieteen muutaman kuivan tikun paremmin nähdäkseen, kun suoriutui levolle. Hän käytti polttopuita säästellen, koska Kirsti tullessaan tarvitsisi kaikki. Sitten hän otti piipun suustaan, kopautti sen tyhjäksi, pyyhki imuketta hihaansa ja pisti laitoksen taskuunsa; riisui jalasta raskaat saappaansa, kääntyi kirjavaan peittoon, ja kellahti hyvälämielellä vuoteeseen sen enempää väittämättä keitä siinä oli ennen maannut. Tuskin hän oli lakannut liikkumasta, kun hiiret tulivat piilopaikoistaan ja alkoivat hypellä parvella. Hänen mielestään se ääni oli kodikasta ja hauskaa, ja siihen hän nukkui. Hänen nukkuessaan terveen väsymyksen syvä unetonta unta paloi heikko tuli loppuun, riutui kiiluvaksi hiilokseksi, hukkui pimeään.

Oli ehkä kulunut tunti, kun Taavi ukko kavahti istumaan äkkiä ilmi valveutuneena. Hän ei voinut käsittää mikäsiihen oli syynä Melua ei kuulunut minkäänlaisista. Eikä häntä väkään pelottanut. Taavi ukon karaistut hermot eivät tunteneet minkäänlaisia väristyksiä Siitä huolimatta hän aivan yht'äkkiä oli ilmivalveillaan, jokainen aistin valppaana. Hänestä melkein tuntui siltä kuin olisi mökissä jotain outoa. Hänen ensimmäinen päähänpistonsa oli hypävuoteesta katsomaan. Mutta toinen vaisto sai voiton, epäilemättä siitä syystä että hän oli viettänyt metsässäniin suuren osan elämästään ja koska sen ilmaukset olivat kaiken päivähä huomaamatta häneen vaikuttaneet. Hän noudatti metsäkansan ikivanhaa tapaa ja pysyi hiljaa, odottaen saavansa tietoa havaitsemalla.

Hän näki akkunain molemmat himmeä aukot ja oli kerran huomaavinaan, että toinen niistä hetkeksi hävisi. Tänäpäi hänet pimeässä hymyilemään tuikean hymyn, sillä hyvin hän tiesi ettei metsän asukkaista ainoakaan, ei itse pantterikaan, ollut niin varomaton, että pienestä akkunasta olisi kiivennyt suljettuun huoneeseen, jossa joka puolella tuntui ihmisen tuoretta kammottavaa hajua.

Mutta siitä huolimatta hän kuunteli pysyen aivan hiljaa, kuten tämä hänen tavallinen ympäristönsä oli ammuin opettanut. Hiirien juoksentelu oli päätynyt. Ei käynyt tuuli ja pimeys tuntui olevan paljasta korvaa. Samalla ovi hitaasti ja hiljaa narisi, ikäänkuin olisi joku raskas ruumis pehmeästi sitä työntänyt linkkua koetellakseen. Tukkimies ojensi hiljaa käensätapaillen kirveensä vartta, joka nojasi vuoteen päänalaista vastaan. Mutta salpa piti, eikä uhaava salakämähän työntely enää uusiintunut. Sitten kuului aivan katon harjalta raapimista, hiljaista kynsien kalinaa ja käpäliä pehmeästi tassutteli tuohella. Tämä ihmetytti tukkimiestä, hän ei käsittänyt, kuinka niiden kynsien ja samettipohjaisten käpälien omistaja oli voinut katolle päästä mitään kiipeämisen kapinaa kuulumatta. Samat pehmeät askeleet, silloin tällöin raapaisten tai kolauttaen, liikkuvat katolla ylös ja alas moneen kertaan; ja kerran kuului ohuen katon läpi pienen paussin aikana syvähenkäys, joka päättyi haastelemaan ääneen. Sitten seurasi pehmeä jysähdys lastukolle, ikäänkuin olisi joku raskas eläin pudonnut.

Lumous hävisi ja Taavi ukko nousi ylös vuoteestaan.

"Se hyppäsi alas katolta! ilveskissako lienee ollut vai ilveskö? Eihän panttereita pitäsi olla näillä mailla; vaikka oli se kissan hypyksi raskaanlaista!" hän itsekseen puhui, kulkiessaan kirves kädessä ovelle.

Pelkäämätähän työntsi oven auki ja katsoi ulos kimmeltävään yön. Ilmassa oli metsän viileyttä antiuden periolemusta ja henkeä Usvat sakenivat sankoiksi jo kivenheiton pääsämöistä. Hän ei huomannut mitään liikkuvaa. Ei kuullut mitään ääntä. Olkapäätä kohauttaen hän kääntyi takaisin, salpasi oven ehkäpä hieman suuremmalla huolella kuin edellisellä kerralla, haparoi takaisin vuoteeseensa ja nukkui mistään väittämättä aina valkoiseen pävään saakka. Pitkä ja viluisen rusottava valon säde kurkisti sisään särkyneestä ruudusta hänet herättäen.

Hänen ulos mennessään hälyi sumu vielä valkoisena ja kylmänräiviolla ja ruohojen latvat olivat yltä yleensä kastehelmissä. Hän huomasi, että lastukkoa oli jonkun verran liikuteltu, mutta ei voinut löytää varsinaista järkeä. Kulkien sitten ruohottunutta polkua, joka nuoren lepikön kautta vei lähteelle, hän löysi merkkejä. Alas lähteelle ja siitä edelleen metsään kulki jäljet, jotka puhuivat selväkieltä hänen metsäieteiselle tutkijajalalleen. Heinä oli tallannut, kasteen maahan karistellut ruumis, joka oli melkoisen suuri ja asui lähellä maata.

"Pantteri!" hän mutisi otsaansa rypistäen ja luoden ympärilleen varovaisen katseen. "Kyllä Kirstin vaan olisi parempi tuoda pyssy mukanaan!"

Kaiken sen päivän Tituksen Taavi työskenteli mökissä ja navettarakennuksessa. Hän korjasi katon, paikkasi akkunat, kiinnitti oven uudelleen saranoiheen, täytti vuoteen--ja ne molemmat vuoteet, jotka olivat pienemmässä huoneessa--raikkaasti tuoksuvilla vihannoilla kuusenhavuilla ja aikaansaivat navettarakennuksessa kerrassaan ihmeteltävän nuorennuksen. Hän perkkasi niinkään lähteen ja pilkkoi melko pinon polttopuita. Vanhan lammasvajan, joka oli ulkokuoneen takana, hän jätti ennalleen, tuumailen itsekseen:

"Tänne karhujen ja pantterien maahan, vieläköhän tahtoisi tänne lampaitakin harmikseen? Kyllä Kirstillä on täysi työ jos mieli saada elukkansakin säilymään!"

"Elukoilla" hän tarkoitti lehmäjä häkkiparia, jotka Kirsti kyläkunnassa omisti ja jotka Taavi tiesi hänen aikovan tuoda mukanaan tänne pakopaikkaansa aarniometsän keskelle.

Kotiutuneena näin yksinäiseen mökkiin ja hyvin tietäen, että ovi kesti, Taavi Titus nukkui seuraavan yön unien häiritsemättä illan pimeästä hamaan aamun koittoon vuoteensa miellyttävässä tuoksussa. Illasta aamuun saakka juoksentelivat hiiret parvella, lepakot lepattelivat räystäden ympärillä tuntemattomat turkkurit painelivat ruumiillaan ovea taikka pehmeästi tassuttelivat katolla ylös ja alas, mutta ne eivät voineet hänen lepoaan häiritä. Sitten metsän kesytön kansa alkoi oivaltaa nämä todet totiset, että ihminen jälleen oli ottanut raivion valtoihinsa, ja sana tästä uudesta maailmanjärjestyksestä kulki salaviihkä kautta metsän. Kun Taavi Titus seuraavana aamuna huolellisesti tutki raivion reunat ja arvaili, paljonko hakoja ja seipätätarvittaisiin Kirstin aitaan, samalla suunnilleen arvostellen raivion eekerialan ja hyväksyen todeten sen hyvän ruskean maanlaadun lihavaksi, niin hän luuli olevansa yksinään. Mutta yksinään hän ei silti ollut. Kaikilta aarniometsän kulumilta väjyi aprikoivia silmiä isoja ja pieniä vihaisia ja pelokkaita.

III LUKU.

Kyläkunnasta karkotetut.

Myöhään samana iltapäivänä saapui Kirsti Craig. Hänen tulonsa oli oikea majanmuutto.

Ensimmänen ilmoitus tulevien lähestymisestä oli kumea _tänk tänk ä tonk tänk_ lehmänkellojen helkkyessä polulla, jonka äänen kuultuaan Taavi-ukko heitti luotaan kirveen ja astua nuhjusti heitävastaan. Sieltä kuului pojan huutelua nuorella käskyvallalla "hoi! hoi Päivä hoi Tähti! menettekösiitä" ja jonon etupää ilmestyi samalla metsän juholliseen outoon porttihalviin.

Jonon etupäässä kulki Kirsti Craig itse, pitkänhäja suorana, lujasti astuen, pitkäsenisenä ja puettu hän oli siniharmaihin kotokutoisiin vaatteihin, kirkas tulipunainen liina pässä Hän talutti sarviin kiinnitetystänuorasta alistuvan käsivälitämustan ja valkoisen kirjavaa lehmää

Hänen vasemmasta kädestään piti kiinni pieni keikkuva olento, puettuna punaiseen karttuunihameeseen ja leveäieriseen karkeaan olkihattuun, joka oli hiuksilta taapän luisunut ja riippui nauhoistaan selässä Tämä

oli Kirsti Craigin tytär, viisivuotias Miranda. Tyttönen oli ratsastanut suurimman osan matkasta ja oli nyt kiihkeänmielenkiinnosta uutta kotia lähestyttäessä Aivan hänen perässään seurasi pitkäarvinen lempeäilmänen härkäpari--Pävä joka oli vaalea raudikko, ja Tähti, omituinen punaisen ja mustan kirjava elän, jonka otsassa oli monisäeinen valkoinen lähti. Nänävetivä raskaasti soutelevalla ikeellään perässään kömpelöätyörekeä jolle oli sidottu Kirstin tavarat ja varastot vaatimattomaan kasaan. Tähdän aaltoilevan kyljen vieressä käveli hoikka pellavatukkainen kylän poika, kälessäpitkähärkäuoska ja alistuva tyytymättömyyden ilme harmaissa silmissään ja punakoilla nuorilla kasvoillaan. Hän piti Kirsti Craigista ja luotti häneen täydelleen ja siittäsyystähän oli sen enempää ajattelematta suostunut hänen pyyntönsä ja lähtenyt auttamaan hänen pakoretkettä. Mutta niin tehdessään hän oli pahasti iskenyt yhteen yleisen mielipiteen kanssa; sillävaikka kyläkunta oli osottanut Kirsti Craigia kohtaan typerää ynseyttä niin vihotteli se kuitenkin, kun hän päätti pois muuttaa. Hän oli päättänyt lähteä tähän autioon mökkiin asumaan, hyljättyä raivausta viljelemään, elämään aivan erillään kanssaihmisistään, joita hän ei sietänyt, sen enempää kuin muuta häntäsietivä, ja täähuudettiin nyt joka taholla hullun päähänpistoksi; ja Taavi nuorukainen, joka juuri oli tullut sille iälle, jolloin yleinen mielipide alkaa tuntua tärkeätä oli levoton siitä ettäoli sekaantunut asiaan, jota yleiseen naurettiin. Hän jo mielessään kuvitteli, kuinka hän itse nyt joutuisi kylän kokkapuheiden esineeksi. Siitähuolimatta hän oli mielissään, että sai Kirstiä auttaa, silläsydän hänelläoli terve ja peloton ja hän piti Kirstiä todellisena ystävänsä vaikkapa hieman omituisena. Hän pysyi uskollisena, vaikka olikin eri mieltä Vanha Taavi, hänen isänsä oli ainoa, joka moittimatta ja vastustelematta kannatti vaimon yritystä Hän oli tuntenut Kirstin pienestä tytöstä tiesi hänet reippaaksi, uskolliseksi, vaiteliaaksi ja voimallisesti kestäväksi luonteeksi; ja hänen mielestään vaimo menetteli oikein lähtiessään kyläkunnasta, jossa halpa vihamielisyys, hänen ylpeästävänpuheisuudesta kiihtyen ja hänen vastoinkäymisistään ilkeyden nuolia vuollen, täytti hänen elämänsä ainaisilla katkerilla loukkauksilla.

Kun Kirsti Craig astui esiin hämähäydestä tuli raivauksen päiväpaisteiselle paljaalle aukealle, niin paikan sanomaton yksinäisyys ahdisti äkillisen kalpeuden hänen vakaviin tummiin kasvoihinsa. Hetkisen tuntuivat hänestä nuo häntäkohtaan vihamieliset ihmisetkin vähemmän julmilta kuin tänäännetön yksinäisyys. Sitten hänen tarmonsä palasi. Hänen suurien kasvojensa jalot, vaikka hieman jäykä piirteet sulivat puolinaiseen hymyyn tänään hänen oman heikkoutensa vuoksi. Hän ikäänkuin valtasi maan suurella pännäliikkeellä sitten sanaakaan sanomatta ojensi käensävanhalle Taaville, joka oli asettunut hänen viereensä ja keikauttanut hyppelävän Mirandan olalleen. Ei puhuttu mitään pitkään aikaan joukon hitaasti noustessa rinnettä sillähe olivat tottuneet tulemaan toimeen vähillä sanoilla, nämäihmiset, he eivät olleet semmoisia löppöäkuin muu kyläväki.

Vihdoin alkoi punainen kolttu vännellätukkimiehen olalla ja Miranda huudahti:

"Laske minut maahan, Taavi setä minä tahdon poimia ädille nuo kauniit

kukkaset."

Kuloruoho tulipunaisine viettelyksineen oli täyttänyt ilolla hänen silmänsä ja moniaan minuutin kuluttua hän taputteli jonon peräsäpieni syli täynnään pitkä/artistia kukkasia.

Mökin ovella jono seisahtui. Taavi kääntyi ympäri ja sanoi vakavasti:

"Kylläminäolen korjaillut, minkäolen voinut, Kirsti; enkäminä perätäköön luule, ettätämäpaikka on teille niin aivan sopimaton. Mutta kovin yksinäne teidän täytyy täälläolla."

"Kiitos kaunis sinulle, Taavi. Mutta olemmeko me yksinänme, Miranda ja minä?"

"Ja täälläon metsäsäpanttereita. Sinulla pitäsi olla pyssy, Kirsti. Me yritänme, poika ja minä ensi viikolla saada teille tänne vähän ruuan apua, mutta minätässäatumailen, ettäeiköhän olisi sittenkin parempi hankkia pyssy."

"Kyllämeidän siihen aikaan onkin kasvojanne ikävä Taavi," sanoi Kirsti, luoden samalla hellän katseen poikaan, joka seisoj nojaten Tänden suitselliseen olkaan. "Mutta en minäpanttereita pelkää Elkäite pyssyähommatko; en minäsitätarvitse, enkäminäsitätäyttäsi!"

"Ette te pelkäämitään jalan kävelevää, mutisi nuori Taavi ihailleen.

Ne voimakkaat kasvat synkistyivä.

"Pelkään, Taavi", vastasi vaimo; "pelkään pahoja kieliä"

"Niin aina, tyttöseni, mutta täälläolet niiltärauhassa", sanoi vanha tukkimies, hidas kiukku palaen karkeilla kasvoillaan, kun hän ajatteli erätäkylläkunnan pahimpia parhaajia.

Samassa Mirandan kimakka ääni puuttui puheeseen.

"Voi Taavi", hän huudahti, tarttuen iloisesti pojan säteen, "katsoppa kuinka kaunis iso koira!" Ja pieni ruskea sormi osotti kannokkoa, joka oli kaukana raivauksen laidalla ja jossa oli kaiken kokoista kantoa. Hänen suuret ruskeat silmänsäilakoitsivat kuin keijukaisen. Muut seurasivat tytösten silmän suuntaa, terottaen jokainen katsettaan minkä mahtoivat; mutta he eivät keksineet mitään syytähänen kiihtymykseensä

"Voisipa hän ehkänähdäkarhun", sanoi vanha Taavi; "mutta en minäsaa sitäsilmäni."

"Niitäkai on täälläpaljon", sanoi Kirsti jotenkin väinpitämätömästi, kääntäen silmänsämuuanne maillensa.

"Ei sielläole mitään karhua", vakuutti nuori Taavi hänen ikäsensä varmuudella. "Kanto se on!"

"Kaunis iso koira! Minä tahdon sen, äiti", pyyteli Miranda ja karkasi äkkiä pois. Mutta äidin varma käsi laskeutui hänen olalleen.

"Ei tällä ole mitään isoja koiria, lapsikulta", hän sanoi rauhallisesti. Ja vanha Taavi, turhaan tarkkoja silmiään siristettyään ja tuuheita kulmakarvojaan rypistettyään huudahti:

"Heitä nuo hullutukset, Mirandani, pikku veitikani, ei siellä ole mitään muuta kuin kantoja, se on varma se."

Lapsen silmilläkuitenkin oli tarkempi näkö herkempi luonto; ja vaikka hän nyt oli myöntyvinään ja tottelevaisena kantoi mökkiin sylin täytensä kuloruohoja, niin tiesi hän, ettei se ollut kanto, jonka hän oli nähnyt. Ja mitä taas Kroofiin, naaraskarhuun tulee, niin vaikka se tosiaan oli istunut liikkumattomana kuin kanto kantojen keskellä niin se tiesi, että lapsi oli hänet huomannut. Se näki, että Mirandalla oli ne semmoiset silmät jotka näkevät kaikki ja joita ei voi pettää

Kaksi päivämies ja poika viipyivät raiviolla auttamassa Kirstiä taloiksi rupeamaan. Kentillä soivat hauskaasti karjan kellot _tänk tänk ätonk tänk_ raavaitten purressa uutta laidunta. Raivauksen reunoilta kaikuivat kirveen iskut ja syysilmassa kierteli toimeliaita ääniä. Paljon piti tehdä murtoaitaa--järjestellä risuja ja seipätärästiin rastiin, että Kirstin elukat pysyisivät kotosalla kunnes ennätäisivä kotiutua, eivätkä enää pyrkisi harhailemaan.

Kun ne kaksi päivää saivat kuluneiksi, niin vanha Taavi ja nuori Taavi nostivat kirveet olalleen ja menivät matkoihinsa. Kirsti paikalla oikaisi kauniit hartiansa vastaanottamaan sen Atlaan kuorman yksinäisyyttä joka alussa oli uhannut hänet masentaa; ja hän ja Miranda vakaantuivat omituisen hiljaiseen jokapäiväiseen elämänjärjestykseensä. Tähän kuitenkin alussa toivat vaihtelua vanhan Taavin viikottaiset käynnit, hänen tuodessaan heiniä ja juuria ja muita varastoja talven varalle, ynnäsuuret vyyhdet karkeata kotona kehrätyälankaa Kirstin sormien ratoksi pitkinätalvi-iltoina.

Kirsti oli kuin luotu siihen työhön, jonka hän niin uskollisesti oli itselleen valinnut. Hän osasi käyttää kirvestä ja risuaita vakaasti piteni hänen kaatamistaan puista. Hän osasi ohjata auraa; ja ennen lumentuloa oli hän kääntänyt kymmenisen eekeriä pitkäkesantonurmea ruskeiksi vaoiksi pakkasten kypsytettäviksi ja murennettaviksi seuraavan kevään kylväävarten. Mustan ja valkoisen kirjava lehmälypsy vielä hyvin ja varmalta näytti, että se loppen ehtyisi vasta kaksi kuukautta ennen kantamistaan. Hään pysyivät reippaina ja hyvässä lihassa, eivätkä näyttäneet vähäkään kaipaavan entisiä laitumiaan. Lehmänkellojen koruton, mutta kotoinen soitanto, jota kuului laitumelta kaiken päivän ja ösin navetan pimeydestäkin silloin talon masentunut _tonk ä tonk_, viihdytti suuresti Kirstin mieltä. Ne rypyt, jotka olivat häntä kyläkunnasta seuranneet, alkoivat suun ja silmien ympäriltä silittä ja hänen kasvojensa suuripiirteinen hyvittelevä kauneus kukoisti jälleen tämän uuden elämän rauhassa.

Seitsemisen vuotta ennen muuttoaan tähän raivion mökkiin Kirsti

Craig--silloin Kirsti MacAlister--oli eräänä iltana käynyt tienhaaran puodissa, joka kyläkunnassa toimitti yleisen paikanväitystoyhdistyksen tehtäviä Sielläoli samalla postitoimistokin eräänä puodin nurkassa, sisustuksenaan kymmenkunta kirjaimella merkittyätomuista hyllylokeroa. Nytkäen tyyneesti päätä maleksijoille, joita vetelehti saippuulaatikoilla ja naulakasseilla, Kirsti astui tiskin luo siirappia ostamaan. Hän paraillaan ojensi sinisen ja keltaisen kirjavaa ruukkuaan täytettäväksi, kun sisää astui outo mies, joka heräti hänen huomiotaan. Vieläpäpaljon enemmänkin kuin heräti hänen huomiotaan; sillätämäköpea tumma impi, joka ei koskaan ennen ollut kahdesti katsonut miehen kasvoihin, tunsin nyt vuorottain kuumenevansa ja kylmenevänsä kun tänä vieraan katse huolettomasti tarkasti hänen uljaan vartalonsa muotoja. Kirsti kuuli hänen kysyvän postimestarilta asuntoa. Hän puhui väsyneellääänelläjä hänen puheenpartensa erosi kokonaan kyläkunnan miesten kielen mallista. Kirsti katsoi häneen kahdesti ja sitten monta kertaa, ja häneen teki kipeähuomatessaan, ettävieras näytti sairaalta, ja hän kohtasi hänen katseensa täydesti juuri yhden sydämen sykäksen ajan. Impi lensi sen katseen alaisena paikalla tulipunaiseksi, tempasi käteen ruukkunsa ja melkein juoksi ulos puodista. Maleksijoilla oli liian paljon katsottavaa uudessa tulokkaassa heidän huomatakseen Kirstin hämmennystä mutta vieras huomasi sen ja hän oli siitähävillään. Ei koskaan ennen hän ollut nähnyt niin komeata tyttöäkuin tämämustatukkainen olento sfinksinkasvoineen, tulipunainen liina pässään. Kirsti oli ilmestys, joka hänessäheräti taiteilijan ja sai hänen kiirehtimään palettinsa ja pensselinsäesille ottoa.

SilläFrank Craigissa, dilettantissa ja maailmanmiehessä oli melko paljon taiteilijaa, kun tänämieli kyllin voimallisena hänet valtasi. Kun taas toinen mieli hänet valtasi kyllin voimallisesti voittaakseen hänen luontaisen velttoutensa, niin hänessäoli melko paljon muusikkoo; ja myös, vaikka harvemmin, joku verta runoilijaa. Temperamenttia hänellä oli; mutta ei ollut pyrkimyksen vakavuutta, tahdon voimaa eikäkestävää kärsivällisyyttä Hänelläoli juuri sen verran rahaa, ettäsaattoi työtä tekemätäuidu virran mukana. Mutta terveys häeltäpuuttui, ja sen heikon elinvoiman, jonka nuoruus nuoruuttaan soi, hän oli lapsellisesti tuhlanut. Kuultuaan pohjan puolen kuusimetsien pihkan tuoksuineen ja puhtaine ilmoineen suovan uutta terveyttä hän oli ajelehtinut pois viettelyksistään ja lopulta etsinyt itselleen tänä etäsen takalistokylän, se kun näytti semmoiselta paikalta, jossa saisi paljon vähälä Hän oli sangen hyvän näkönen--jotenkin saman kokoinen kuin Kirstikin--hoikka, toimekas, vilkas liikkeissään, kun ei ollut väsynyt, jaloa syntyäkasvojen ja ruumiin joka piirre. Silmät olivat hyvin tumman harmaanviheriä pitkän mustain ripsiensäällä, läpitunkevan kirkkaat, mutta omituisen epävakavat. Niiden kauneissa syvyyksissään oli ainainen omituinen ristiriita rehellisyyden ja huikentelevaisuuden välillä Kalpeita harmahkoja kasvoja peitti suipoksi somistettu tiheätumma parta; ja hiukset, jotka olivat hiukan rehevämmä kuin hänen seuramaailmansa malli olisi sallinut, olivat omituista nahkamaisen tummaa pronssiväriä

Kyläkunnan ilma oli keuhkoille terveellistäjä elvyttävää ja ennenkuin hän oli kuukauttakaan sitähengittänyt, hän tunsin riemullisen elämän hehkuvan suonissaan. Ja ennenkuin hän oli sitäkuukauttakaan hengittänyt

oli hän voittanut Kirsti Mac Alisterin, jolle hän näytti melkein jumalalta. Kirsti puolestaan oli hänelle suuremmin arvoitus. Yksinpä hänen kieliopin sääntöjärikkova puheenpartensa ja maalainen äänitsemisensäkin kahta enemmän kääntivät hänen omituisuuttaan. Ne vaikuttivat hänen väsyneihin aistimiinsa kuin vereväveres tuoksu. Täällä turvassa kuluttavalta maailmalta, hän toden teolla aikoi maalata, aikoi toden teolla kirjoittaa, ja elänölisi taas jonkun arvoista. Eräänäpäivänä ja Kirsti matkustivat pois lotisevalla vanhalla postivaunulla, joka kävi kylässä kahdesti viikossa. Kymmenen päivän kuluttua he palasivat takaisin ja olivat mies ja vaimo, eikä kylässä hämmästyttävää.

Kokonaisen vuoden Frank Craig viihtyi kylässä lapsensa, suurisilmäisen keijukaismaisen Mirandan syntymän jälkeen ja näytti tyytyväiseltä. Hän oli hellä ihaileva, hienotunteinen, ylpeätummasta uljasmuotoisesta vaimostaan ja siitä että tänäniin nopeaan oppi hänen puhtaan puheenpartensa. Mutta eräänäpäivänä sitten näytti levottomalta. Hän puhui asioista, joita oli kaupungissa hoidettava, kuukauden poissa olosta, jota ei voinut välttää. Pelon tunne sydämessään Kirsti kuunteli hänen puhettaan, mutta ei yrittänyt vastustaa niin luonnollista asiaa. Ja kun se lotiseva postivaunu saapui kylään seuraavan kerran, niin mies lähti pois ja kylä oli hänen lähdettyään Kirstin mielestä pimeä.

Mutta--hän ei palannut takaisin milloinkaan. Kului kuukausi toisensa jälkeen, eikä häneltä tullut minkäänlaista tietoa; ja Kirstin sydäntä kalvoi ylpeätuska. Hän tiedusteli kaikista rantakaupungeista, mutta ei saanut minkäänlaista tietoa. Kun vihdoinkin kuukausista karttui vuosia, niin alkoivat helläsydämiset ihmiset, jotka onnettomuudessa näkevä rikoksen, huhuilla sitä että Kirstiä oli petetty. Alettiin ensin kuiskata, että ehkei häntä olluukaan vihitty. "Se oli hänelle oikein, mokomalle ylpeälle ihmiselle, joka luuli herrasmiehen sieppaavansa!"--niin alettiin sitten hokea. Kirsti ylpeine eleineen ei onnensakaan aikana ollut suosittu; ja naimisensa jälkeen hän ilonsa itsekyläisyyden ja seuran karttavaisuutensa vuoksi samoin kuin yhä hienostuvan puheenpartensakin takia oli käynyt kautta koko seudun kateitten morkkauksen esineeksi. Kun hänen korkeaksi kohonneen onnensa temppelelähdistui hänen päälensä silloin tuli kurituksen aika ja kyläkunnan juorukontit ryhtyivät asiaan oikein täydellä todella. Kun siinä naapuriseudussa ei lähivuosina tapahtunut mitään muuta pohtimisen arvoista, niin tääpienähuhua hemmoteltiin ja lihoteltiin. Siitä kasvoi pian suuri hävästysjuttu ja juorukontit alkoivat olla aivan varmat siitä etteivät asiat voineet olla niinkuin olisi pitänyt. Kirsti oli saanut, niin he arvelivat, Kaitselmukselta sangen ansaitun rangaistuksen, ja tässä oli nyt hyvä tilaisuus osottaa, että he, puhtaat sielut, olivat Kaitselmuksen puolella. Jos Kaitselmus heitti kiven, niin oli epäilemättä paikallaan, että he heittivät kolme kiveä.

Viimein joku, jolla oli vilkkaampi mielikuvitus kuin muilla, keksi uuden lisän. Joku oli kuullut joltakulta toiselta, että joku oli nähnyt Frank Craigin kaupungissa. Ensinnä oltiin erimielisiä siitä missä kaupungissa; mutta tänäpäiväni ristiriita pian sovittiin. Sitten keksittiin nainen, ja tuota pikaa kävi selville, että oli nähty hänen

ajavan kauniin naisen keralla, komeat hevoset edessä liverikuski hevosia ohjaamassa ja erikoinen vaunuoven avaaja hänen rinnallaan. Näin juttu vähitellen kasvoi ja kaunistui ja kävi joutilaalle maalais-mielikuvitukselle rakkaaksi. Kirstin kyselyt pian osottivat, kuinka alusta alkaen tuulesta temmattu tähäjästysojuttu oli; mutta hän oli liian ylpeänoustakseen sellaista valhetta vastaan, jota hän tiesi mielihyväläuskottavan. Hän Mirandan vuoksi käsi, kunnes hänen tummat kasvonsa alkoivat saada poimuja, mustat silmät alkoivat vaarallisesti hehkua ja hän alkoi peläätielätekevänsätuhoja jollekulle. Viimein hän, sattumalta kuultuaan tästähylyjästysojuttu kaskelliseä raiviosta, mököökinäpölkühinnasta ja lähti pahoja kieliäpakoon.

IV LUKU.

Miranda ja metsän piileväkansa.

Miranda oli heti ensi päivästäalkaen, jonka he raiviolla elivät, huomannut tämän elämän olevan hänen mielensä mukana. Iti siitäpiti, koska se rauhoitti ja paransi; mutta keijumaista lasta se kiinnitti verrattoman paljon syvemmäläjä väittönänmäläviehäyksellä. Hänestä paikka ei ollut yksinänen. Hänen suuret silmänsänäkövä mitäKirsti ei nähnyt; ja hänelle metsän reunat--joita edemmäksi hänen ei ollut lupa mennä--olivat täynnä mitäparhaita leikkitovereita, jotka kaiken aikaa odottivat häntätuttavuutta tekemään. Ja molemmat häitä ja mustan ja valkoisen kirjava lehmäolivat hänelle puhekumppaneita. Iti pani merkille, ettäkun lapsi istahti ruohon jonkun elämen päin viereen ja alkoi hiljaisen salaperäsen juttelunsa, niin elän lakkasi syömästä ja kuunteli häntäpaikaltaan hievahtamatta. Mustan ja punaisen kirjava Tähti toisinaan seurasi häntäkoiran tavoin, ikäänkuin lapsen suurten silmän lomoamana. Sitten nuo juhllalliset silmät äkkiäalkoivat elä liekehtien; tytön huuliilta puhkesi ihmeellinen ilon kujerrus, kimakka, mutta ei äänekä; ja häikäähäntänsähuiskauttaen ja loukkaantuneena puhalsi sieraimiinsa ja kääntyi syömään.

Seinähirren kolossa aivan mökin räystään alla asusti perhekunta punaoravia, neljäpoikasta jo neljännestävaiilla täysikasvuisia ja melkein valmiina omin päin toimeentulemaan. Tuskin oli vanha tukkimies poikansa kera mennyt matkoihinsa, ennenkuin oravat alkoivat elostaa kuin kotonaan. Ne pitivät Kirstiäsuurena ja vaarattomana olentona, jonka mökissäoli edullista elää koska hän karkotti pois heidän vihollisensa. Mutta Miranda oli heistäkuin omaa heimoa, josta vaan oli työtä pästä selville. Molemmat vanhat oravat saattoivat pyöhdelläylös ja alas katon räyställä kujertaen hänelle kimakalla äänellä liehutellen ilmavia häntiään ja kurkottaen alaspän päin, tarkastellakseen häntä tutkivasti terävilläulos pullistuvilla silmillään; Miranda taas saattoi aivan heidän allaan hypellen kiihkoissaan ylös ja alas samaan tapaan, nyökäpäätäin, nytkiäolkapäätäin ja rupatella niille vastauksia nopealla kimakalla äänellä. Hänen äänensäöli nyt aivan toisenlainen

kuin ne pehmeät supatukset, joilla hän puhui karjalle; mutta oravat tuntuivat sen hyväksyvän. Ennenkuin tyttöli raivauksella ollut viikkoakaan, näytti koko oravaperhe pitävän häntäheikkänsään, siepaten leipähänen pienistäruskeista sormistaan ja juosten hametta pitkin hänen olalleen, milloin tämylysti sattui päähän juolahtamaan. Kirstistäne eivät väittäheet--vaarattomasta vättämätönstä Kirstistä Mirandan ädistä

Tuskin he olivat kunnolla kotiutuneet, ennenkuin lapsi keksi, että hänen vilkas punainen karttuunihameensa oli sopimaton ja sai ätinsäkäkemään sen näkyvistälauta-arkkuun, joka oli oven takana. Hän ei nykyään viihtynyt muuta kuin haaleassa siniharmaassa kotokutoisessa hameessaan, joka niin hyvin suli rauhalliseen ympäristön. Mutta siitähuolimatta se ristiriitaisuuden piirre, joka hänen lapsen sydämessään viritteli kirkkaita epäohdonmukaisuuksia, sai hänet aina pyytämään palan tulipunaista rihmaa kaulanauhakseen. Tänäpäähänpisto huvitti Kirstiä hymyksi asti, sillähän tunsu sen olevan jatkoa sille tulipunaiselle liinalle, jolla hän itse oli verhonnut omat mustat hiuksensa. Mitä Mirandan hiuksiin tulee, niin olivat ne varjossa nähtyinäyhtämukset kuin ädinkin; mutta auringonpaisteessa niissä näkyi ruskahtavia hohteita, jotka takasivat hänen Frank Craigin lapseksi kaikille, jotka olivat tämän miehen tunteneet.

Siten sai syksy kuluneeksi; ja metsän vaitelias kansa, joka uteliaana ja valppaana katseli Mirandan leikkiäädin aita rakentaessa, oppi tuntemaan tyttösen olennoiksi, joka tavallaan oli samanlainen kuin he itsekin. Ne tiesivä ettätyttönen usein näki heidä, vaikk'eivät ädin silmä näneet. Huomatessaan, ettei äti häntäaina käsittänyt, kun Miranda koetti osottaa hänelle somia puiden seassa näkemiänsäelämiä lapsi kävi tässäasiassa hieman araksi ja vastahakoiseksi; piileväkanssa oli alussa mielinnyt panna pahakseen hänen terään näkönsä jota ei mikään voinut vättää mutta se äysi pian hänen vaiteliasuutensa ja tyyntyi. Tuo pieni vilkas, harmaa olento olisi voinut karata puitten keskelle, jähmettyäkuvapatsaaksi, ja muuttua äkkiäyhtänäkyvätömäksi kuin mikäilves, kissa, jänis tai näätahansa, ellei hänen kaulassaan olisi ollut tuota huolestuttavaa tulipunaista hekkujaa. Se nauha oli käsittämön seikka kaikelle metsän kansalle, se muistutti niille ainiaan, ettei tuo levollisena liehuva olento sentään kuulunutkaan metsään, vaan sille suurelle punapäselle naiselle, jonka kirves oli puitten seassa synnyttänyt niin levottomuutta herättäväämeteliä Kroof karhua tyttösen ohut tulipunainen rihma kiinnitti siihen määhän, että se eräänpävänsulasta uteliasuudesta tuli paljon lähemmäksi, kuin oli aikonutkaan. Miranda tietysti näki sen ja suurin silmin toivotti tää"isoa kaunist koiraa" leikkiverikseen. Juuri samalla Kirstikin näki sen--se oli sangen lähellä ja mahdottoman suuri.

Ensimmäsen kerran Kirsti Craig tunsu jotain pelon tapaista, ei itsensä vaan lapsensa puolesta. Sysäen Mirandan tuimasti taakseen hän tarttui kirveeseen ja seisoi liikkumattomana, suorana ja peljätävänä hyökkäystä odottaen. Hänen suuret mustat silmänsäleimusivat pahaa ennustavina rauhanhairsijävastaan. Mutta Kroof, joka oli aivan kylläti täynnään syysmyöhän marjoja ja makeita metsänjuuria ja hunajaa, oli mitä herttaisimmalla pääläeikämuuta kuin laiskasti tallusteli pois

huomatessaan, ettähänet oli keksitty, jonka jäkeen Kirsti, helpotuksesta lyhyeen naurahtaen, heitti maahan kirveensä ja tempasi lapsen syliinsä. Mutta Miranda itki pettymyksen suolaisia kyyneliä.

"Minä tahdon sen, äiti", hän nyyhkytti; "tuon ison kauniin koiran. Sinä pelotit sen pois."

Kirsti oli kuullut siitä koirasta enemmän kuin kylläkseen.

"Kuules nyt, Miranda", hän sanoi ankarana ja samalla pudisti häntä olkapäältä jotta hän paremmin kuulisi. "Muista nyt tarkkaan, mitä minä sanon. Ei se ole koira; se on karhu; kuuletko, karhu! Eläkoskaan mene sen lähelle, taikka se syösinut. Muista nyt tämä Miranda, taikka saat vitsaa oikein kelpo tavalla."

Kirsti oli aivan suunniltaan ja ymmälään ajatellessaan, että Miranda yksinään kohtaisi tuon suuren eläimen ja ehkä yrittäisi tuoda sen kotiin leikkikumppanikseen; hän sen vuoksi hetkeksi unohti ajatuksensa tavallisen johdonmukaisuuden. Miranda taas suostui tottelemaan; mutta salassa hän sälytti omat luulonsa tästä koira-asiasta. Hän varsin hyvin tiesi, ettei tämänäthenhoava eläin halunut häntä syödä ja äidin käsky hänestä väin oli yksi noita ätien oikullisuuden puuskauksia, joiden perille ei kukaan voi toivoa pääsevänsä.

Tämä tapaus kuitenkin masensi lapsen riemusta pulppuilevaa mieltä enemmän puolen kahdesta kokonaisesta päivästä. Se karkotti niin kauas sen toivotun ajan, jolloin hän saisi tutustua metsän arkaan piilevään kansaan, jolla oli niin omituinen kiinteä katse, ja jutella sen keralla. Äiti piti häntänyt aina aivan hameenliepeissään. Tyttö ei mielestään voinut keskustella nästä asioista, joita äiti ei ymmärtänyt, kenenkään muun kuin häkän ja mustan ja valkoisen kirjavan lehmän ja oravain kanssa, mutta näinakin enimmäkseen pitivät oman päänsä.

Pian talvi vaipui yksinäisen mökin ympärille valkoisena, hiljaisena ja kimaltelevana ja Mirandalle se oli tapauksia täynnään. Kirsti oli ennen lumen tuloa korjannut vajan kanalaksi; ja nyt heillä oli sen asukkaina kuusi mitäparhainta kanaa ja uljas tulipunainen kukko, joka kiekui sangen uljaasti. Miranda luuli tämän ylpeän linnun halveksivan häntä eikä sen vuoksi tullut oikein hyvin juttuun sen kanssa; mutta kanat olivat ystävällisiä vaikkapa mielenkiintoa vailla, ja ainainen ilo oli etsiä niiden munia parvelta tai navetan nurkista. Olivat sitten polut aukaistavat joka lumisateen jäkeen--polku lähteelle, polku navetan ovelle ja kanalaan, polku puupinolle. Taavi setä oli tehnyt Mirandalle kelkan, ja hänelle tuotti suurta iloa, kun sai puut kulkallaan mökkiin kulkemaan yhtä sukkelaan kuin äiti ennäti niitä pilkkoo. Se oli ankara kilpailu, mutta äiti miten kuten aina sai pysytellyksi juuri yhden pilkkeen verran edellä.

Ja kalan pyynti--se oli suuri tapaus, joka uudistui kerran viikossa, jos ilma oli suotuista. Sekä Kirsti että Miranda olivat melkein pelkkiä kasvinsyöjiä. Frank Craig oli ollut liharuokain vieroja ja olisi mieluummin kokonaan elänyt hedelmillä juurilla, viljalla ja munilla,

ellei hänen ruumiinsa olisi riidellyt näitä hienpistojärvien vastaan. Mutta hänen vaimoonsa tämä ennakkoluulo oli tarttunut siihen määrään, ettei hän sen enempää kuin lapsikaan nykyään nauttinut minkäänlaista liharuokaa. Kirstin lihan kammo oli keinotekoinen, Mirandan sen sijaan vaistomainen. Mutta kala--kalan laita oli kummankin mielestään aivan toinen. Ei edes Mirandalla, joka oli niin täynnä myötäuntoa ja käsitystä ollut minkäänlaista toverillisuuden tunnetta näitä kylmäverisiä limaisia iljettäviä esineitä kohtaan. Hän tunsu kiihkeää pientä iloa niitä pyydystessään; ja tyytymyksen mielihyvää syödessään niitä voissa ja keltaisissa vehnäjuhoissa maukkaan ruskeiksi paistettuina. Sillä Miranda oli sangen lähellä luontoa ja luonto nauraa koviin pätkille.

Kalanpyynti, joka tuotti Mirandalle niin suurta huvia, tapahtui järvellä talvisaikaan. Kun sää näytti hyvin vakaantuneelta, niin Kirsti lähti matkaan lujilla lumikengillään ja Miranda pienillä leikkikengillään astui urhoollisesti ätinsärinnällä pitkävalkoista polkua, joka vei alas järvelle. Mirandankin tarkoilla silmillä katsoen polku nykyään oli sangen autio, sillä metsän kansasta suurin osa joko makasi tai oli muuttanut muuanne, se kun pelkäsi väikkään karvansa lumen pinnalla paikalla ilmaisevan itsensä Kerran hän vaihteeksi näki järven kyykkivän näehen juurella talvipuvussaan ja kerran tai kahdesti hän näki portimon, joka sekin oli täänkyä aivan valkoinen, hännäpäiväin mustana varotukseksi niille, joilla oli syytöpeläksen julmuutta. Miranda ei tiennyt portimosta mitään, mutta ei hän juuri siitä pitänyt; väipä tuolla, sillä portimokin vihasi sekä Mirandaa että vielä koko maailmaakin. Ilves taas ja ilveskissa olivat talvella arkoja ja pysyttelivät varovaisesti poissa. Metsähiiret, lämpöset karvakerä nukkuivat kuiviin pesiinsähautaantuneina kaukana syrjässä ja vieläpä kroofkin uinaili pakkaskaukudet petään juurakon alla kolossaan, pesän ovi syltävä hvan nietoksen peitossa, unta suojaamassa.

Järvelle tultuaan Kirsti nopsalla kirveellä hakkasi järven kaksi avantoa, pani kahteen koukkuun läskipalat syöksiksi ja antoi toisen siiman Mirandan tumpullisiin käsiin. Taimenia oli järvessä paljon ja niiden oli näkö ja mikä lie nee ollut, mutta Mirandan koukussa surma aina viehätti niitä enemmän ja usein hän sai kolme kalaa siinä kuin Kirsti yhden. Vaikka Miranda koko pienen olentonsa voimalla näytti kiintyneen tähän julmaan leikkiin, niin seurasi hänen huomionsa kuitenkin kaiken aikaa sitä valkoista ärettömyyttä joka heitämpö. Järven elotonta valkeata tasaisuutta; kauttaaltaan valkoisia rantoja, jotka sitä ympäröivät; niiltä kohoo metsänreunaa, joka oli alta musta, mutta päätä hvan valkoisen vaipan peittävä jyrkkä vuorenrintettä joka kohosi järven alapäässä ja oli ylt'yleensä valkoinen; ja taivaan kantta, joka mieltävänä mittaamattomana, hohtavana, valokiehteenä ja matalana kaartui heidän ylitseen. Vuorenrinteen valkeudella Miranda eräänä päivänä huomasi liikkuvan mustan eläimen, eläimen, joka hänestä oli suuren kissan näkönen. Hän näki sen pysähtyvän ja heitäkatselvan; ja vaikka matka oli niin pitkä niin hän näki sen avaavan ammollaan pelottavan kitansa. Ja sekunnin kuluttua hän kuuli kiljauksen, joka lähti tästä pelättävästä suusta--kimakan, käneen, räkyvän valituksen, joka huvitti häntä niin suuresti, että hän unohti vetäkökalaa järvelle.

Mutta ätiätänäni näytti huolestuttavan. Hän katsoi jonkun sekunnin ajan sangen vakaasti etästäkiljujaa ja sanoi sitten: "Panttereita, Miranda! Ei karhuista väiä mutta panttereita vastaan meidän tulee olla varuillamme. Tänään meidän täytyy päästä kotia ennen auringonlaskua; ja muista, ettäjoka askeleella kuljet aivan lähelläminua."

Kaikki tämäpelko oli Mirandan mielestäsäiittävä turhaa. Itse hän oli mielensäsyvydessäaivan vakuutettu siitä ettäpantterin kanssa olisi kovin hauska leikitellä

Kuten sanoin, talvi oli Mirandalle tapauksia täynnään. Kahdesti hän aamupuhteella kanoille kuumia perunoita ja jauhoja kantaessaan näki Ten-Tinen, suuren karibuhirvaan, tasaisilla juhlallisilla askelilla kulkevan raivauksen poikki, omituiset länttiset sarvet korkealla takakenossa, kuono suoraan eteenpäin ojennettuna, nöyrä naaraat kintereillä seuraten. Tämä tapahtui, ennenkuin metsässävielaoli vahvalta lunta. Myöhemmin talvella hän joka aamu hartaalla innolla tutki, mitävieraita yöläöli kuljeskellut mokin ympäri. Joskus oli siinäkäynyt kettu ja jätännyt sirot, selvään painellut, säännölliset jäjet, joista näki, ettäse elän, joka oli ne tehnyt, tiesi, minne oli menossa, ja ettäsiläöli varma päinäätiedossaan. Jäniksen jäkiä oli melkein aina--hän oppi piankin tuntemaan nämäkolmivarpaiset, kolmesta kohdasta painellut jäkiryhmä, jotka pitkäjoustava hyppy oli saanut syväle lumeen painumaan. Ja kun portimo oli siihen jäkensä jätännyt--kapeat, sireoreunaiset, petollisen viattomat jäkensä--niin aina ne läheltäjä yhdenmukaisesti noudattivat hyppivän jäniksen jäkiä ja Miranda pian alkoi tarkalla vaistollaan aavistaa, ettei seura ollut jänikselle terveellinen. Kerran hän kauhukseen huomasi, ettäjäniksen jäjet äkkiäaivan mokin akkunan alla päättyivä veriseen laikkaan, jonka ympärilläöli karvoja ja luita. Joka puolella sen paikan ympärillä lumi oli kuin siivilläpois laastu ja kaksi ihmeellistäjalan jäkeä hänelle kertoi sen jutun. Nämämolemmat jäjet olivat pitkä--syväle jakoiset, varpaiden asemesta pitkä koukut ja takana epäselväsutimainen painalmus. Silläpaikalla huuhkaja oli istunut aterian päätettyään muutaman minuutin lumella, miettiäkseen asiain yleisen kulun ja varsinkin hyvän aterian etuja. Miranda mielessä kuvitteli, kuinka tämä iso lintu siinäistui kuutamossa veristen luitten äressä kännellen tupsuista päätä hitaasti puoleen ja toiseen, silloin talon naksutellen koukkuista nokkaansa aterian hyvyttämüistellessään, terävä silmä selkisten selälään palaen. Oli siinäketunkin jäjet. Se oli tullut navetasta pän, tutkinut tappelupaikan ja sitten jyrkkään ja epäromätäkänntynyt pois metsään. Miranda ei mistään voinut arvata, kuinka varkain se kettu oli tullut, taikka kuinka vähäläse oli saada huuhkajan aamiaisekseen; mutta siitäaamusta hän kantoi kaunaa huuhkajoita vastaan eikäkoskaan voinut vihan leimahtamatta kuulla niiden kumeata huhuamista _tu-huu-huu-uhuu-uu_, sen juhlallisesti kajahdellessa hongikon harteilta.

Mutta huuhkaja ei ollut ainoa lintu, johon Miranda sinätalvena tutustui. Tammikuun jo ennätettyähyvään mittaan, orapihlajan varistettua marjansa ja tavallisenkin pihlajan kuihtuneiden marjain jo enimmäkseen syönsälöydettyjä nään uhatessa niitälintukansan

jäseniä jotka eivät olleet etelämmäksi matkanneet, saapui mökille vikkeliämuonaa etsiviäpulumusparvia elfenluunokkineen. Mirandalla oli niitävarten alati varalla murusia, ja kun sanoma hänen anteliaisuudestaan levisi metsään laajemmaltakin, niin alkoi siivekkäden ruokavieraiden luku nopeaan lisääntyä Silloin talon siihen saattoi pöytäjäkänen variskin killistellen ja karsastellen, valppaana ja rohkeana, saamaan osansa tämän hyvän Mirandan muruista. Tyttöpiti variksista eikäsuvainnut ätinsäniistämitään pahaa puhuvan; mutta kaikkein enimmänsä hän piti noista isoista, punapäristälapsellisen luottavista taviokuurnista, jotka melkein sai käeensäottaen. Hän piti niille talviset pidot aina kun ne vaeltavissa parvissa saapuivat hänen vieraikseen.

Semmoisina pävinä kun sää oli liian paha, jotta olisi voinut ulos lähteä-kun lunta tuiskui vihuripässäjä ilman sotajoukot näyttävä kentän poikki kiitävä, kun vaivatuista metsistäkohosi kumea jymy ja huuhekajat puolenpäivän aikaan lähtivät unipuulle, mutta tyytyvänen karja mäehti navetassaan hyvillämielin siitä että silloin katto päällä-silloin tupa tuntui Mirandasta sangen viihdyttävä Kinokset kohosivat semmoisina pävinäjoskus melkein akkunaan saakka. Liedessäkuivat puut paloivat tavallista kirikkaammin ja liekit tavallista iloisemmin soittelivat hormissa. Kuumat tatarleipäset, jotka oli kastettu voihiin ja ruskeaan siirappiin, maistuivat semmoisina pävinämuheammalta kuin koskaan muulloin, ja semmoisina pävinähän oppi sukkaa kutomaan. Tänäpä oli hauskaa. Ensin hän kutoi iloiset mustan ja punaisen kirjavat sukkanauhut ädilleen; ja sitten nopeaan perehdyttyään tähän yksinkertaiseen taitoon, hän sai hyvän alkujohdatuksen sukan kutomiseen neljälävirtaalla. Sukat tietenkin sai äiti, joka ei siitäsuurin moittinut, vaikka joku paikka olikin liian tiukkaan kudottu, toinen liian löyhä. Kirstin omat vikkeliä vartaat klikkasivat kaiken päiväjäniistä lähti sukkaa, lähti tumppea, kaikki mainion paksuja, kuten metsähakkuuleirien vakaille markkinoille piti ollakin.

Moisen kodikkaan, tuvassa vietetyn päivän jälkeen Miranda kerran yöllä heräsi raapimiseen, jota kuului katolta. Hän nukkui koko kylmän ajan ätinsäkeräläpöyhähuoneessa leveässäuudessa vuoteessa; se oli rakennettu sen vanhan kapean tilalle, jossa vanha Taavi oli maannut ensi kerran raiviolla käydessään. Miranda tarttui ätinsäkäteen ja pudisti sitä hiljaa. Mutta Kirsti jo oli valveilla silmä auki maaten ja kuunnellen.

"Mikä tuo on, äiti, joka tahtoo tulla sisään?" kysyi lapsi kuiskaten.

"Hiljaa, hiljaa", vastasi Kirsti, sulkien sormillaan lapsen suun.

Raapiminen kävi nyt kovemmaksi, kun pehmyt lumi oli pois kaavittu ja uteliaat kynnet pääsivät tuoheen käsiksi. Sitten se lakkasi. Sekunnin tai parin ähättömyyden jälkeen kuului kuin kova puhallus, ikäänkuin tupaan pyrkijäolisi sieraimistaan puhaltanut lunta ja kylmyyttä

Täaseurasi kolme läpätunkevaa haistelusta, jotka tuntuivat niin ihmeellisen näköisiltä että Mirandankin peloton pikku sydän alkoi

sykkiäsangen nopeaan. Mitä Kirstiin tulee, niin hän kerrassaan hermostui. Vuoteeltaan kavahtaen hän hyppäsi lieden luo, kouhi kekäitä tuhkan seasta, puhalsi ne hehkumaan, heitti päälle tuohta ja kuivia pilkkeittäjä tuossa tuokiossa kohosi iso liekki jylisten hormiin. Akkunoista hehku levisi kauas lumelle. Tungetteleva vieras kävi tästä levottomaksi. Jälleen rapisivat kynnet katolla terävään, sitten kuului löyhäjähdys räystään alta. Lumisade oli jo muutamaa tuntia aikaisemmin herennyt; ja kun Kirsti päivän valjetessa avasi oven, niin näkyi syväkuoppa siinä mihin pantteri oli alas hypännyt, ja kaatelevista jäjistänäkyi kunne pän se oli paennut.

Tänätapaus sai Mirandan johonkin määrään muuttamaan ensimmäistä mielipidettä panttereista.

V LUKU.

Kroof, se iso emäkarhu.

Raiviolle tuli sinävuotena aikainen kevät. Kirstin syksyisiä vakoja alkoi siellä tällä näkyä alenevan lumen alta tummina ja höyryinä. Ensimmäiseksi sulivat mökin edustalla lastukko ja navetan edustalta ruuhkakasa, nänekun väkävasti kokosivat lämpöä. Ja niille opasti ylpeä kukko kaivelevan naisväkensä kuin maailmaa vallottamaan. Miranda oli nimittänyt sen "Saundersiksi" erästä mahtailevaa kyläkeikaria muistellen; ja kun tuli huhtikuun rattoisa aika ja munia alkoi tulla yhä runsaammin eikäkukon mydänukaisten kainaloisten kanojen kaakatus tahtonut koskaan heretä niin sen kopeus kävi aivan sietämättömäksi. Eräänäamuna Mirandan tehdessä jotain, joka loukkasi kukon arvontuntoa, se rupesi niin röyhkeäksi, että hyökkäsi häntävastaan nokka ojossa ja kaikki niskahöhenet pystyssä. Mutta Saunders ei tuntenut Mirandaa. Yksi vilaus vain, kun hän sai sen koivista kiinni, kieputti sitä pänsä ympäri ja nakkasi sen pästikkaa pelosta ja häpeätä kirkuvana lantatunkion päälle. Hyvinkin tunti kului, ennenkuin sen entinen arvontunto palasi, mutta siitä alkaen Miranda oli sen silmissä ainoa olento, jota maailmassa kannatti kunnioittaa.

Kun raivaus oli aivan paljaana metsänreunoja lukuunottamatta ja Kirsti jälleen alkoi aitaansa jatkaa, niin mustan ja valkoisen kirjava lehmä synnytti mustan ja valkoisen kirjavan vasikan, jonka Miranda paikalla julisti omakseen. Se oli sängen hontelo pihtipolvinen pikku hieho; mutta Miranda ihaili sitä suunnattomasti ja vähääkään piittaamatta sen sukupuolesta nimitti sen Mikoksi.

Petäjän juurakonkin alta lumi nähin aikoihin sulii ja Kroof kömpi ulos paistattamaan itseään päiväikkosessa. Se oli elänyt talven yli yksinomaan siitäsavasta, jonka oli kerännyt valtavan ruhonsa paikkoihin. Mutta ei se siitä huolimatta ollut näkiintyneen näkönen, --oli sillä vieläkin vanhaa varastoa, jota sopi kulutella, kunnes ravintoa alkoi olla runsaammin. Muutama päiväherämisensä

jäkeen se synnytti penikan. Suvun tapoihin oikeastaan kuului kaksi penikkaa; mutta Kroofilla, samalla kun se oli suurin naaraskarhu, mitä oli milloinkaan likimainkaan ollut silläpaikkakunnalla, oli lisäksi oma erikoinen yksilöllisyytensä ja itse se aivan yhtähyvin tyytyi yhteen penikkaan, kuin jos niitä olisi ollut kaksi.

Juurakon alainen kolo oli lämmin ja pehmeäsi sisustettu,--mikölikin äsken syntyneelle aivan välttämätön ehto; tämä oli yhtävähän karhun näkönen kuin mikään sen kokoinen pienokainen hevilläsaattoi olla. Se oli sokea, avuton, ynisevä ja melkein karvattomana muodottomampi kuin kaikkein kömpelönköön koiranpenikka, mitä ajatella saattaa. Hento paljas iho näytti kylläkin huonolta suojalta maailmaa vastaan, mutta silläpäoli hämmästyttävä ruokahalu ja Kroofin maitovarat olivat tyhjenemätönä. Muutaman päivän kuluttua alkoi näkyä hieman tummaa karvaa. Emo imetti sitä tunnin toisensa jäkeen takajaloillaan puoleksi pystyssä istuen, etujalat leveälle levitettyinä ja päiniin syväle kumartuneena kuin mahdollista, kapea punainen kieli roikkuen toisesta suupielestä ja silmä ihastuksesta puoleksi ummessa, ja penikka näytti sen hartaan katseen alaisena melkein silmin havaittavasti kasvavan. Ennenkuin neljäviikkoa sai kuluneeksi, oli penikalla pikimusta pehmeä ja kiiltävä turkki. Ja kun asiat olivat niin pitkälle edistyneet, niin se arveli ajan tulleen ja avasi silmänsä maailmaa katsellakseen.

Penikka oli nyt pienen kissan kokoinen, mutta paljoa vankempi ruumiinrakennukseltaan. Pää oli tällä läleveyteen verraten lyhempi kuin emon; korvat paljoa suuremmat ja hyvin ulkonevat. Silmä, alussa hyvin pehmeän epämääräiset, saivat pian leikillisen vallattoman ilmeen, joka hyvin soveltui pystyihin uteliihin korviin. Kaiken kaikkiaan se oli pulska penikka ja Kroofilla oli täysi syy olla siitälpeä

Kevään ennätettyä jo melko pitkälle, kalpeitten vaaleanviheriän taimien joka puolella joukottain tunkeutuessa esiin kuihtuneiden lehtien lomitse ja haisunääkkaalin suurien veripunaisten lehtisilmujen loistaessa suon kolkolla pinnalla vilkkaina pisteinä Kroof lähti penikalleen maailmaa näyttämään. Pienokaisen ei tarvinnut alistua yhtä ankaraan ja pitkäliseen kasvatukseen kuin aarniometsä kansan muiden tenavien. Sillänoiden toisten ensimmänen ja välttämätönmyydessään vaikein ja ankarin opittava oli se, miten välttävihollisia. Jos tämä opittava huonosti opittiin, niin saivat kaikki muutkin opetukset lyhyen lopun, sillä änetön murhenäytelmä jossa kaikki metsän asukkaat olivat näyttelijöitä kehittyä aina, milloin muutaman, milloin monen kohtauksen kautta, traagillista loppua kohti. Mutta karhu enimmäkseen kuului vallanpitäjiin ja moni huoli oli sille sen vuoksi tuntematon. Ei edes pantteri, vaikka olikin nopea, vihainen ja omavaltainen, koskaan ehdoin tahdoin etsinyt riitaa karhun kanssa, jonka rutistava syleily ja salaman nopea kämmenen isku olivat sille tunnetut. Karhun penikka ei sen vuoksi, emonsa kanssa kuljeskellessaan, kunnes oli täysikasvuinen, tullut ajatelleeksikaan vihollisia; ja Kroofin kaltainen jätilänen emona, penikka saattoi huoletta nauraa vaikka pantterillekin. Yksinkertaiset olivat senvuoksi penikan opittavat, sen emonsa vieressä tällä tustellessa. Penikka-ajan ensimmänsä sokeina viikkoina sen tosin täytyi oppia vaikenemisen ensimmänen hyve, eikätämä ollut helppoa, sillä se mielellään ynisi ja möäli omalla hausalla pikku tavallaan.

Tänäkylläkävi pänsäKroofin kotona ollessa; mutta emon kuljeskellessa muonaa hakemassa oli vaikeneminen ensimmäinen asia. Sen se oppikin, osaksi Kroofin kehotuksista, osaksi oman syväläpiilevän vaistonsa kautta; ja se piti suunsa, aina kun täytyi olla yksin. Ainahan vaani se mahdollisuus, pieni mutta ikävämahdollisuus, ettäkettu tai ilveskissa keksisi Kroofin lähdön ja tilaisuutta hyväkseen käyttäen pistäsi poskeensa sangen hyvänmakuiseen paistin, imevän karhunpenikan.

Kulkiessaan Kroofin keralla hiljaisia metsiä penikka huolellisesti haisteli kosteata maata ja versoja, silmuja, mihin vain emo seisautui kaivelemaan. Näin se sai tietää mistäetsiätärkkelyspitoisia juuria, joista karhu keväälläniin suureksi osaksi elää. Se oppi tuntemaan tärkeää erot makeitten maapähkinän ja arumin polttavan katkeran juurimukulan taikka intianinauriin välillä ja se oppi järven rehevillä rantaniityillä tallustellessaan erehtymätä kaivamaan mukulapavun [Footnote: Amerikkalainen hernekasvi (_Apios tuberosa_), jolla on syävää juurimukulat. (Suom. muist.)] ravitsevia juurimukuloita. Se keksi myös minkäaisia vanhoja kantoja sitäpiti hajottaa, kun mieli saada paraiksi hapahko vahvistava annos metsänuurahaisen toukkia. Kesken näitävakavampia toimia se aina ennäti emonsa jaloissakin telmimään taikka takajaloillaan rattoisasti tepastelemaan. Pian sille näytettiin sekin, miten piti löytää mehilästen puu ja ryöstäniiden makeat aarteet saamatta silmiään puhkaistuksi; mutta juuri täläkohdalla metsän hänä onnettaret sallivat tämän iloisen lapsinäytelmän esiripun laskea muistukseksi siitä ettei kuoleman lakia voitu lieventää edes ison mustan karhun hyväksi.

Ensimmäiset retkensäpenikkansa keralla Kroof teki raivion ympäristöön, jossa Miranda toisinaan näki molemmatkin. Tyttöriemastui penikan nähdessään niin suunnattomasti, ettähän luopui tavallisesta vaiteliaisuudestaan metsän kansaan nähdessä ja ädilleen kertoi somasta kiiltävästä pikkukoirasta, jonka se mahdottoman iso koira oli tuonut mukanaan. Ainoa seuraus oli, että Kirsti antoi hänelle tuiman varoituksen.

"Koira!" hän huudahti ankarana; "enkö minä sanonut sinulle, Miranda, että se on karhu? Karhut enimmäkseen ovat vaarattomia, jos antaa niiden olla rauhassa; mutta vanha karhu, jolla on penikka, on hyvin paha. Muista nyt, mitä minä sanon. Pysy minun luonani, elämäne liian likelle metsän reunaa."

Ja niin pä Mirandaa joku viikko siitä eteenkäsin vartioitiinkin sangen ankarasti, jottei hän lapsekkaan rohkeutensa vuoksi joutuisi karhujen kanssa tekemisiin.

Kesällä Kroof alkoi kuljetella penikkaansa vielä pitimmillä retkillä Pientä eläntänämäkiertelyt ensin ikävystyttävä ja väyttävä, niin että toisinaan se heittäytyi selälleen vaaleanpunervat tallukset taivasta kohden, muka vastaan pannakseen, eikä suostunut kulkemaan askeltakaan edemmäksi. Mutta huolimatta sen lystikkään pienen mustan kuonon, isojen korvien ja vilkkuvain silmän pyynnöstä vanha Kroof sitä nuhdellen tönä kunnes se hyppäsi pystyyn ja oli kylläkin tyytyvänen,

kun pääsi matkaa jatkamaan. Rasituksista se vähän laihtui, mutta kävi paljon kiinteämmäksi, ja pian se iloisella mielellä lähti pisimmillekin retkille. Ei mikään sitä väsyttänyt ja retken jälkeen se ajoi kaniineja taikka portimoita taikka muita vikkeliä eläimiä kunnes emonsa pilkallisista mielenilmauksista äysyi näden yritysten turhuuden.

Nämläajat vaellukset todella sen kehittiväkin niin että siinä nähti tulevan itse Kroofin vertainen koon ja urhoollisen sisun puolesta; mutta nepämyös olivat penikkaparan turmio. Jos se olisi pysynyt kotona,--mutta ei siitäkään olisi ollut suurta apua, sillä juuri kotona kohtalo varmimmin tavottaa uhrinsa metsäkansan kesken.

Ne olivat erään päivän kahden löytöretkellä kaukana naapurilaaksossa--Kuah-Davikin laaksossa, jonka Kroof itsekin tunsi hyvin vaillinaisesti. Päivän ollessa puolessa Kroof kävi levolle pieneen viileään notkoon lähteen viereen, joka _tipp-topp tipp-tapp tupp-tippui_ viheriätäkallion pykäästä. Mutta penikka se väsymät lähti muutaman kymmenen sylen päähän tutkimaan erästä viidakkoa tosin kyllä näkyvistä poistuen, mutta ei hetkeksikään niin kauaksi, ettei ääni olisi kuulunut.

Viidakon lähtetty villäsen sieraimiin kantoi uusi sangen puoleensa vetävä haju. Se ei ollut vielä koskaan lyhyellä elontielleään haistanut mitään tähän verrattavaa, mutta erehtymään vaisto kuiskasi, että se oli sangen hyväsyöjä. Tunkeutuen viidakon kautta sitä kohti se löysikin hajun lähden. Kaltevan hirsirakennuksen alla oli pala kellertävän valkoista lihaa, jonka päälle oli paksulta sivelty tumman punaisen ruskeata--ja voi minun päviäni! kuinka hyväle se lemahti! Se oli viettelevästi pistetty kaksisaaraisen puutakin päähän. Penikan korvat kohosivat paljaasta ahmimishalusta tavallista korkeammiksi ja leveämmiksi. Herkä sieraimet menivät kurttuun sen haistellessa täähokuttelevaa löytä. Se päätti hiukan maistaa sitä ja sitten lähteä emoa hakemaan. Mutta se oli vähän liian korkealla, jotta siihen olisi maasta ulottunut. Se nousi seisomaan, tarttui siihen pienillä valkoisilla hampaillaan, kävi siihen kiinni pehmeillä etukämmillään ja ripusti siihen koko painonsa vetäksensä sen alas.

Kroof viileässä notkelmassaan maaten kuuli pienen hääkäksen, joka katkesi kamalan äkkiä. Siinä samassa se suuren ruhonsa kera hurjan häden valtaamana syöksyi alusmetsän läpi äntäkohti. Se löysi penikkariepunsä aivan litteäksi rutistuneena loukun valtaviä hirsien alla, kiiltäväpää ja toinen kämmen surkeasti esiin pistäen, pieni punainen kieli sijoiltaan väntyneitten leukain väistöroikkuen.

Kroofin ei tarvinnut toista kertaa katsoa, tunteakseen sydämessään, että lapsukainen oli kuollut, kuollut kuin kivi; mutta surunsa raivossa se ei tahtonut sitä tunnustaa. Se alkoi mielettömästi repiä isoä hirttä--niin suunnaton kappale pantu niin vähästä olosta tappamaan--ja niin ihmeteltävä oli sen kynsien ja jyrkän etujalkain voima, että se puolessa tunnissa sai loukun melkein aivan hajalle. Hiljaa se siirsi pois ruhjotun ja muodottoman ruumiin, nuoli suun, sieraimet ja surkeasti muljottavat silmät; silitteli sitä kevyesti kuin hengitys ruumiillaan ja vaikeroi sen päällä. Se hieman kohotti päätäkämmillään ja hyväli

sitäkahta hartaammin, kun se hervottomasti putosi syrjään. Sitten se jäi kylmäksi. Tämä oli todistus, jota se ei voinut olla uskomatta. Se herkesi hyvälyistä jotka olivat niin voimattomat lämpöä palauttamaan pieneen rakastettuun ruumiiseen. Pitäen kuonoaan korkealla ilmassa se kääntyi hitaasti ympäri kaksi kertaa, ikäänkuin vedoten johonkin voimaan, josta sillä oli epämielinen aavistus; sitten se kuolleeseen enää vilkaisemattakaan ryntäili kautta metsän kuin mieletön.

Kaiken yläse vaelsi ilman pämääsinne ja tänne alisen Kuah-Davikin laaksossa, pitkin vuoriston alempia liepeitä kautta seutujen, joissa se ei ollut milloinkaan ollut ja joihin se ei nyt kään huomiotaan kiinnittänyt; ja puolen päivän aikaan se seuraavana päivän jälleen huomasi olevansa aarniometsässä, ei kaukana raiviosta. Se karttoi kaukaa kiertäen vanhaa pesänsä joka oli juurakon alla ja lopulta heittäytyi maahan uupuneena ja, imemätönä nisä ankarasti pakottaen, kävi kaatuneen hemlokin taa levolle.

Se nukkui raskaasti tunnin tai pari. Sitten se heräsi lapsen huutoon. Se paikalla tiesi, että se oli Mirandan ääni; ja kun se tavalla tai toisella liikutti sen mieltä niin se vaivoistaan huolimatta nousi ylös ja kulki hiljaa ääntä kohden.

VI LUKU.

Mirandan pyhitys metsälle.

Sinäsamana päivänä heti puolisen jälkeen, Mirandan lähdeäyulos viemään muruja kanoille keltaisessa maljassa, Kirsti oli saanut jonkinlaisen pyörtymys kohtauksen. Kaiken aamupäivä oli kuumuus häntä rasittanut tavattomasti, vaikk'ei hän ollut siitätietävinään. Nyt astioita pestessään hän aivan vasten tapojaan pudotti niistä yhden lattiaan. Räsäys sai hänet havahtumaan. Mielipahalla hän huomasi, että se oli Mirandan pieni kirjava lautanen. Sitten kaikki musteni hänen silmissään. Hän tön tuskin pääsi vuoteen luo hoipertelemaan ja kaatui siihen oikopääkuin pyörtynyt. Tämielentilaa seurasi raskas uni, jota kesti monta tuntia ja joka luultavasti pelasti hänet jostain ankarasta taudista.

Miranda ei kanat ruokittuaan palannut oikopääätinsä luo. Hän sensijaan vaelsi kohti synkkäkuusimetsää joka oli yhdelläkohtaa mökin takana hyvin lähellä Avoimien, tattaresta vihantien kenttien runsas valo loi kauas viileiden holvikaartojen alle eloisan valaistuksen.

Mirandan kirkas silmähuomasi, että jotain liikkui harmaitten suorien runkojen väissä

Hän piti siitäsangen paljon. Se oli hänestä merkittävän paljon kissan näkönen, suurempi vain kuin ainoakaan kissa mitä hän oli kylässä

nähty, jalat korkeammat ja häntävain ihmeellinen paksu tynkä Se tosiaan olikin kissa, "ruskea kissa" eli Pohjois-Amerikan pienempi ilves. Sen karva oli punaruskeata, täynnään pieniävaaleampia pilkkuja. Silläöli korvien nipussa suorat harjastöhdöt samoin kuin suuremmalla serkullaankin, Canadan ilveksellä--ne vain eivät olleet likimainkaan niin silmään pistävä kuin viimeksi mainitun; ja kuutamopyöreän naaman ilme oli samalla sekävihainen ettäarka. Mutta selvästikin se oli kissa; ja Mirandan sydän kääntyi sen puoleen sen istuessa siinä metsän siimeksessä tarkaten ihmislasta haaleilla silmillään.

"Voi kaunis mirri! kaunis mirri!" Miranda kutsui ja hyvällen ojensi sitäkohti käensä ja juoksi metsään.

Ruskea kissa odotti hievahtamatta, kunnes hän oli tullut kymmenen askeleen päähän; sitten se kääntyi ja juoksi kauemmaksi pimentoihin. Päästyään melkein näkymätöniin se pysähtyi, kääntyi ympäri ja istahti uudelleen katsellakseen innostunutta lasta. Sitäihmetytti se veripuna, joka oli lapsen kaulassa. Miranda oli nyt kokonaan kiintynyt takaa-ajoon ja kiihkeästi toivoi saavansa kiinni kauniin mirrinsä kunnes elän jälleen vihaisesti kahahtaen kääntyi ympäri ja hyökkäsi pois. Pettyneenä vaikei silti masentuneena Miranda taas seurasi; ja sama pieni leikki uudistui vähillämuunnoksilla, kunnes hänen suuret silmänsä olivat täynnään himmentäviäkyyneliä ja hän oli vähällämaahan vaipua uupumuksesta. Ilkeäkissa leikkiin väsyneenä äikäenäänauhankaan vuoksi uteliaana, katosi sitten kokonaan; ja Miranda istui maahan itkemään.

Mutta hän ei ollut niitä lapsia, jotka pitää paljon melua pienestä pettymyksestä. Ei kulunut kuin mutama minuutti, ennenkuin hän hyppäsi pystyyn, kuivasi silmänsä pienien nyrkkiensä selkäpuolella ja lähti oman luulonsa mukaan suoraa päätä kotia kohti. Alussa hän juoksi, arvellen äidin varmaan käyvän levottomaksi hänen poissaolonsa vuoksi. Mutta kun hän ei tullutkaan aukealle niin pian kuin oli luullut, niin hän pysähtyi, katseli sangen huolellisesti kaikki ilmansuunnat ja käveli edelleen kaiken aikaa varoen. Hän käveli ja käveli, kunnes tiesi kulkeneensa niin pitkän matkan, että olisi vaikka viiteen kertaan kotia ennättänyt. Hänen jalkansa huojuivat, ja sitten hän avuttomana seisoi aivan hiljaa paikallaan. Hän tiesi eksyneensä Yhtäkkiä aarniometsä metsäjohon hän oli halunut, metsä jonka pimeyttä hän ei ollut koskaan pelännyt, muuttui yksinäiseksi, uhkaavaksi, pelottavaksi. Hän puhkesi äänekkääseen itkuun.

Tänäse oli, jonka Kroof kuuli ja jota se tuli perään. Mutta sen kuulivat toisetkin korvat.

Olento nahkan ruskeuinen, monta kertaa suurempi kavalaa ilveskissaa--vaikk'ei kovin erilainen muodoiltaan, hiipi varkain ääntä kohti. Vaikka sen jäsenet näyttivät vankoilta, känmenet suurilta hoikkaan ruumiiseen ja pieneen litteään julmaan päähän verraten, niin olivat sen liikkeet siitahuolimatta äänettömä ja keveä. Ja jokaisella matalaan kyyristyvälämutkikkaalla askeleella häntähermostuneesti säkähti. Huomatessaan itkevän lapsen se pysähtyi ja alkoi sitten lähestyvä vielä entistä hiipivämmin, kyyristyen niin matalaksi, että vatsa melkein maata laahasi, kaula pitkäläpänavastaiseen suuntaan kuin

hätä Se ei saanut aikaan vähintäkään äntä mutta Mirandan herkissä aivoissa kuitenkin oli jotain, joka sen kuuli, ennenkuin se oli päässyt aivan hypyn matkan päähän. Tyttölakkasi itkemästä vilkaisi äkkiä ympärilleen ja kiinnitti tumman kirkkaan katseensa sen palaviin viheriäsiin silmiin. Ja vaikka hän olikin vain pieni pelästynyt yksinänen lapsi parka, niin oli hänen vakaassa katseessaan kuitenkin jotain vähästä mitälienee ollut, joka teki elämen levottomaksi. Tyhjäsynkkyys, tieto siitä ettäoli eksynyt, se oli saanut Mirandan pelkämään. Eläntä julmintakaan kohtaan, hän ei tuntenut vaistomaista pelkoa; ja vaikka hän tiesi, ettäse oli pantteri se julmasilmäinen peto, joka oli hänen edessä, niin jonkinlainen suuttumuksen sekainen uteliaisuus se nyt oli ylinnähänen mielessään.

Peto levottomasti käänteli silmiään tytön vakaan katseen edessä Se hetken epäo oliko perätäkään viisasta puuttua tuohon pelottomaan kirkassilmäseen olentoon. Sitten siinäheräsi kiukku. Se kiinnitti häneen päätävänmin hypnotisoivan tuijotuksensa ja vihaisin nytkäyksin pieksi häntänsä Se paraillaan kiihotteli itseään lopulliseen surmahyppyyn Mirandan sitäkatsellessa.

Mutta juuri silloin tapahtui ihme. Suuren paaden takaa, jossa se oli täättilannetta katsellut, tallusteli Kroof esiin valtavana ja mustana. Se asettui paikalla Mirandan rinnalle; ja kohoten takakintuilleen korkeana ja lannistumattomana jätiläsenäse möisi uhmaansa pantterille. Kun Miranda näki "kauniin ison koiransa",--jonka hän kuitenkin sangen hyvin tiesi karhuksi,--vasta silloin hän näytti huomaavan, kuinka pahasti oli pantteria säkähäntänyt; ja hän äysyi, että oli tullut voimallinen puolustaja. Hän hyppäsi avuttomin nyyhkytyksin ja käki kyyneltyneet pienet kasvonsa karhun pöhöseen kylkeen, tarttuen molemmin käsin sen pehmeihin karvoihin kiinni. Kroof ei ollut huomaavinaanakaan täärajuua syleilyä vaan mulkoili edelleenkin uhkaavasti pantteria.

Pantteri taas oli teeskentelemätömän hämmästyksen valtaama. Se. heitti hiipivän, kyyristyvän, ponnistukseen kootun asentonsa ja kohosi täyteen korkeuteensa; nosti päätään, antoi häntänsävaipua ja tuijotti tää kummaa. Jos tuo lapsi oli Kroofin suojatti, niin paras heittäjä sillä kovan piti nään olla, ennenkuin pantteria halutti mitellävoimiaan valtavan naaraskarhun kanssa. Sitäpaitsi hän huomasi Mirandassa itsessäänkin jonkinlaista voimaa ja mahtia, jonkinlaista hallitsijavaltaa, joka oli vaikuttanut, ettäoli ehdottomasti ollut vaikea tehdähyökkäystä vaikkapa tyttöselläei muuta puolustusta ollutkaan kuin ymmälle saattava katseensa. Nyt se aivan selvään näki, ettäihmislapsessa oli jotain sangen salaperästä Pantteri päätti olevan parasta ilmoittaa naaraalleenkin--joka oli vihaisempi, vaikk'ei yhtävoimallinen--ettei tälle lapselle tehtäsi mitään, olipa tilaisuus mikä tahansa. Tämän päätöksen kera se teki kokokänteen ja asteli pois, pääpystyssä ja muina miehinävallan. Sitätuskin olisi tuntenut samaksi hiipiväksi hirviöksi, jona se oli viisi minuuttia aikaisemmin esiintynyt.

Kun se oli mennyt, niin Kroof laskeutui kyljelleen maata ja hiljaa hyvällen painoi Mirandaa ruumistaan vastaan. Sen murheellinen sydän

käntyi lapsen puoleen. Ja sen turvonneita utareitakin poltti niin kovin, ja se tunsu jonkinlaista toivoa, että Miranda ehkästäväivasta päästäsi. Mutta lapsella ei tietenkään voinut olla tästäetäisintä aavistustakaan. Kaikissa muissa suhteissa hän osotti täydellisesti käyttävänsä Kroofin ystävydenosotukset, silitteli sitäkevein pienin käös in ja supatteli sille kaikenlaisia sulosointuisia hyvälyjä joille Kroof vakavana kallisti korvansa. Laskien sitten päänsäkarhun mahanalustan hienoilte karvoille lapsi äkkiävaipui sikeään uneen; vaellus ja mielenliikutukset olivat sen uuvuttaneet.

Myöhään iltapäivälä lypsyajan lähestyessä Kirsti heräsi. Hän nousi häikähtäen istumaan vuoteessaan, joka oli tuvan nurkassa. Akkunasta paistoi lähteytyvän auringon säde. Hän oli levoton, kun oli niin kauan nukkunut. Ja missäihmeessä Miranda oli? Hän nousi seisomaan, horjui hetken, mutta tunsu itsensä tuota pikaa varmaksi; ja nyt hän huomasi, ettäunensa oli ollut taudin puuskaus. Hän meni ovelle. Kanat kuopivat maata ahkeraan ja Saunders loi häneen suvaitsevaisen katseen. Vajan takana aidan luona mustan ja valkoisen kirjava lehmäammui lypsää ja lie'astaaan tatarvainion takaa Mikko vasikka kaipaili illallismaitoaan ja ruohoteetää. Mutta Mirandaa ei näkynyt, ei kuulunut.

"Miranda!" hän huuti. Ja sitten kovempaa--ja vieläkin kovempaa--ja lopulta läpätunkevalla valittavalla mielenahdistuksella, kun häelle selvisi, ettälapsi oli kadonnut. Auringonpaisteinen raivaus, harmaa mökki, synkä metsäreunat, kaikki näytti hänestähetken pyöivän ympäri. Mutta vain hetken. Sitten hän tempasi kirveen lapupökyn päästä ja varman vaiston johdolla syöksyi sitäkuusikon kielekettäkohti, joka oli juuri mökin takana.

Suoraan eteenpäin hän riensi, ikäänkuin selväjäkeäseuraten; vaikka hänen metsäietonsa todenteolla olivat sangen vähäset, niin ettähän paljaan silmännään mukaan tuskin olisi kyennyt elefantin jäkiä seuraamaan. Mutta hänen sydäntään kouristi jäätävätuska, ja hän samosi eteenpäin kuin vimattu. Mutta sitten hän äkkiäkallion sammalisella kummulla näki näyn, joka sai hänet siihen paikkaan seisahtumaan. Hänen silmänsäjä suunsa jävä auki pelkästähämmästyksestä Sitten hirmuinen jännitys raukesi. Väkeväväritys kävi hänen ruumiinsa läpi ja hän tunsu itsensäjälleen lujaksi. Hymy kirkasti hänen kasvojensa kalvenneita piirteitä

"Totta tosiaan," hän mutisi itsekseen; "lapsi oli oikeassa. Se ymmätää elämiävähän paremmin kuin minä"

Ja se näky oli tänä Kautta kuusimetsän harmajain kaartojen asteli valtava musta karhu, Miranda rinnallaan juosten ja leikkillisesti silittellen sen rehevääturkkia. Iso elän tuon tuostakin pysähtyi, ei muuta varten kuin tunnustellakseen lasta kuonollaan tai nuollakseen hänen kätään hoikalla punaisella kielellään; mutta suunta, jota se kulki, vei suoraa päätämkille. Kirsti seisoi moniaan minuutin liikkumatta, katsellen tääoutoa näköä piilostaan esiin astuen hän sitten riensi niiden perässä Niin kiintyneet ne olivat toisiinsa, että hän kummankaan huomaamatta pääsi parinkymmenen askeleen päähän niistä Sitten hän huuti:--

"Miranda, missäsinaolet ollut?"

Lapsi pysähtyi, katsoi ympärilleen, mutta piti vielä kiinni Kroofin karvoista.

"Voi äti!" hän huuti innostuneena ja hengästyneenä ja yrittäen kertoa kaikki samalla haavaa, "minäolin aivan eksyksissä--ja pantteri juuri aikoi syödäminut--kun tämäkiltti hyväiso karhu tuli ja pelotti pantterin pois--ja meidän piti juuri tulla kotiin--ja tule äti, ja puhu tälle hyvälle kiltille isolle karhulle! Voi, eläpäästäisitäpois! elä päästä"

Mutta Kroofilla oli tästä asiasta omat arvelunsa. Mirandan se oli tyttäreksseen ottanut, eikä Kirstiä ja se tunsi jonkinlaista mustasukkaisuutta Mirandan ätiäkohtaan. Mirandan vielä puhuesssa karhu äkkiäkääntyi sivuun ja sukkelaan tallusteli pois, jättäen lapsen itku kurkkuun.

Sydäntäkouristava oli se juttu, jonka Miranda sinäiltana kertoi ädilleen, sillä aikaa kun mustan ja valkoisen kirjavaa lehmää lypsettiin ja Mikko vasikka sai illallismaitonsa ja ruohoteensä Se teki syvän vaikutuksen Kirstin nopeaan ja suvaitsevaan mieleen. Hän paikalla oivalsi, kuinka suurenarvoinen Mirandalle oli Kroofin kaltaisen suosio. Useimmat ädit olisivat tämmösesä tapauksessa joutunut mielettömän pelon valtaan, mutta Kirsti Craig ei ollut niin heikkoa laatua. Hän sitä piti vain vahvana turvana Mirandalle metsän pahimpia vaaroja vastaan.

VII LUKU.

Ystäykset.

Tämän kokemuksen jälkeen Miranda tunsi itsensä pyhitetyksi, kuten hän oli niin hartaasti toivonut, aarniometsän kansan täyteen toveruuteen. Melkein joka päivä Kroof astua läntysteli raivion reunoille. Ja aina Miranda tuota pikaa keksi sen ja juoksi sen luo iloisin hyvälyin. Iso karhu ei kuitenkaan suostunut kulkemaan montakaan askelta aukealle, sillä se ei halunnut tutustua Kirstiin, eikä mörkkiin, eikä karjaan eikä mihinkään muuhunkaan mitäsivistyksellöolisi ollut tarjottavaa. Mutta Kirsti, sopivan väimatkan päästä katseltuaan muutamia nästä kohtauksista, viisaana ätinä antoi lapselle vähän enemmän vapautta. Miranda sai luvan mennä metsään määräyn matkan, ei kuitenkaan koskaan niin kauaksi, että mörkki kokonaan katosi näkyvistä ja tänälupa oli voimassa vain silloin, kun hän oli Kroofin seurassa. Kirsti jonkun verran tunsi metsälänten luonnetta; ja hän tiesi, että kun musta karhu teki ystävyysliiton, niin oli se jäkähtänyt ja aprikoimatta sille uskollinen. Ystävyysliitoissa, jotka poikkeavat luonnollisista heimosuhteista, joskus käy, kuten nytkin kävi: Kroof näytti kiintyvän lapseen hellemmmin kuin omaan penikkaansa. Se katseli ihastunein silmin,

suu raollaan narrimaisesta hellyydestä kun Miranda sen ympärillä leikkien perehtyi metsäiedon lukemattomiin salaisuuksiin. Mitä vain Miranda tahtoi tekemään, sitäse yritti tehdä heti kun oli tarkoituksen perille päässyt; sillävaikka Mirandan juttelu olikin sangen mieluista sen korvalle, niin ei se toden tunnustaen ollut sen aivoille kovin helppoa ymmärtää. Yhdessäasiassa se kuitenkin oli järkätänään. Ehkä kolmen oman mittansa verran se suostui kulkemaan Mirandan mukana raivaukselle, sitäedemmäksi se ei suostunut tulemaan. Mairittelua, pientähänäläjä jäkisyitä kyneleitä-kaikkea Miranda koetti, mutta turhaan. Kun Miranda koetti perästäyöntätai edelläkulkien perässäan vetää niin mesikämmen oli siitähyvillään ja sen silmä vilkkuivat leikillisesti. Mutta päätöksessään se pysyi. Kirsti täydelleen hyväksyi tämän itsepintaisuuden, vaikka se Mirandalle oli niin suuri pettymys; hän ei kuitenkaan virkkanut siitämitään. Kirstiäei vähäkään haluttanut saada Kroofin kaltaista jätilästämökinsäympäriille maleksimaan taikka ympäri kuljeskelemaan ja tielle tulemaan, kun hän oli menossa työhön vainiolle.

Vaikka sivistys olikin Kroofille vastenmielinen, niin oli se kuitenkin siksi ovela, ettääysi mahdottomaksi saada Mirandan alati kerallaan metsässäolemaan. Se vallon hyvin äysi, ettätuo iso nainen, jolla oli päässäan punaista, oli sangen etevälaatua eläntä- ja ettäMiranda oli hänen penikkansa, --sangen etevälaatua penikka, jota aina piti katsella salaisella kuunioituksella, mutta penikka joka tapauksessa ja sille suurelle vaimolle kuuluva. Se ei sen vuoksi pahastunut huomattessaan, ettei se voinut saada Mirandaa mukanaan metsään enemmäksi kuin tunniksi tai pari kerrallaan. Mutta tunnin tai parin kuluessa saattoi saada paljon aikaa; ja Kroof koetti opettaa Mirandalle paljon asioita, joiden tuntemista pidetään tärkeänäaarniokansan kesken. Se haisteli multaa ja kaivoi maasta makealle hajuavia juuria; ja Miranda, pannen merkille niiden varret ja lehdet, oppi pian tuntemaan kaikki lähiseudun sydäviä juuret. Kroof niinikään näytti hänelle herkullisen karvavatukan [Footnote: *_Rubus villosus_*, jolla on suikerteleva varsi.], ätelän imelän intianipäärynän [Footnote: *_Amelanchier canadensis_*, pohj.amerikkalainen pensas, jolla on sydäviä marjat.] ja vaarattoman, mutta jotenkin pumpulivillaisen metsäkanamarjan; [Footnote: *_Mitchella repens_*, amerikkalainen marja.] ja se opetti sitäkarttamaan trilliumin [Footnote: Saanut nimensäkolmesta lehdestään. Kieloihin kuuluva amerikkal. kasvi.] houkuttelevaa punaista hedelmää samoin kuin myrkyllistäkyymarjaakin [Footnote: Joko *_Actaea_*, leinikköihin kuuluva marja, tai *_Celastrus scandens_* niminen pensas.]. Mustikkaa, joka on yhtämieläinen karhulle kuin ihmisellekin, ei kasvanut tässäsynkässä metsässä mutta Miranda muisti tämän marjan hyvin varhaisilta kyläajoiltaan, jolloin hän niin usein oli suunsa mustannut mustikkapiirailia. Mitätaas tulee kyyhkynmarjan [Footnote: Amerikkalainen koiso (*_Phytolacca decandra_*).] veripunaisiin rypäleihin, jotka peittivät laitumen kummut punalle hohtavalla peitteellä niin ei Miranda kaivannut Kroofin opetusta tietäksseen, että ne olivat hyvä syödä. Ja sitten oli monen laisia ja monen muotoisia ja värisiä metsäsiemeniä- valkoisia, punertavia, hienon keltaisia, kiiltäviä oranssivärisiä joissa oli paljon käniä likaisen kerman värisiä juovaisia viheriäsiä jopa väkevän tulipunaisiakin. Miranda sanoi niitä ensin yhteisesti hattusieniksi ja pelkäsi ja kammosi niitä. Mutta Kroof

opetti hänet paremmin eroa tekemään. Joitakuita, kuten punaisia ja varsinkin känäsiä viisas elän känmenellä sotki mäski; ja ne Miranda siitätiesi huonoiksi. Ja niiden koko ulkomuoto tosiaan olikin vaarallisen näkönen ja Mirandan silmissäniiden kaikkien kanteen oli kirjoitettu _myrkyä_ suurilla kirjaimilla. Mutta oli muuan sangen valkoinen ja hyvän näkönen ja hyvähajuinen sieni, josta hän melkein olisi vannonut, ettäse oli ystävä Paikalla sen nähdessään hän muisti erään omituisen aran herkkusienen (Miranda piti herkkusienistä) ja suurella ilolla juoksi sitäpoimimaan. Mutta Kroof sysäsi hänet syrjään niin tylästi, ettätyttökompastui kantoon ja oli kovin loukkaantunut. Mutta hänen suuttumuksensa lauhtui, kun hän näki Kroofin repivän ja sotkevan nämäkalpeat herkkusienen kaltaiset mitäpienimmiksi siruiksi, osottaen samalla joka tavalla inhoaan. Tästä Miranda saattoi ymmärtää että tuo kaunis hattusieni olikin oikea rikollisuuden hirviö Ja niin se tosiaan olikin; sillämikämuu se oli kuin kuolettava amanita, jonka yksi ainoa pieni palakin olisi vaivuttanut Mirandan siihen uneen, josta ei konsaan herää

Vaikka Miranda olikin hyvässä turvassa Kroofin holhouksen alaisena, niin saattoipa hänelle niin nuorella iälläkuitenkin olla onneksi, ettähäntä oli kielletty raivaukselta poistumasta. Sillämetsäkansan kesken tosiaan oli yksi heimo, jota vastaan Kroofin suojeluksesta olisi ollut sangen vähän apua. Jos Miranda olisi lähtenyt Kroofin keralla laajemmalti vaeltamaan, niin he ehkäolisivat tavanneet mehiläspuun. On epäiltävää tokko Kroofkaan oveluudessaan olisi äynnyt, ettei Mirandan iho olisi kestänyt hyökkäystä mehiläspuun kimppuun. Intoileva karhu luultavasti olisi tahtonut hankkia lapselle hunajaa ja seuraus siitä olisi ollut, että Kirstin luottamus Kroofin arvostelukykyyn olisi saanut pahan kolauksen.

Siinäahtaassa piirissä jossa Mirandan oli lupa liikkua, oli kuitenkin useita taajaan asuttuja muurahaispököjä ja Kroof keksi moniaana iltapäiväniistäyhden. Se oli siitäkoviin mielissään. Tässä oli tilaisuus näyttää Mirandalle jotain sangen hyvää ja hänen terveydelleen ehtoisa. Herätettyään lapsen huomion se repäsi lahon puun hajalleen aivan sydäntämyöden ja alkoi sitten litkiä suuhunsa sekäkiehuvia muurahaisia, ettäniiden kerälämehukkaita toukkia. Tästä päivästä oli herkkua, mutta ymmärtämön Miranda juoksikin pois kauhusta huutaen. Kroof oli ymmälään. Se kuitenkin sö muurahaiset suuhunsa, kun oli puuhaan ruvennut. Mutta sen jälkeen se sai kutsun tulla kuulemaan Mirandan pitkäriipitystä ettämuka muurahaiset eivät kelvanneet sydäviksi ja ettäoli sangen julmaa repiä auki niiden pesiä ja varastaa munat. Siinä ei tietenkään ollut vastaväitteille sijaa, kun Kroof ei vähäkään ymmärtänyt, mihin tyttönen oikeastaan tähtäsi; mikäkysymyksen alaiseen asiaan nähden oli sangen valitettava seikka.

Vaikka Mirandalla nykyään oli noin sanoaksemme metsän kansalaisyhteisyydet, niin ei hän kuitenkaan ollut oikein ystävyden kannalla kenenkään muun kuin tietenkin vastustamattomien oravien kanssa, jotka asustivat mkin katossa. Miranda näki metsän eläimet nykyisin sangen läheltä ja ne kulkivat asioillaan hänen nähtensä vähäkään arkailematta. Ne käsitteviä, ettäoli aivan suotta ruveta hänen kanssaan piilosille. Vaikka ne olisivat olleet kuinka ehdottoman hiljaa ja vaikka ne olisivat

kuinka täydelleen ympäristönsä sulautuneet, niin tiesivä ne hänen kirkkaitten, vakaitten, ystävälisten silmänsäoivaltavan kaikki heidän hommansa kauttaaltaan. Tänäöli niille alussa huolestuttava salaisuus. Kuka oli tuo nuori olento--nuoruuden äyäkaikein alkeellisinkin havaintokyky--joka nuoruudestaan huolimatta niin helposti saattoi häpeään niiden perintäiedot ja sukkelat tempot? Mutta niiden vaisto samalla sanoi, ettei hän ollut heikoimmankaan vihollinen; ja niinpäne sallivat hänen nähdä kaikki hommansa peittelemättä samalla kuin karttivatkin häntä jonkinlaisella huolellisella pelolla.

Kroofiakin ne kaikki karttivat, vaikka toisella tavalla. Ne tiesivä, ettei paisti silloin tällöin ollut Kroolille vasten mieltä mutta ettei se viitsinyt suurta vaivaa nähdä sitä saadakseen. Tämän metsän vähemmän kansan ei muuta tarvinnut kuin pysyäturvallisen matkan päässä ankarasta kämmenestä muutoin ne tunsivat turvallisuutta sen läheisyydessä. Kaikki muut paitsi ei jänis--se tiesi, että Kroof piti sitä ja sen pitkäkoipisia lapsia erikoisena herkkuna, jotka hyvin kannattivat karhunkin vaivannäitä. Miranda ihmetteli, miksi ei hän koskaan nähnyt jäniksistä merkkiäkään ollessaan Kroofin keralla kävelemässä. Toisinaan hän tosin näki; mutta aina pitkän matkan päästä ja vain vilaukselta. Kroof ei nässätילוissa nähnyt jänistä ensinkään; ja Mirandalle pian selvisi, että hän näki tarkemmin kuin piilevä metsäkansakaan. Nänsäattoivat toisiltaan piilottua joko siten, että olivat aivan hiljaa alallaan, taikka tekivät itsensä näkymättömiksi; mutta Mirandan silmäarmotta erotti punaruskean ketun kellervän ruskeasta lahosta puusta, jolle se oli matalaksi ruvennut. Paikalla hän myös erotti liikkumattoman pähkinäkelin puunrungon nystyrästä maassa piilevän metsäkanan jääsästä kivestä metsähiiren kiertyneestä ruskeasta lehdestä kyyristyvän ilveskissan täplästä oksasta. Piilevä kansa sen vuoksi alkoi pian osottaa hänelle suosiotaan siten, ettei ollut hänestä tietävinään, joka taas osotti heidän luottavan siihen, että saisivat hänen puoleltaan olla rauhassa. Ne pysyivät vieraalla kannallaan edelleenkin; mutta hänen mielenkiintoisen katseensa alaisena saattoi pähkinäkelin nousta männynrungon karkean kaarnan pintaa ja noukkia sen harmaitten suomujen alta muurahaisia; kultasiipitikka ajaa takaa lihavia valkoisia toukkia, jotka olivat sen parasta herkkua, ja tuimasti takoa lahonnutta puuta muutaman jalan matkassa Mirandan päästä hoikka ruskea käppätohti jahdata puunjuurien alla kovakuoriaisia hänen hiljaisesta läsnäolostaan väittäen koiras-sepelpyy [Footnote: Amerikkalainen pyy (_Bonasa umbellus_), joka on tunnettu siipiväistyksiensä aikaansaamasta omituisesta soitinväistyksestä. Nimensä on saanut kaulassaan olevasta seppeleestä (Suom. muist)] huolelta päristeläkelpuun latvassa, kunnes ilma oli täynnä sen kerskumisen vienoa pärinä ja sen puolikasvuiset sikiöt rohkenivat pöyrytellä itseään huolelta autiossa muurahaispesäsräivauksen päiväpaahteisimmassa kolkassa. Ainoastaan varisparikunta, joka jälleen asutetun raivion suuria mahdollisuuksia aavistaen oli asettunut pitkän kuusen latvaan asumaan aivan mörkin taa, pysyi epäuuloisena kokonaan erillään Mirandasta. Ne usein keskustelivat hänestä karkealla kielellään, joka kuului vielä pahemmalta tässä aarniohiljaisuudessa; ja ne pitivät hänen tuttavuuttaan Kroofin kanssa kerrassaan luonnonjärjestyksen vastaisena. Ollen itse kaksimielisyyden perikuvia ne olivat täysin vakuutettuja siitä että Mirandalla oli muita vaikuttimia,

jotka kuitenkin olivat liian syviäniiden ymmättä ja ne sen vuoksi kunnioittivat häntäsuunnattomasti. Mutta eivät ne häneen luottaneet. Arat sadelinnut [Footnote: Pohjois-Amerikan musta- ja keltanokkaisia käkiäsanotaan sadelinnuiksi. (Suom. muist.)] sitävastoin luottivat häneen ja viheltelivät toisilleen pitkäeteisiäalakuloisia kutsuani, jotka tietävä sadetta, vaikka hän seisoi niistävain muutaman askeleen päässä ja tuijotti niihin koko voimallaan; ja tämäoli kerrassaan ennen kuulumaton suosionosotus sadelintujen puolelta, jotka ovat kovin vastahakoisia soittlemaan, jos joku on niin lähellä että näkee. Niitäsaattoi olla kolme tai neljä jotka soittelivat kuvaamattoman tuntehikkaita kadanssejaan milloin missäkin raiviolla; mutta Kirsti ei nähnyt niitäedes vilaukselta, vaikka hän monesti syvä kaiho sydämessään kuunteli, kun niiden etäiset äänet väreilivät kautta kastehelmin lähestyvän häntään.

Vain kerran Miranda sinävuonna enääni pantterin. Se tapahtui kuukausi sen jälkeen kuin hän oli Kroofin tavannut. Hän oli yksinään aivan tatarpellon reunalla ja tirkisteli varjoisaan läpikuultavaan hiljaisuuteen, nähdäkseen, voisiko hän erottaa sieltämitään. Ja se, mikäsieltänäkyy, sai hänen pienen sydänensäoikopääkurkkuun syksäntämään. Sielläoli pantteri, ei muuta kuin kymmenen askeleen päässä se makasi matalana kaatuneen puun rungolla. Se tuijotti häneen silmä raollaan. Kotvasen kuluttua kaunis peto nousi ja oikoi itseään suurella varmuudella, työnsi ulos kynsiään ja kaiveli niillä aivan samoin kuin tavallinen kissa tekee itseään oikoessaan. Samalla se haukotteli aivan kamalasti, niin ettäMirandan mielestäsuu olisi voinut revetäkorviin saakka ja ettäsaattoi katsella suoraan sisään pedon suureen punaiseen kurkkuun. Sitten peto keveästi astui alas puunrungolta--sille puolelle, joka oli Mirandasta etämpänä ja asteli pois sen näkösenä ettei sitämuka haluttanut ruveta juttuihin.

Tänäsamana, muutoinkin niin kohtalokkaana kesänäMiranda ensikerran tapasi Wapitin, soreasarvisen sarvaan, ja Gannerin, Canadan suuren ilveksen. Sanomattakin selvä etteivät ne olleet samassa seurassa. Eräänäamuna aidan kulmauksessa istuessaan koko huomio kiintyneenä risumajan rakentamiseen sairaan perhosen ympärille, hän aivan kyynärpänsävierestäkuuli äänekkään päskäyksen. Pahoin pelästyen hän päästi pienen huudon ylös katsoessaan ja samalla jotain hyppäsi aidalta poispäin. Hän näki kirkkaan ruskean päin komeine monisormisine sarvineen ja kaksi suurta sulavaa silmää jotka lempeinäihmetellen katsoivat häneen.

"Voi kaunis sarvas, pelotinko minäsinua?" tyttöhuudahti, tuntien vieraan näkemistään kuvista; ja hän työnsi pienen käensäaidan raosta tervehtiäkseen. Sarvas oli kovin utelias sen veripunaisen nauhan vuoksi, mikähänelläoli kaulassaan, ja silmäli sitävakaasti puolen minuutin verran. Sitten se palasi aivan aidan viereen ja haisteli hänen kätään hienoilla mustilla sieraimillaan, avaten ja sulkien ne herkästi. Se antoi tytön hyvälläsilääturpaansa ja piti päänsä aivan hiljaa tytön käden sitäkosketellessa. Sitten joku tavaton ääni kantoi sen korvaan. Se oli Kirsti, joka siinälähellämultasi perunoita; ja pian vako, jota pitkin työeteni, toi hänet navetan nurkan takaa näkyviin. Hänen päänsä leiskui tulipunainen liina kuumana auringon paisteessa.

Sarvas kohotti päänsäkorkealle, tuijotti ja näytti lopulta pätelevän, että näilmestys oli vihamielinen laadultaan. Korkahtaen ja levottomasti polkien silokaviolla se pyösi ympäri ja juoksi pois metsään.

Mirandan tuttavuus Gannerin, [Footnote: "Ganner" (gander) oikeastaan on kansanomainen nimitys ukkohanhelle. (Suom. muist.)] ilveksen kanssa, tehtiin ikävänmissäoloissa.

Mikko vasikka, joka oli kaiken kesäkasvanut erinomaisesti, oli pävisin kytkettynäpaaluun luonnonniityn kulmaukseen noin kolmisenkymmenen sylen päin metsän reunasta. Vähän lähempänämökkiiä oli pitkäpensaisisto mustaa vatukkaa, [Footnote: _Rubus nigrobaccus_, jolla on mustat maukkaat marjat. (S. m.)] seljaa ja elämänlankaa, [Footnote: _Clematis_. (S. m.)] muodostaen taajan tiheikön, jonka keskelle Miranda monella tuskalla ja kamalien naarmujen hinnalla oli raivannut rattoisan piilopaikan. Täällä leikki kotisilla ja toisinaan nukahtikin kuumina aamuina, kun äiti oli monen eekerin takana työssäaivan raivauksen toisella reunalla.

Mikko makaili eräänäpäivänäyhdenoista aikaan ennen puolta päivääniin lähellämökkiiäkuin lieka myöden antoi, kun tyttönäki oudon elämen tulevan ulos metsästä ja pysähtyvän sitäkatselemaan. Elän oli harmahtavan ruosteen ruskea väiltään, mahanalusta ja kaula sangen vaaleat, ja se oli melkein yhtäsuuri kuin Mikkokin; mutta ruumis oli kumman lyhyt verrattuna pitkiin voimakkaisiin säriin. Naamataulu oli aivan ympyriäinen, silmä pyöreä ja palavat, teräväkärkisten korvien päässäpitkä kankeat mustat tupsut ja leuan alla julman näkönen vaaleanruskea poskiparta, joka oli kuin ulospään harjattu. Häntäoli vain kuin paksu, poikki hakattu ruskea tynkä Elän katseli varovasti joka puolelle ympärilleen; kyyristyi sitten matalaksi, takapuolen jäädessävähän korkeammalle eturuumista ja pehmeästi astuen kulki suoraan Mikkoa kohti.

Vaikka Mikko olikin niin kokematon, niin äysi se kuitenkin, ettätuossa tulla toikkaroi itse kuolema. Se kavahti pystyyn, kömpelä säiset leveällähajallaan ja koko painollaan liekaa painaen, silmä päässä pyörien ja kauhistuneina tuijottaen kamalaan tulijaan. Kurkusta kohosi pitkäkimakka avun ja hädän mädäys.

Sen mädäksen merkityksestäei saattanut olla epälystä Se sai Mirandan silmänräpäyksessälähtemään leikkihuoneestaan. Seuraavassa silmänräpäyksessätilanne oli hänelle selvillä "iti! i-ti-ii!" hän huuti minkäänäntäpässi ja lensi rakasta Mikkoaan puolustamaan. Ilves tämän odottamattoman sekaantumisen johdosta pysähtyi siihen paikkaan. Miranda ei näyttänyt kovin pelätävää eikä häntynyt vähäkään. Mutta hän näytti niin tavattomalta- ja tuo kirkas punainen juova hänen kaulassaan saattoi merkitä jotain, jota se ei ymmärtänyt- ja jotain luonnotonta siinävaan oli, jotain, jonka vuoksi sieti seisahtua, kun noin nuori olento osotti niin häkälämäöntärohkeutta. Sekunniksi tai pariiksi ilves sen vuoksi istui takakintuilleen rehellisesti kuin kissa ja mietti; ja tupsulliset korvat, jotka olivat hyvin pystyssä ja omituinen poskiparta leuan alla antoivat sille hyvin vihaisen arvokkaan

kasvojenilmeeseen. Mutta ei se epäönnyt kuin lyhyen hetken. Selvillään siitä ettei Mirandaa tarvinnut lukuun ottaa, se jälleen lähestyi ja entistänopeammin; ja Miranda huomattessaan, ettei hänelle onnistunut pelottaa sitä pois, ei muuta kuin kiersi käivartensa Mikon kaulan ympäri ja parkaisi.

Sen parkaisun olisi pitänyt kantaa Kirstin korviin koko raivauksen poikki; mutta tuulenpuuska poikkeutti sen muualle ja lisäksi oli väissä mäkkinen äänen käkeätylsentämässä. Mutta sen kuulivat muut kuin Kirstin korvat; kuulivat ja vielä ymmärsivätkin Mikon mädäksen. Mustan ja valkoisen kirjava lehmäoli kaukana, toisella laitumella. Kirsti näki sen häänntyneen äjuoksevan aivotiertäylös ja alas ja luuli karpäien sitä kiusaavan. Mutta aivan pensastiheikön takana makasivat molemmat häät, Päväjä Tähti, mieltiväsinämärehtien päivällispuurajaan. Kumpikin oli raskaasti noussut jaloilleen Mikon ensi kerran apuun kutsuessa. Kun Mirandan parkaus kajahti, niin ilmestyi Päväjä rautionkarvainen päpensastiheikön nurkan taa, häänntyneenäudellen. Gannerin nähdessään se pysähtyi, pitäen kuonoaan korkealla ilmassa, puhalsi kovaa ja pudisteli päätään suurta urhoollisuuttaan osottaakseen. Heti sen perästä tuli mustan ja valkoisen kirjava Tähti. Mutta sillä oli aivan toinen luonto. Paikalla kun se keksi Mikon ja samalla Mirandankin vihollisen, niin alas painuivat pitkä suorot sarvet, ilmaan lensi kirjava häntäjä raivosta möisten se hyökkäsi.

Laiha häkäoli vihollinen, jonka kanssa tappelemaan Gannerilla ei ollut vatsaa. Vihaisella äinälä joka paljasti Mirandalle hirmuiset hammasrivit sangen punaisessa suussa, se käänsi heitäkohti hännäntyknänsä pani niuhaan tupsulliset korvansa ja hyökkäsi metsään pitkin uljain loikkauksin, luonnottoman pitkän takajalkain nakellessa sitä pois päin kuin maahan koskettamatonta kumipalloa. Ehkäviiden sekunnin kuluttua se jo oli näkymättömässä puitten seassa; ja Tähti, ylpeänä puhisten ja häntänsävinkkuroiden kuopi maata Mirandan ja Mikon edessä.

Miranda se sinäpäväänimitti ison ilveksen "Ganneriksi"; "silläniin se sanoi", hän järkeenpäin kertoi ädilleen, "kun Tähti tuli ja ajoi sen pois."

VIII LUKU.

Kirves ja sarvet.

Toinen talvi kului hyvinkin samaan tapaan kuin ensimmäinen. Mutta vuodenajan ehtiessä tuli yhä enemmän lintuja ruokittavaksi, sillä Mirandan maine oli levinnyt niiden kesken. Lunta ei ollut sinä talvena yhtä vahvalta, eikä pakkanen ollut yhtä ankara. Pantterit eivät tulleet ylöskattoa repimään. Mutta sattui muutamia tapauksia, jotka saivat sekä Mirandan että Kirstin erikoisesti muistelemaan tää talvea ennen monia muita.

Koko joulukuun ja tammikuun ajan tapasi Wapiti sarvas tulla navetalle kaksi solakkaa naarasta mukanaan ja oleskella sen luona monta päivää kerrallaan, pureskellen lumelle siroteltuja heiniä Molempien häkän, Täiden ja Pävan kanssa Wapiti ei ollut kovinkaan hyvissä väeissä Ne toisinaan vihaisesti pukkasiivat sitä sarvellaan, mutta Wapiti hyppäsi syrjään kuin vieterillä polki kahdesti maata silitettyillä etukavioillaan ja ojensi niitä kohti sarviensa neljäoista keihänkärkeä. Mutta se jä uhkailuihin. Mustan ja valkoisen kirjava lehmä sitävastoin näytti suuresti ihailevan Wapitia, vaikka tämä vastasi sen ihailuun mitä ylvämmällä väinpitämättömyydellä. Eräänä päivänä Miranda antoi sen ja molempain naaraitten nuolla astian pohjalta raakaa suolaa, ja tämän mieluisan tuttavuuden jälkeen ne kaikki kolmen seurasivat häntä suoraan mökin ovelle. Jopa ne rupesivat Kirstinkin perässä kulkemaan, mikä tämmöisesti ja hyvitti enemmän kuin hän tahtoi Mirandalle myöntäkään. Hän tarjosi elämille monta kylmää tatarpiirakkaa, ja vaikka ne olivatkin nahkeita ja sitkeitä olivat ne saajista mitä iloisimpia herkkupaloja. Mutta tammikuun kuluessa repäisivä holhokit itsensä irti nästäiloista ja muuttivat muille laitumille.

Keväpuoleen Miranda suureksi ilokseen sai tehdä Ten-Tinen, uljaan karibusarvaan tuttavuutta, saman, jonka hän oli pikimätään nähnyt edellisenä talvena. Karibu muutti paraillaan sarvelliisten naarailensa keralla hitain viivytyksin eteläkohti. Ne olivat väsyneet syömään kuivaa sammalta ja jääpaloilla mailla, jotka olivat raivaukselta viikon matkan pohjoista kohti. Ne alkoivat himoita pajujen ja haapojen nuoria silmuja, jotka paraillaan mehukkaina puhkesivat etelänpien jokien varsilla. Katsellen akkunasta eräänä aamuna, ennenkuin karjaa vielä oli ulos laskettu, Miranda näki Ten-Tinen ilmestyvän metsästä ja pitkin, heittelevin askelin tulevan aroon poikki. Sen omituisen latuskat lehtimäiset sarvet olivat takakenossa olkain tasalla ja kuono osotti suoraan eteenpäin. Tämän aasento oli kaikkein paras metsän läpi kuljettaessa; sarvet eivät silloin takertuneet kiinni. Keskeltä otsaa ulkoni suorakulmaisesti muista sarvista kaksi leveää latteata känmenmästäsakaraa, pääsarvien omituista kasvannaista. Karibulehmä, joiden sarvet olivat melkein yhtä komeat kuin uroon, vaikka otsalisäköttävällä, seurasivat kantapäällä. Niiden väri oli sangen vaalea, vaaleahkon likaisen keltainen, aivan toinen kuin Wapitin lämmin ruskea karva. Kulkiessaan navetan ohi Ten-Tine keksi rehua, joka sitä suuresti viehätti, ja seisahtui maistelemaan sitä Kirstin heinä miellyttivä suuresti koko karjaa. Niiden hyvä lämmällä syödessä Miranda hiipi ulos tuttavuutta tekemään. Hän otti lahjoiksi muutamia kourallisia kanain tattareita kirkkaaseen keltaiseen maljaan. Mirandan lähestyessä Ten-Tine kohotti kaunistaan päätä ja katsoi häneen uteliaasti. Jos olisi ollut kiima-aika, niin se epäilemättä olisi paikalla haastanut hänet taisteluun elämästä ja kuolemasta. Mutta nyt se oli hyväuontoinen ja utelias, paitsi milloin näki suden, pantterin tai ilveksen. Tuo pieni olento näytti vaarattomalta, ja kieltämättä hänessä oli jotain aivan erikoista. Mikä oli se kiiltävä esine, jota hän piti edessä? Ja mikä oli se toinen kirkas esine, joka hänellä oli kaulassaan? Ten-Tine lakkasi syömästä ja katseli tyttöä kiinteästi, pää epävälisä asennossa, harteita hiukkasen alempana. Karibulehmä

vilkaisivat ja olivat uteliaat, mutta niitäenemmän huvitti tyydyttää näkensäkuin uteliaisuuttaan. Ne mielellään jätivät asian Ten-Tinen selvitettäväksi.

Miranda oli jo oppinut monta asiaa sen vuoden kuluessa, jonka hän oli oleskellut metsäkansan keskuudessa. Yksi oli, ettäkaikki piileväkansa pelkäsi ja paheksui jyrkkiäliikkeitä. Niiden itsensäkäyttäytyminen oli aina moitteetonta. Julminkin niistäaina liikkui sirosti ja suhdallisesti kuin ylimys. Ne tiesivät nopeuden ja häälyn eron. Kaikkeaa jyrkkyyttäne kauhistuivat. Kauneusviivoin ne pakenivat vihollistaan. Ja käyrin viivoin ne tappoivat.

Miranda ei sen vuoksi yrittänytään kulkea oikopäääTen-Tinen luo ja väkiryntäköläpäästäsensä tuttavuuteen. Hän varovaisesti pysähtyi kymmenkunnan askeleen päähän, kurkotti sitäkohti vatiaan ja liverteli sanattomia vienoja maanituksiaan. Hän kun ei taitanut karibuitten kieltä niin täytyi koettaa äänen säylyään ilmaista hyvä aikeensa.

Ten-Tine huomasi, ettei lapsi tahtonut tulla lähemmäksi, eikä sen uteliaisuus kestänyt moista pettymystä. Mutta sitäepälytti, epälytti kovasti. Samoin kuin Wapiti polki sekin epäoudessaan jalkaansa; mutta ne kaviot, joilla se polki, olivat paljon isommat, leveämmät, kömpelömmät ja vähemmän silitetyt kuin Wapitin, silläne olivat muodostetut juoksemista varten semmoisten pehmeitten pintain kuin soiden ja löyhän lumen poikki, joilla Wapitin sirot jalat olisivat puhkaisseet pinnan kuin veitsen käki.

Askel askeleelta se tuli lähemmäksi. Mirandan kirkkaassa katseessa oli jotain, joka siinäheräti luottamusta. Lopulta se oli kyllin lähellä koskettaakseen keltaista vatia liikkuvalla ylähuulellaan. Se näki, että vadissa oli jotain. Se kurotti kuononsa reunan poikki ja Mirandan ihmeksi puhalsi siihen. Vilja pölähti joka suuntaan, jopa jotkut jyvät tarttuivat sen omiin kosteihin huuliin. Se peräytyi takaisin pän hieman säkähtäen. Sitten se nuoli huulensa ja maku oli siitämiellyttävä. Ja sen turpa palasi takaisin mieltäkiinnittävään maljaan; ja haistettuaan taas sangen varovasti se nuoli suuhunsa kaikki, mitäsiinäoli.

"Hyi hotkaa!" huudahti Miranda hellästi moittien ja juoksi takaisin tupaan enemmän tuodakseen.

"Eiköhän Saunders olisi vihainen", hän ajatteli itsekseen, "jos se tietäsi ettäminäannan sen tatarta täle kauniille sarvaalle?"

Ten-Tine seurasi lähellähänen perässään haistellen uteliaana punaista nauhaa, joka oli tytön kaulassa. Kun Miranda meni tupaan tattaria saamaan, niin sekin yritti tulla hänen mukanaan, mutta sen sarvet olivat liian leveä ovesta mahtuakseen. Kirsti, joka lakaisi kiireellä katsoi ylös hänmästyksellä kun iso pääpimitti oven.

"Voi sinua lapsi parka!" hän huudahti; "aivanhan sinätuot kaikki metsän eläimet tänne meidän kanssamme asumaan."

Hän ei kuitenkaan kieltänyt Ten-Tineltämuutamaa kourallista tattaria,

vaikka tämä puhalsi toisen puolen lattialle, niin että hänen täytyi ne laasten koota. Kun Ten-Tine oli kaikki syönyt ja huomasi, ettei enempää annettaisi, niin se vastahakoisesti peräytyi ovelta ja alkoi haistella akkunapuitteita, painaen uteliasta turpaansa koetteeksi lasiruutuakin vastaan.

Sattuipa niin, että Ten-Tineä ja sen pientäjoukkoa olikin nään himolla takaa ajettu koko ajan pohjoisilta mailta saakka, vaikk'ei ne siitä mitään tienneet. Neljäsoa harmaata metsäutta oli niiden jäjillä. Vaikka sudet olivat verenhimoiset, niin olivat ne samalla viisaatkin, eivätkä halunneet hyökätä koko lauman kimppuun, ne kun tiesivät, että karibu on tuima tappelijä. Mutta ne odottivat tilaisuutta erottaakseen jonkun lehmistä muusta laumasta, uuvuttaakseen sitten sen yksinään. Monta päivää ne olivat jäkäseuranneet ja tällä ajalla saaneet tyytyä hyvin niukkaankin muonaan; nyt niitä kalvoi sekänä käettävillä. Metsästä ulos tullessaan ne näkivät viisi karibulehmää navetan luona syönessä. Ten-Tineä ei missään. Tilaisuus oli liian harvinainen, jotta sitä olisi voitu jättää käyttämättä. Ne kaikki päätivät nyt hyökätä Rinnan kaikki neljä laihaa sutta laukasi ääneti lumen poikki, pitkä harmaat kuonot kurtussa, valkoiset hampaat irvissä harmaan ja valkoisen kirjavat hartiat kuin tahdissa nousten ja laskien, pöyhöset hännä suorana perässä.

Karibulehmä näkivät viime tingassa niiden tulevan. Puoleksi sekunniksi ne jäykistyivät hämmästyksestä. Sitten ne sukkelaan juoksivat piiriin, perä yhteen työntäen, kaikki sarvet ulospäin ojentaen. Se oli sukupolvien tarkkaa perittyä sotakuria.

Ilman muuta ääntä kuin syvästi huohottaen, lähätään sudet hyppäisivä hyppynsä koettaen päättämään pistinmäsen sarviaidan päälle. Kaksi singahti kiljuen takaisin. Yksi sai lehmän puoleksi piiristä ulos ja polvilleen sortumaan, iski hampaansa sen niskaan ja olisi sen lopettanut, ellei lähin naapuri olisi tuikannut sutta niin tuimasti kylkeen, että se kimakalla rähdyksellä hellitti hampaansa. Mutta neljä susi huomasi piirin heikon kohdan. Se typerä nuori lehmä jonka kimppuun se hyökkäsi, pillastui paikalla pelosta. Se syöksyi piiristä pois ja pakeni. Seuraavassa silmänräpäyksessä susi oli sen kurkussa kiinni.

Samalla kun susi kiskoi sen nurin, hyppäisivä muutkin sudet sen kimppuun. Muut lehmä, puolustusasentonsa säilyttäen, katselivat sen häijöitenkin väinpitämättöminä epäilemättäne olivat sitä mieltä että siinä näyhyys sai palkkansa ja ettei kumppani parempaa loppua ansainnutkaan. Mutta Ten-Tine, jolle tilanne selvisi yhdellä silmäyksellä oli asiasta toista mieltä. Sille näyhymanuori lehmä oli sangen kallis. Kimakalla raivon kiljauksella, joka oli puoleksi mäkkinää puoleksi mylvinä se hyökkäsi apuun. Ensimmänen susi, jota se iski, lensi ulkokuoneen nurkkaa vastaan ja palasi tappeluun ontuen ja hyvin vähäläinnolla. Seuraavan se tuhosi molemmilla etujaloillaan, tahtaen kerrassaan pedon selän. Muut kaksi paikalla purivat kiinni sen kylkiin koettaen kiskoa sen nurin; se taas hyppien pystyyn ja takajaloilleen nousten teki sankarillisia ponnistuksia karistaakseen ne irti kyljistä, jotta voisi puskea ja iskeäkävöillä. Verta vuotava

lehmäsillävain kömpi jaloilleen ja pakeni takaisin urhoolliseen piiriin, joka hieman vastahakoisesti enäävautui. Tästäniitäei pidä moittia liian kovasti. Silläkaribuitten silmissänuorikko oli tehnyt suurimman kaikista rikoksista, kun oli rivistäpaennut ja jätännyt koko karjan tuholle alttiiksi.

Tappelun tälläasteella urhoollinen Ten-Tine oli joutunut epäoivoiseen pulaan; mutta apu tuli aivan odottamattomalta taholta. Se tekijä jonka sudet olivat laskuistaan pois jätäneet, oli Kirsti Craig. Kirstissäoli kiehahtanut änetön raivo, kun hän ensin näki tapauksen. Hän oli luullut, ettäsudet olivat läheisistämetsistäaivan sukupuuttoon hävinneet; ja niiden ilmestymistähän sen vuoksi piti ainaisena vaarana. Mutta ainakin niitäoli vähän, sen hän tiesi; ja paikalla hän päätti, ettei tämän pienen sakin pitänyt päästäleikistävähemmäläkuin täydellisellätuhollla.

"Ne ovat susia! Täastu sinäulos tästäovesta!" hän käski tylsty sillääänellä jota Mirandan mieleen ei olisi juolahtanutkaan olla tottelematta. Miranda kiihtymyksestävapisten silmä suurina ja valkein poskin kiipesi akkunaan ja painoi kasvonsa ruutuun litteäksi. Kirsti hyökkäsi ulos, paiskaten oven kiinni.

Puupökyyn ohi kulkiessaan Kirsti tempasi kirveen käteensä Hänen kauniit kasvonsa olivat jäykä kuin rauta. Mustissa silmissäpaloi viha. Se oli epäoivoinen yritys käydäkolmen hurjistuneen suden kimppuun ilman muuta apua kuin karibusarvas; mutta Kirsti ei ollut niitänaisia, jotka tieltä palaavat, kuten olemme jo nähneet.

Kirves oli tottuneessa ja tarkassa kourassa ja heti ensi isku, joka sattui lähimmän suden etujalkain taa, melkein leikkasi sen kahtia. Toiselta puolen siten äkkiävapautettuna Ten-Tine pyörähti ympäri kuin salama päästäkseen käiksi toiseen hyökkäänsä mutta peto hyppäsiikin takaperin. Ten-Tinen sarvia västässään se melkein kimposi Kirstin päälle, tänäei voinutkaan iskeätuhoiskua koko voimallaan, ei muuta kuin kirveen lappeella sai lyhyeen nopattua sitäleuan alle. Siitäse kuitenkin lensi hetkeksi nurin, ja tämähetki riitti Ten-Tinelle. Ilmaan ponnahtaen karibu alas pudotessaan iski molemmilla talttamaisen terävilläetukavioillaan vastustajaansa keskelle kylkiluita. Isku oli murhaavan ratkaiseva. Teräksisetkään kylkiluut eivät olisi sitä kestäneet, eikäkulunut kuin muutama harva sekunti, ennenkuin lumella makaava verinen harmaa nahka oli niin muodoton, ettäsitäoli vaikea sudeksi tuntea.

Viimeinen joukosta, jonka Ten-Tinen isku oli rammaksi ruhjonut, oli viisaana miehenävästynyt syrjempään, huomattaessaan Kirstin tulevan. Nyt se kääntyi pakoon. Mutta Kirsti oli päättänyt, ettei ainoankaan pitänyt päästäpakoon, ja hän lähti takaa ajamaan. Hän oli niin hyväjuoksemaan kuin harva toinen nainen. Hän päätti saattaa täytöntön tuiman tuhopäikkensä Sutta ensin esti rampaus; mutta juuri kun se oli pän kääntymäsillään taistellakseen sokeasti kuolemaan saakka sukunsa tavan mukaan, niin ponnistus laukaisi jäykistyneet lihakset, niin ettäse jälleen pääsi juoksemaan. Oikaisten pitkään laukkaansa se ampui pakoon takaa-ajajastaan, ikäänkuin tämäolisi paikallaan seisonut.

Kirsti pysähtyi, heilautti kirvestään ja nakkasi sen pakenevan jäkeen koko voimallaan. Se sattui. Jos se olisi sattunut oikein, teräedellä niin se olisi toteuttanut heittäjänsäkoko tarkoituksen; mutta se sattui pohja edelläkeskelle pedon takapuolta. Isku sysäsi sitä niin että se mukelsi nurin niskoin lumelle. Susi kiljui hämmästyksestä ja kauhusta; mutta sekunnin kuluttua se uudelleen maltoi mielensä ponnahti kuin harmaa karvakerärisukan yli ja katosi metsän kaartoihin.

Kun Kirsti kääntyi takaisin, niin hän näki Mirandan seisovan ovelta valkoisena, surkeana ja hämmentyneenä ja Ten-Tine taas lehmiseen, odottamatta tilaisuutta häntäkiitelläkseen, kulki juoksujalkaa pois poikki vaikeitten kenttien, kuono pitkälä sarvet takakenossa pitkin selkää Ten-Tinestäitsestään ja haavotetusta nuoresta lehmätätippui joka askeleella heleän punaista, höyryävääverta.

IX LUKU.

Pax Mirandae.

Kirsti olisi tänään seikkailun jäkeen entistäenemmän pelännyt Mirandan puolesta, ellei olisi ollut tuota lapsen merkillistäystävyyttäsuuren naaraskarhun kanssa. Heti kun lumi oli sulanut ja aarniometsäjälehen alkoi houkutella Mirandaa salaperäseen hiljaisuuteensa ja läpikuultavaan häntänsä ilmestyi Kroof uudelleen yhtäuskollisena kuin ennenkin. Kun Kroof oli poissa, niin metsä olivat lapselle kielletty maailma, johon hän vain saattoi kaihomielin kurkistella ja katsella metsän piilevääkansaa sen salaisuuksia oivaltavilla silmillään.

Vähämyöhemmin, kun sammat olivat kuivaneet ja kesäkuun hedelmövä helteet hyvin elähtäneet maan, sai Miranda uudelleen näyttämömituisen nähdänsä terävyyttä Hän ylläti eräänäpäivänäKroofin kanssa sepelpeyy, jolla oli äken munasta tullut poikue, nuoren koivuviidakon reunalla. Sepelpeyy pieksi siipiään ja lepatteli puitten keskellä ikäänkuin pahasti haavoitettuna; ja Kroof ajoi innolla takaa, luullen sen piankin kiinni saavansa. Se kuitenkin ensin vilkaisi ympärilleen, eikölikitienoissa ollut poikasia. Mirandan kummaksi viisas elän ei nähnyt ainoatakaan. Mutta Miranda näki ne selvään. Siinäne olivat kaikki hänen ympärillään, kuin liikkumattomat ruskeat pallot, aivan samanlaisina kuin lehdet ja sammal ja kaikki muu, mitäoli metsämaan pinnalla hajallaan. Toiset olivat puoleksi piilossa lehden tai oksan alla; toiset istuivat aivan näkyvissäsamassa asennossa kuin olivat olleet häyrytyksen tapahtuessaakin. Jopa ne sulkivat silmänsäkin sulaakseen paremmin ympäristönsä Ne olisivat mieluummin alistuneet vaikka mihin kohtaloon, siihen paikkaan vaikka kuolleet, ennenkuin liikkuneet, niin täydellisesti ne lapsen mielessään tottelivat metsän kanalintujen kirjottamatonta lakia. Tästäkuuliaisuus sai palkkansa. Ne olivat sen kautta näkymätönä metsän kaikelle kansalle, sekäystävälle

ettävihollisille. Mutta eipäs petetty Mirandan silmää

Emästähän ei sen enempäväättänyt, hän kun äysi tämän sukkelan sotatempun ja tiesi, ettei Kroof milloinkaan saisi sitäkiinni. Eikähän viattomuudessaan luullut, ettähyväKroof tekisi sille pahaa, vaikka saisikin sen kiinni. Mutta nämäliikkumattomat poikaset sitävastoin olivat sangen mieltäkiinnittävä. Yksi--kaksi--kolme--Miranda laski niitäkymmenen ja arveli, ettäkaipa niitäoli vieläenemmänkin. Pian emäpiiriälennellen palasi paikalle katsomaan, milläkannalla olivat asiat. Se näki Mirandan kumartuvan ja poimivan maasta yhden sen rakkaista ruskeista kerästäjistä sitten vielätoisenkin, uteliaana, mutta helläaroen. Hänmästyneet sepelpyy oli niin ymmälän, ettäse hetkeksi unhotti Kroofinkin ja oli vähäläjoutua sen kynsiin. Se äkinäsellähurjalla paolla vätti tämän vaaran ja huomaten, että Mirandaa vastaan eivät mitkään piiloutumiset auttaneet, se lensi oikopääviidakon tiheimpään osaan ja kutsui hoputtaen poikasiaan. Tämän änen kuullessaan kaikki nuo pienet liikkumattomat keräset äkkiä alkoivat elää Ne molemmat, jotka makasivat kuin kuolleina Mirandan ojennetulla kämmenellä hyppäisivä maahan; ja kaikki hyökkäisivä viidakkoon.

Emän vieläkotkotettua muutaman kerran matalan, mutta selvään jäennellyn kutsun kaikki nopeaan pakenivat pensaikkoon; Kroof taas hieman nolon näkösenätallusteli takaisin Mirandan luo.

Huolimatta tappelusta susien kanssa ja Ganner ilveksen hyökkäyksestä Mikon kimppuun, ja huolimatta verestäjistä karvoista jotka lumella kertoivat huuhekajan ydlisistäkesteistäjistä jäniksen surmasta, Miranda oli pitänyt aarniometsän asukkaita lempeänäkansana, joka enimmäkseen eli änettömässäsästytyydessä Hänen tarkkanäköiset silmänsäeivät ensinkään huomanneet, ettätämähiljaisuus olikin ainaista murhenäytelmä Hän ei aavistanut, ettätuo piileväkansa, jonka hommia hän katseli, aina kulki pelko mielessään ja ettäkuolema väjyi sitä joka käänneessä Vähänpähän aavisti, ettäuseimmille niistäitse elämän hintakin oli ainaista elämän tuhoamista.

Kesän kuluessa Miranda keksi ensimmäisen ja ainoan vian Kroofin täydellisyydessä Silläkaikista luoduista olennoista oli vain äti hänen mielestään Kroofia etevämpi. Mutta kun hän eräänäpäivänäjuoksi kenttän poikki tapaamaan Kroofia metsän reunassa, niin suurella karhulla olikin niin paljon muuta hommaa, ettei se joutanut vastaan tulemaan, kuten tavallista. Se haisteli jotain, joka oli maassa sen valtavan kämmenen alla. Miranda juoksi paikalla katsomaan, mitäse oli.

Hänen kauhukseen se oli jäniksen lämmin verinen ruumis.

Hän säpsähti, aivan suunniltaan siitä mitänäki. Sitten hän vihasta leimuten takoi Kroofia kuonoon pienilläkänmenillä. Kroof hämmästy --tosin vain lievästi, silläse oli aina tiennyt, ettäMirandalla oli omituisuutensa. Se kohotti kuononsa korkealle ilmaan lyöntejä vättäkseseen, sulki silmänsäjä veti nöyrästi pois suuttumusta tuottavan kämmenen.

"Voi Kroof, kuinka saatoit sinä Minävihaan sinua, häy Kroof! Sinä olet aivan samanlainen kuin sudetkin!" huuti Miranda, pieni povi pakahtumaisillaan vihasta ja itkusta. Kroof äysyi, ettäse oli joutunut pahoin epäsuosioon. Miranda kuollutta jänäkantaen juoksi perunamaalle, sieppasi kuokan, palasi karhun luo, joka yhäistui paikallaan katuvasen näkösenä ja alkoi rankaisevaa vaitioloa ylläpitäen kaivaa kuoppaa aivan Kroofin nokan eteen. Siihen se hautasi jäniksen ja hellästi silitti haudan pinnan. Paiskaton sitten rajusti kuokan maahan hän kietasi käivartensa Kroofin kaulan ympäri ja puhkesi hurjaan itkuun.

"Kuinka saatoit sinätehdeniin, Kroof?" hän nyhkytti. "Niin, ehkäsinä vieläjonain päivänätahdot syödäMirandankin!"

Kroof salli taluttaa itsensä pois tästä onnettomasta paikasta. Miranda pian rauhoittui ja koko tämän tuskallinen juttu näytti unhottuvan. Loput iltapäivästä vietettiin sangen hauskaasti vattuja syöden raivauksen etäsemmällä reunalla. Kroofille aikoi väitellen häntä ettäse oli tuon jäniksen tappaminen, josta hänelle oltiin vihassa; ja koska Miranda ilmeisestikin piti jäniksistä niin se päätti, ettei sen koommin koskaan tekisi samaa rikosta, ei ainakaan Mirandan ollessa lähiseuduilla. Mutta kun Miranda oli palannut kotiin, niin filosofinen Kroof tallusteli salaa takaisin sille paikalle, johon jänis oli haudattu. Se kaivoi sen maasta ja sö sen suurella nautinnolla, tasottaen myöhemmin jälleen maan, niin ettei Miranda saisi mitään tietää

Tämän rasittavan tapauksen jälkeen Mirandalla oli täysi syy luulla että Kroof oli tehnyt täydellisen parannuksen. Kuukausien kuluessa, vuodenaikain vaihtuessa ja vuosien vierieissä raivion rauhausella mökillä Miranda väitellen unohti ne muutamat verinäytelmät, jotka hän oli pakosta tullut nähneeksi. Yksi vuosi oli tämän jälkeen melkein samanlainen kuin toinenkin; mutta Miranda ei huomannut elämää yksitoikkoiseksi. Jokainen vuodenaika oli hänelle tapauksia täynnä, vaikka Kirstille paljasta rauhallista tapahtumattomuutta. Mökki muuttui kodikkaammaksi, kun punaiset viinamarjat ja sireenit alkoivat sen ympärillä rehottaa linnuille vihantana suloisena työssijana ja rehevä punakukkaiset papuköynnökset verhosivat sämpieksän hirsien alastomuutta. Karja lisääntyi. Harvoin vanhan Taavin tarvitsi lähteä mökiltäniin, ettei ollut selänsä miehen kantamus kaikenlaista tavaraa, jota Kirsti lähetti kylään kaupan. Metsän kansan kesken Mirandan vaikutusvalta väitellen kasvamistaan kasvoi, kunnes ne kaikki, vaikk'ei ainoakaan tutustunut häneen yhtähyvin kuin Kroof, pyrkivä häntä seuraamaan kunnioittavan väimatkan päässä vaikkeivä sitä näyttäneet. Ne eivät koskaan tappaneet hänen nähtensä ja siten vallitsi lopulta ikäänkuin ainainen sovittu väirauha niin laajalti kuin hänen näkevä katseensa kantoi. Kroofin keväsin raiviolle saapuessa sen rinnalla toisinaan keikkui pörhönen lystikkä musta pojan tallukas. Penikka ei koskaan vähäkään vähentänyt sen kiintymystä Mirandaan. Se aina kasvoi nuoreen karhuikään saakka milloin suuremmalla, milloin vähemmällä ystävydelläsiestäen emonsa käsittämättäystävää kunnes viimein samosi pois muille markkinoille; sillä Kroof oli yksinvaltiainen omalla alueellaan eikäsallinut omaan lastensaakaan tulla mailleen niiden täysi-ikäisiksi vartuttua. Penikoita tuli, toisia meni; mutta Kroofin ja Mirandan väinen rakkaus pysyi muuttumatonna.

Talvisin Miranda nykyisin suoritti enimmä sukankutomukset ja Kirsti suurilla kalskavilla kangaspuilla kutoi kangasta pienen maatilansa runsaasti kavattamasta pellavasta. He olivat päättäneet olla pitämätä raiviolla lampaita, jott'eivät ne houkuttelisi susia takaisin palaamaan. Kun vanha Taavi erään lämpösenäkeväpävänähitaasti lähti kompuroidaan takaisin kyliin, selässään melko kantamus tumppuja, sukia ja säyksiä joita Mirandan nopeat sormet olivat kutoneet, niin hän huomasi, että pari kettua kulki hänen perässään. Ne eivät tulleet aivan lähelle, eiväkä osottaneet hänelle erikoista huomiota. Ne vain näyttivät suosivan hänen seuraansa, kuten hän itse sanoi. Mailin tai pari häntänän oudosti saateltiin, ja hän oli siitäs suuresti ymmälään; sillä hän ei käittänyt mitään syytä miksi häntänän metsässä kunnioitettaisiin. Erään toisen kerran hänen kantaessaan samanlaista kuormaa tuli Wapiti sarvas ja haisteli häntäsangen ystävällisesti. Ja kun hän seuraavana päivänäkantoi samaa noiduttua kauppatavaraa, niin hyppieli hänen rinnallaan monta jänistä ei tosin aivan lähellä mutta ikäänkuin toivoen parempaa turvallisuutta hänen läheisyydestään. Tämän kaiken salaperäisyys alkoi häntäkiusata. Ensin hänen vähiin teki mieli luulla, että hän näki kummituksia; mutta onneksi hän paremmaksi varmuudeksi tutki jäjet, ja siitähänelle kävi varmaks, että hänen ihmeelliset seurakumpaninsa todella olivat lihaa ja verta. Mutta siitä huolimatta hän alkoi kammota nätäretkiänsä aarniometsän halki ja lopulta hän puhui asiasta Kirstille.

Kirsti nauroi omaan vakavaan tapansa. "No mutta Taavi", hän alkoi selittää "etteköte tiennyt kuinka kovasti Miranda ja metsän elämet ovat toisiinsa liittyneet? Niin, että hän puoleksi kuuluu niihin itsekin. Eikö teillä ollut selässävaikka kuinka paljon Mirandan kutomia tavaroita, kun elämet teitä sillätavalla seurasivat?"

"Niin aina se, Kirsti, olikin!" vastasi vanha kirvesmies. "Minä muistankin nyt, kuinka se iso sarvas haisteli myttyäni, jossa sukat ja tumput olivat!"

"Ne olivat niitä Mirandan ystäviä ja kun ne haistelivat tumppuja, niin ne luulivat hänen olevan lähettyvillä taikka muutoin päättivä teidän olevan hänen ystäviään."

Vanha Taavi siitäpitäen aina tiesi saavansa kulkea kunniaavartijain saattamana, kun hän kantoi Mirandan kudelmia kyliin; ja hän oli nästä kunnianosotuksista ylen ylpeä. Tietysti hän puhui asiasta juttukumppanien kanssa; ja siitäälkoi kierrellä paljon kummia puheita. Toiset vättivä Kirstin ja Mirandan puhuvan metsälänten kanssa selvää englannin kieltä samaa jota tavalliset kuolevaisetkin käyttävä, ja että he tiesivä kaikki metsän salaisuudet ja vielä paljon muutakin, jota ihmisten ei ole sallittu tietää. Toiset vielä taikauskoisemmat ja kiihkoisemmat kuiskailivat, etteivät ne olleet paljaita elämiä joiden kanssa Kirsti seurusteli, vaan että hänen yksinäsen mökkinsä ympärillä liikkui henkiä jäniksien, kettujen, kissain, pantterien ja karhujen nahkoissa. Moiset ilkeä puheet tuottivat Taavi ukolle monta katkeraa hetkeä ja monta tuimaa tappeluakin, kunnes juorukontit oppivat kielensä hillitsemään hänen läsnällessään. Mitänuoreen Taaviin tulee, niin oli

hän karkottanut mielestään raivion kaikkineen ja lähtenyt Kuah-Davikin pohjoispuolisiin sydänmaihin, jossa hän nopeaan tuli kuuluksi metsästäjänä ja erämiehenä Harvoin hän tuli kyliin, ja milloin tuli, niin vähänpähän viitsi kuunnella kyläpuheita. Hänen mielensä oli muodostumaisillaan suureksi, rauhalliseksi ja suvaitsevaisiksi suurien sydänmaitten opissa.

X LUKU.

Filistealaisten pakoon ajo.

Kirstin maanpakolaisuuden seitsemäntenävuotena sattui muuan tapaus, josta kylän juorut saivat uutta vauhtia ja raiviota verhoova salaperäisyys kammottavan väryksen.

Talvesta tuli vähäuminen, niin että Kroof juurakonalaisessa pesänsä heräsi jo kauan ennen kevättä Ei ollut riittävästi lunta, jotta se olisi pysynyt suojassaan lämpönsä ja voinut nukkua. Mutta maa oli jässä ruokaa oli niukasti ja sitä alkoi kiusata näkö Miranda huomasi, kuinka se laihtui, ja toi sille kokeeksi annoksen papuruokaa heidän omasta padastaan. Pavut olivat kerrassaan ilmestys näkönselle karhulle. Se käsitti, että Mirandan äiti mahtoi tavalla tai toisella kuulua tämän jutun yhteyteen, ja sen kauan kestänyt vierominen haihtui kuin tuuleen kiitollisen mauntunnon lämmössä Kun Kirsti ja Miranda seuraavana päivänä puolenpäivän aikaan istuivat ateriansa ääreen, niin ilmestyi Kroof mokin ovelle ja haisteli kaihomielin kynnystä

"Mikä tuolla oven takana nuuskii?" ihmetteli Kirsti, koko joukon levottomuutta vakavassa äänessä. Mutta Miranda oli paikalla rientänyt akkunaan katsomaan.

"Iti, se on Kroof!" hän huudahti ja löi ilosta käsiään yhteen, ja ennenkuin äiti ennätti sanaakaan sanoa, niin hän pauskasi oven selkisten selälleen. Mesikämmen paikalla tallusteli tupaan viekkaita pieniä silmiään vilkuttaen. Se istahti lähelle pöytätakajaloilleen ja tuijotti valkeaan erinomaisen kiinteäläuteliaisuudella. Kuiva puu samalla räskähti ja paukahti kovasti ja sai mesikämmenen paikalla pakenemaan turvallisemman matkan päähän; mutta siitä huolimatta se yhä vain tuijotti tuohon kummaan ilmiön.

Sekä Kirsti että Miranda olivat katselleet karhua henkeään pitäellen uteliaina näkemään, miten se käyttäytyisi. Mutta nyt Miranda keskeytti äärettömyyden.

"Voi rakas vanha Kroof! Me olemme niin kovin iloiset, että viimeinkin olet tullut meille vieraisiin!" hän huudahti, hyökkäsi mesikämmenen luo ja kiersi molemmat käsvartensa sen kaulan ympäri. Kirstin kasvot näyttivät hieman epäouden vahvistavan tämän tervetulon toivotuksen. Kroof ei paljon huomannutkaan Mirandan hyvälyä häähävain nuolaisi

hänen korvaansa ja tutki edelleenkin mieltäkiinnittäviä liekkejä Tämä levollinen käytös rauhoitti Kirstiä jonka vieraanvaraisuus paikalla heräsi.

"Anna raukalle muutamia tatarpiiraita, Miranda", hän sanoi. "Se on varmaankin tullut sen vuoksi, kun sen on näkö"

Mirandaa ei haluttanut otaksua, että vierailuun oli niin itsekkäitä syyt; mutta hän kuitenkin paikalla toi vadillisen piiraita, jotka hän oli siirapissa liottanut, jotta ne hänelle itselleen paremmin maittaisivat. Hän asetti vadin pöydän kulmalle niin lähelle vierasta kuin suinkin ja veti hiljaa karhun kuonoa sen puoleen. Sitä ei tarvinnut kahdesti käskää Valkea unohtui paikalla. Tatarpiiraitten ja siirapin haju oli kerrassaan uutta Kroofin sieraimille, mutta sen herättämä maittava tunne oli valmiina, täysin kehittyneenä odottavana. Se työnsi ulos kapean punaisen kielensä Piiraat katosivat melkein pikemmin kuin hyvätapa olisi sallinut, siirappi tuli putipuhtaaksi nuolluksi ja ihastuksesta irvistäen mesikämmen katsoi heihin enemmän saadakseen. Aivan Kirstin edessä oli iso kasa samoja herkkuja, jotka äskettäin pannusta otettuina vielä olivat kuumia. Ahnaalla vaikka arastelevalla kämmenellä Kroof tavotteli niitä Mutta se ehdottomasti oli sivistymättömän käytöstä Kirsti kohotti vadin niin korkealle, ettei siihen ulottunut, ja Miranda varmalla kädellä työnsi omalupaisen kämmenen pöydästä

"Ei Kroof, sinä et saa mitään enää ellet ole kiltti!" hän sanoi uudelleen ja nosti sormensa varottavaan asentoon.

Harva elän ottaa opetuksen niin äkkiä onkeensa kuin karhu, ja Kroofin jäki oli kehittynyt omituisen valppaaksi hänen ja Mirandan kauan kestäneen ystävyyden aikana. Se alistui paikalla nöyränä odotti kieli pitkälä kun Miranda sille valmisti mahdolloman suuren vadillisen leipä ja siirappirokkaa. Kun se oli tänään syönyt, niin se tutki mokin kaikki paikat ja meni lopulta sisemmän huoneen nurkkaan makaamaan. Ennen auringonlaskua se nousi ylös ja tallusteli pois pesälleen, talviunensa jäljiltä vielä unisena.

Vanha karhu tuli tänään järkeen joka päivämökkiin puolisolalle, sö Kirstin ja Mirandan keralla ja iltapäivä uinaili matollaan valitsemassaan nurkassa. Kirsti tottui pitämään sitä perheen jäsenenä Karjasta ja kanoista se ei väittänyt vähäkään. Muutaman päivän kuluttua häitä lakkasivat sarviaan heristävästä sivu kulkiessa; ja kukko, Saundersin yhtä kopea seuraaja, lakkasi kiekauttamasta kimakoita, sätiviä varotushuutojaan, joilla se oli tavannut ilmaista sen saapumisen.

Eräänä iltapäivänä ennenkuin kevät vielä oli täydellätodella alkanut, mökille saapui kaksi epämieluisia vierasta. Kuah-Davikin latvajoen varrella, viidentoista mailin päässä oli eräs sätukkilaisleirissä tapeltu. Miehistö oli kaksi, jotka kaiken talvea olivat riidelleet ja yllyttäneet pahuuteen, lopulta jonkun erikoisen raakuuden kautta suututtanut sekä päällikön että toverinsa siihen määrään, ettei heille enää annettu anteeksi. Haukkumisin ja selkäsäunoin leiristä karkotettuina he olivat lähteneet samoamaan metsien kautta kyliin

lyhintätietä Synkkäviha riehui heidän sydämissään. Kolmen aikaan iltapäivälähe sattuivat tulemaan raiviolle ja pyysivät jotain syödäkseen.

Vaikka he tuntuivatkin synkiltä, ilmassa oli jotain uhkaavankin tapaista, niin puhuivat he kuitenkin alussa kylläkin höylysti, ja Kirsti härsäi minkäjoutui, tättäkseen heidän hänen mielestään kohtuullisen pyyntönsä Vieraanvaraisuuden lait ovat takametsissä sangen sitovat. Miranda, jota ei miellyttänyt vieraitten ulkomuoto, pysyi vaieten syrjässä ja tarkasteli heitä.

Kun Kirsti oli heidän eteensä kättanut hyvän aterian--kuumaa teetä ja kuumia keitetyjä papuja, muniä, vehnäleipää ja voita--niin he kiukuttelivat sitä kun ei tuotu sianlihaa, eivätkä kauaa haikkailleet, ennenkuin pyysivät.

"Minulla ei ole", sanoi Kirsti, "meillä ei syödä sianlihaa. Kaipa te tulette toimeen sillä mikä kelpaa Mirandalle ja minullekin."

Se oli jotain kuulumatonta, ettei takametsän talossa ollut sianlihaa, tuota vääntämääntä yleistä tukkimiehen elämän ehtoa. He kumpikin luulivat, että hän ahneudesta kielsi sianlihan.

"Sinä valehtelet!" huudahti toinen, laiha, lyhyt, mustaverinen roikale. Toinen nousi ylös ja astui askeleen naista kohden, joka seisoen katsoi heitä pelotta silmiin. Hänen pöyhöset punaiset parrankarvansa olivat pystyssä kuin harjakset ja jyrkät olkapäänsä kohosivat pahaa tietävästi kyssään isoja korvia kohti.

"Anna tänne sianliha ja tee se sukkelaan!" hän käski ja lisäsi vielä koko joukon semmoisia voimasanoja, joita tukkilaiset käyttävä--vaikk'ei naisväen seurassa.

"Senkin elukka!" huudahti Kirsti, silmät ja posket palaen. "Ulos paikalla tästä huoneesta." Ja hänen silmänsä etsivät asetta. Mutta samassa silmänräpäyksessä roisto kävi häneen kiinni. Vaikka Kirsti olikin väkevämpi kuin useimmat miehet, niin ei hänessä kuitenkaan ollut tämän tunnetun tappelupukarin ja kaikenlaisten painitemppujen taiturin vastusta. Sekunnissa hän oli nurin. Miranda raivon parkauksella sieppasi käeensä pöytäveitsen ja syöksyi ätinsärinnälle; mutta lyhempi roisto, jota tänä leikki suuresti miellytti, huuti: "Pidäsinä Bill, huolta akasta. Kyllä minä hoidan tyttären!" ja tavotteli Mirandaa.

Tänä kaikki tapahtui niin äkkiä että Kirsti hetkeksi aivan typertyi. Kun sitten tilanteen koko kamaluus hänelle selvisi, niin sai hän kuin mielipuolen voimat. Hän iski hampaansa vastustajansa ranteeseen semmoisella raivolla, että tällä hetkellä ja hetkiseksi hellitti otteensa. Tänä hetkisenä Kirsti sai puoleksi vapautettua itsensä ja iski pitkävoimakkaat sormensa hänen kurkkuunsa kiinni. Se oli vain sekunnin arvon aika, mutta se riitti kääntämään toisen roiston huomion Mirandasta. Mahdottomalla naurulla hän kääntyi vapauttamaan toveriansa Kirstin kuristavasta kouristuksesta.

Tänähäneltkuitenkin jä tekemätä Kroof sattui juuri samalla hetkelläunenpöpperössä ja melua ihmetellen kurkottamaan turpaansa sisähuoneesta. Mustaverinen heittiöseisoi hetkisen kuin kivettyneenä hämmästyksestä Vihaisesti möisten Kroof hyökkäsi hänen päällensä mutta hän pöydän ympärä kiepahtaen sai oven auki temmatuksi ja karkasi pakoon Kroofin syöksyessä hänen jälkeensä

Vaikka toisen pahantekijän huomio oli täysin kiintynyt hänen omaan pulaansa Kirstin hurjasti kiristäessä häntä kurkusta, niin näki hän kuitenkin silmäpielestä tämän mustan kummituksen ilmestyvän kuin murhanenkelin ja käyvän hänen toverinsa kimppuun. Hänestä Kroof oli häikäsuurempi. Huohottaen ja kiroten hän riistäytyi irti; ja sysäen Kirstin melkein pöydän poikki syöksyi hän mökistä ulos. Mies kauhistui, että hirviöehkäpalaisi ulkoa ja saisi hänet kiinni kuin hiiren loukusta, josta ei olisi ollut mahdollista pakoon päästä

Ja Kroof todenteolla palasikin takaisin vihapässään itsekseen myöntäen, että vastustaja oli nopeampi juoksemaan. Mutta kas! tuossa oli toinen samaa maata aivan oviaukossa sen edessä Miehen silmät olivat päästä pullistua, kun karhu asettui hänen eteensä Kiljaisten hän, sukkelana kuin kuikan kaula, pujahti sivu. Karhu koetti vihaisesti iskeä häntä rankaisevalla kämmenellä. Jos se olisi ulottunut, niin olisi maailma päässyt yhdestä roistosta ja mökin kynnys olisi tahrattu verellä. Mutta se ei ulottunut ja mies livisti tiehensä. Hän juoksi hurjasti lumilätkän poikki pakenevan toverinsa perässä kun taas Kroof, kaikki karvat pystyssä kiukusta, riensi mökkiin, jossa Kirsti ja Miranda sitä syleilivät ja kehuivat kiitollisin kyynelin.

Kun ensimmäiseksi karkuun lähtenyt, se laiha ja mustaverinen, oli päässyt metsänreunaan, niin hän pysähtyi taakseen katsoakseen. Ei ollut ketään muuta perässä tulevaa kuin toveri, joka vähän ajan kuluttua kovasti lähettään saavutti hänet ja tarttui häneen kiinni. Kumpikaan ei minuuttiin tai pariin saanut henkeä haukkoessaan sanaakaan suustansa, ei muuta kuin katkonaisen kirouksen. Silläisellä pöyhöseläroistolla, jonka nimi oli Bill, oli ranteessaan Kirstin purema haava, josta vuoti verta, ja hänen punottava pöhdynyt kaulansa todisti Kirstin sormien voimaa. Toinen oli päässyt leikistään merkkiä. He mulkoilivat toistaan noloina ja ymmälään.

"Onko tuommoista nähty tai kuultu?" kysyi Bill vakavana.

"Se oli itse pöpiru!" paransi toveri kiroten. "Hittoja vielä Karhu se oli!" vastasi Bill äänellä joka oli kuuluvinaan leikkisää. "Mutta suurempi kuin häikä Minun puolestani olkoot rauhassa!"

"Karhu tai piru, onko sillä eroa? Lähdetään pois ja paikalla!" vastasi toinen, ja oitis molemmat kohottivat silmänsä nähdäkseen auringon paikan ja saadakseen selville matkan suunnan. Mutta ei se ollut aurinko, jonka he näkivät. Heidän naamansa pitene. Ja hiukset nousivat pystyyn. Hetkisen he seisoivat kuin maahan naulattuina sanomattoman kauhun vallassa.

Aivan heidän päänsä päällä harmaan hongan valtavalle kaltevalle

haaralle kyyristyneenä makasi pantteri ja tuijotti heihin kiinteällä kiihtyväläkatseella. He näkivät sen pistävän ulos kyntensä painavan ne lujasti kaarnaan. He näkivät sen poimuisten äisevien huulien kurtut ja oksalta heitäkohti kurkottavan alas painuneen päin. Tämä kuva syöpyi moniaan sydäntäkouristavan sekunnin kuluessa heidän karkeihin aivoihinsa; korisevalla parkauksella, joka pääsi kummankin kurkusta kuin yksi ääni, kumpikin hyppäsi syrjään kuin jänis, ja sitten hurjaa laukkaa polkua pitkin pois juoksemaan.

Ei kulunut kun monias tunti heidän kylille saavuttuaan, ennenkuin kyläläikäikki tiesivät Kirstin mökissä olevan kotihaltijoita, jotka saattoivat ruveta vaikka minkämuotoisiksi, miten milloinkin halusivat, karhuksi, pantteriksi, sudeksi tai villiintyneeksi uroshirveksi karkottaakseen pois matkamiehiä jotka sattuivat harhautumaan siihen kirottuun sydänmaahan. Kyläläoli joitakuuta harvoja taikauskaisia, jotka todella uskoivat tämän jutun; toiset olivat uskovinaan saadakseen puheen ainetta. Eikäsiitä ollutkaan ikäviä seurauksia kenellekään muulle kuin sille roistolle, jonka nimi oli Bill, sillänuori Taavi kerran monesta ajasta kylässä käydessään joutui hänen kanssaan vätteleämään ja hyväksi lopuksi Bill sai selkäänsä

XI LUKU.

Miranda ja nuori Taavi.

Tämän jäkeen ei raiviolla tarvittu suurin peläärosvoja. Kylän kaikkein epälevimmistäkin kotikutoisista filosofeista näytti ilmeiseltä että Kirstiä ja Mirandaa ympäröi joku salaperäisyys ja että he olivat ihmisistä eronneet viljelläkseen metsän elänten tuttavuutta. Vanha Taavi oli ainoa, jota huvitti käydäseudussa, jota karhut vartioivat ja jossa hiiviskeli viekkaita ilveksiä ja ylpeä karibusarvaat tepastelivat karjatanhualla. Mitänuoreen Taaviin tulee, niin ei häntä haluttanut joutua riitoihin ihmisten kanssa, jotka näin ystävällisesti muistelivat Kirstiä ja Mirandaa, vaan hän lähti ansoineen, erämiestietoineen ja tarkkoine pyssyineen raivauksesta etäänpä oholeviin seutuihin.

Ja niin tapahtui, että Miranda kehittyi naiseksi ilman ainoakaan toisen ihmisen kuin ätinsä seuraa. Mutta ätiänsähän oli niin lähellä että he molemmat ikäänkuin sulivat toisiinsa. Mitä Kirstillä oli kasvatusta, mitäniukkaa, vaikka sitäkallisarvoisempaa hengenviljelystähän oli hankkinut, kaikki siirtyi kuin itsestään Mirandaan. Lisäksi häntä huomaamatta kasvattivat metsän hiljainen kansa ja suuri äänettömyys, ydäivaiden avarat ihmeet ja tuulten juhlamieli. Hän oli seitsemäntoista vuoden vanha, ikänsä paljon kehittyneempi nainen, mutta hän oli omituinen, hänessä oli jokin keijukaismainen tai faunimainen erikoisuus: ikäänkuin ihmishaahmossa olisi elänyt sielu, joka ei ollut paljasta inhimillistä Hän oli vaitelias, kesytön, hymytön, hänen myöäuntonsa ei kuulunut ihmisille, vaan sille kesyttömälle vaikenvalle kansalle,

joka ei tunne hymyn suloa. Mutta pitkin väijoin hän sai laulavan raton puuskauksia; ja hellyys kaikkia käsiviäkohtaan ja veren kammo, nekin olivat ominaisuuksia, jotka olivat hänen seurakumppaneilleen erämaan elämille yhtävieraita. Tänämmottava juopa yhdessä hänen myöäuntonsa ja herkän käsitksensäkanssa epälemätäolivat syynä siihen salaperäiseen valtaan, joka hänelläoli metsässä silläei hänen pähänsäkään olisi enääpäkähtänyt västääpanterriakaan taikka hurjistelevaa uroshirveä itse ilmassa tuntui olevan jotain, joka kuiskasi kaikille elämille, ettähän oli valtias.

Ulkomuodoltaan Miranda oli ätinsävastakohta, vaikka värit olivat melkein samat. Miranda oli vähän lyhyempi keskikokoa, hoikka, suloliikkeinen, hienoluinen, kädet ja jalat pienet ja sirot, iholla terveyden, ulkoilman ja auringon verrattoman kauneusvoiteen heleä ruskotukset. Hänen upeat pronssimustat hiuksensa, joista näytti väähtelevän liekkejäaurionvalon niihin sattuessa, valuivat syvään leveäle matalalle otsalle. Silmä, joissa tuo valta metsäkansan yli suureksi osaksi piili, kuten olemme nähneet, olivat suuret ja tummat. Niissäoli joku omituinen läpikuultavuus, sukua aarniometsän varjojen taikalumoukselle. Tässähän katseensa selittämätönässäkirkkaudessa oli mitälienee ollut epäodellista ja mieleen palaavaa, samanlaista salaperäisyyttäkuin täydellisen peilikirkkaan veden heijastuksissa. Hänen suora ja jalosti muodostunut nenäsäoli ennemmin suuri kuin pieni, sieraimet valppaan herkä erottamaan kaikki sydänmaan tuoksut, metsän puhtaasti elävien elänten puhtaat yksilölliset tuoksut ja nekin sanomattoman haihtuvat tuoksuviestit, joita ilmaan toisin ajoin hiipi tuoden tietoa vuodenajan vaihtumisesta. Suu oli suuri, vaikk'ei liian suuri kauneuden kannalta, ei laiha, eikätäytelänenkään, kirkkaan veripunainen, liikkuva ja vaiherikas, mutta siitähuolimatta luja; ja huulien reunat olivat täsmällisesti muotoillut. Hänen liikkeensäolivat, samoin kuin ädinkin, yleensälevolliset ja hillityt, mutta tämä levollisuus muistutti oksalla lepäväälintua, joka on joka hetki valmiina aavistamattomaan nopeuteen; Kirsti taas oli levollinen kuin kumpu, jonka uumenissa hehkuu ainainen kuohuva tuli. Veripunainen nauha, jota Miranda naisenakin aina piti kaulassaan, samoin kuin oli tyttönä pitänyt, näytti olevan häviämätönän hengen omituisuuden tunnusmerkki, jota vastoin Kirstin punainen päähine vain oli ilmauksena siitä intohimosta, joka hänessäainiaan paloi levollisen pinnan alla.

Miranda oli joka suhteessa luonnollinen ja itsetiedoton, eikäsän vuoksi ole ihme, ettähän oli epäohdonmukainen. Rauha, jonka hän oli ympärilleen luonut--tuo _Pax Mirandae_--oli niin kauan suojellut hänen silmiään katalan verenvuodatuksen näkemiseltä ettähän oli kuoleman unohtanut ja uskoi tuskiin vain puoleksi. Mutta siitä huolimatta hän yhävieläkin oli surman nuoli jäven ja joen taimenille. Kalastus oli hänelle iloa. Se tyydytti joitakuuta julmia esipolvilta perittyjävaistoja, joita hän ei yrittänytään sen tarkemmin itselleen selitellä Joen soitteleva sohina, matalan kosken kuohu ja pauhu, syvä, mustat, kiiltävä suvannot, joiden ylitse lehtikuusten ja hemlokkien juuret riippuivat, pyörteiden synkkäpurppura ja ambra hitaasti kiertelevine vaahtilauttoineen--kaikki tähäntävieviehti, samalla kuin uhkasikin. Ja sitten pienen sydetytyn koukun tai kiiltelevän kärpäsen hiipiväheittäminen, jännitetty odotus, siiman säköset tempoilut,

maalle nostamisen jännitys ja riemastus ja täplikkään, hopealle ja punalle hohtavan saalin kauneus olivinkarvaisella sammalpatjalla! Hänen päänäkönsäkin juolahtikaan, että näkönsäuvantojen kalat olivat hengittäviä tuntevia olentoja. Epäilemättä olisi vieronut kaikkia semmoisia käsityksiä että väijyvän juoksevan elementin kylmä asukkaat olivat hänen sukulaisiaan. Miranda oli tosiaan sangen lähellä luontoa, ja hänen täytyi myös olla osallisena luonnon vastakohtain ainaisesta taistelusta.

Astelipa Miranda myöskin eräänä kesäpäivänä joelta kotoa kohti, kantaen hyvälaista haarukan tähtäimenä. Päivä oli lämmin ja tyyni, eikävuoenaika ollut kalastukseen suotuisa. Mutta nässäkylmissä vesissä kala nousi vielä heinä ja elokuussa, ja Mirandan täy tai kotona solmittu kypä oli niille aina surman tuottava viettelys. Hän kantoi saalistaan--avokitaista kahden naulan taimenta ja puoltakymmentä pienempää uhrin--veripunaisten kidusten kautta leppähaarukkaan pujotettuina. Hänen tummat kasvonsa hehkuivat, hiukset olivat valloillaan--hän ei koskaan käyttänyt hattua--ja suurista hajamielisiä silmistä etsivät kuvastuksiaan vaihtelevat varjot--paadet, puunkuoren eloiset kirjaukset ja sattumalta lepattava perho tai pieni arvokkaan näkönen pöly joka istui petään kolossa,--mutta ne eivät näyttäneet näkevän näitä vaan tähtästä jotain niiden sisästä takana olevaa.

Mutta äkkiä niiden huomion kiinnitti näky, joka karkotti kaukomietteet. Niiden polttopiste näytti lähenevän, ilme väkivötyi hehkuvaan jännitykseksi, sitten leimahti harmaaksi vihaksi hänen nopeaan astuessaan askeleen eteenpäin ja taas seisahduessaan hetkisen kahden vaiheilla siitä mitä tehdä.

Hänen edessään oli pieni avoin aukio, turvallisena ja houkuttelevana, tähdessäpäiväpaisteessa. Sen toisessa päässä oli tuuheaoksainen matala pyykki erottautunut puunrunkojen ja metsän kujien sokkeloista ja peitti kappaleen maata omalla yksinäisellä varjollaan. Tästä varjossa nukkui maassa nuori mies, huolettomana venyen, päätöisen käsivarren varassa. Pitkä laihahko, harmainhin kotokutoisiin ja jotenkin kuluneeseen sarvaannahkaiseen takkiin puettu nuori mies. Punertavanruskea tukka oli leikattu jotenkin lyhyeksi, vaaleankellertävä pitkä ja silkiset viikset näyttivät kahta vaaleammilta kasvojen ruskettuneella iholla. Rihla oli läheistä puuta vastaan pystyssä omistajan nukkuessa joutilaan kesäpäivän surutonta unta.

Mutta vajaan viiden askeleen päässä oli mahdolloman suuri pantteri maahan kyyristyneenä ja vahti makaajaa.

Peto oli valmiina hyökkämään hänen kurkkuunsa, paikalla kun hän vähänkään liikahtaisi tai osottaisi elon merkkiä Häntä suoraksi ojennettuna ja jäykkänä päihiukan sivuun käännettynä siinä kyyrätti,--suuret valokkaat silmät niin tuikeasti kiintyneinä varmaan saaliiseen, ettei eläin edes huomannut Mirandan äänettömästä hestymisestä.

Tytön mielestä makaaja oli mitäihänin ilmestys, kaunis samaan elottomaan tapaan kuin soma kukka, avopaikalla kasvava korkea puu,

taikka auringonlaskun ruskot ja helmiäsväit--mutta vieraampi olento hänelle kuin metsän kaikki tuttavat eläimet. Kuitenkin hänessäytyi omituinen suojeleva viha, kun hän ajatteli tämän mieltäkiinnittävän olennon vaaraa. Miranda hyvin tiesi, kuinka verenhimoinen ja rohkea pantteri oli, ja vavisten hän pelkäsi, ettämakaaja unessa kääntyisi, taikka liikahuttaisi jäseniään. Hän astui aivan nukkujan viereen ja kiinnitti elämeen hämmentävän katseensa.

"Pois paikalla!" hän tuimana käski ja teki käskävän kädenliikkeen.

Pantterin tiedot ihmisten puheenparresta epäilemättä olivat sangen niukat, mutta kädenliikkeet kuuluvat luomakunnan yleiskieleen. Kädenliikkeen se ymmärsi täydelleen. Peto katsoi Mirandaa silmästä silmään ja kesti immen katseen jonkun sekunnin, aikoen nousta ylivaltaa vastaan. Sitten sen katse horjahti, sen koko käytös muuttui. Se nousi kyyristyneestä asennostaan, häntävaipui, jännitys raukesi, se vilkaisi taapän olkansa yli, kääntyi sitten ja tallusteli hiipien matkoihinsa. Juuri sen lähtiessä mies säpsähtäen heräsi, nousi istumaan, loi Mirandaan ihmettelevän katseen, huomasi poistuvan pantterin ja tavotti rihlaansa.

Nopeana kuin leimaus Miranda sen esti. Astuen hänen käensäja esineen väliin hän äkkiäkiukkuun kiehahtaen sinkautti vihansa salamat.

"Kuinka te uskallatte--ampua sitä" hän huudahti värisäväläänellä

Mies oli hypännyt pystyyn ja tuijotti immen hehkuviin kasvoihin ihailun ja nolouden valloissa. "Mutta sehän aikoi hypääminun päälleni!" intti hän.

"Niin kyllä, vastasi Miranda lyhyeen, "mutta sepäei hypännytkään! Eikä teilläole mitään syytäampua sitä"

"Miks'ei se hypännyt?" kysyi nuorukainen.

"Minäkarkotin sen. Jos minäolisoin pelännyt teidän ampuvan, niin minä olisin antanut sen hypääteidän päällenne", vastasi tyttö kylmästi.

"Entämiks'ei se hypännyt teidän päällenne?" kysyi muukalainen, jonka terävä harmaat silmät alkoivat säeillä kun hänelle vähitellen tilanne selvisi.

"Entäpäälle se uskaltanut--eikäolisi tahtonutkaan!"

"Minäaavistan", sanoi vieras ja ojensi käensä hymyn lieventäessä hänen kasvojensa aprikoivaa jyrkkyyttä "ettäte varmaan olette pikku Miranda."

"Minun nimeni _on_ Miranda", impi vastasi, välittämättäojennetusta kädestä "mutta voin vakuuttaa, etten tunne teitä joka tulette tänne minun metsäni ystäviäni tappamaan."

"En karvaakaan niistähukkaa!" nuorukainen vakuutti innostuneena, vaikka

hätäsamalla naurattikin. "Mutta olenhan minäkin ystäväinne, Miranda! Olin ainakin ennen."

Hän astui askeleen lähemmäksi, ojentaen yhärukoilevaa kättään. Miranda peräytyi ja pani käensäselkensä. "En tunne teitä, hän intti, täläkertaa kuitenkin enemmän itsepäsydestäkuin vihamielisyydestä Vanhat muistot olivat alkaneet eläunhotetuissa aivosoluissa.

"Te olitte ennen nuoren Taavin ystävä", sanoi nuorukainen kiihkeästi kuiskaavalla äänellä Mirandan kauneus ja sen omituisuus alkoivat vaikuttaa hänen kauan häiritsemätöölleeseen vereensä

Tyttöpaikalla ojensi käensäavomielisen ystävällisesti. "Oi, nyt muistan!" hän sanoi. "Kauan olette meidä unohtaneet, eiköniin? Mutta väisiitä Tulkaa mukanani mökille, niin tapaatte ätini ja saatte illallista."

Taavi punastui mielihyvätätänän kutsun saadessaan.

"Ystävälinen kiitos, Miranda, tulenpa varmasti", sanoi hän; ja vähän syrjään poiketen otti rihlansa. Mutta kun Miranda näki aseensa, niin hänen uusi ystävyttensä jämettyi ja hänen suuriin silmiinsätuli moittiva kiilto.

"Antakaa minun koettaa, paljonko se painaa", hän äkkiäpyysi, ojentaen käskevästi käensä

Taavi luovutti sen paikalla paheksuvan näkösenä vaikka hänen pitkän kellervän viiksiensäällä vähtikin hymyn henkäys.

Mirandaa ei vähäkään huvittanut kirokun aseensa paino sen enempeäkuin tasapainokaan: sen omistaminen oli hänelle pääasia.

"Minäkannan sen", hän jyrkästi huomautti. "Ottakaa te nämä", ja ojentaen hänelle taimenhaarukan hän kääntyi polulle.

Taavi seurasi häntä milloin sivulla astuen, milloin kunnioittavasti itseään jättäen, kuinka polku kulloinkin vaati. Ei puhuttu mitään johonkin aikaan. Immen vaistomainen myönteinen miestäkohtaan, jonka suojaksi hän oli niin täperälähetkellälimestynyt, hukkuu nyt vihamielisyyteen hänen ajatellessaan miehen murhaavaa ammattia. Jyrkälä mielipahalla hän otaksui hänen suvaitsevan, mutta samalla halveksivan hänen ystävyttään piilevääkansaa kohtaan. Hänessähekkui takautuva sääi kaikkia niitäelämiäkohtaan, jotka erämiehen luoti oli kaatanut, taikka sokeat ja raakamaiset ansat pyydystäneet. Ansa oli Mirandan silmissäsietämätön hirmu. Eiköhän kerran pieneätyttöä nähnyt ilvestä-tiesi vaikka olisi ollut Ganner itse--joka oli takajaloistaan loukkuun tarttunut? Peto ei ollut vieläaivan kuollut,--se oli tehnyt kuolemaa monta päivää Silmät olivat himmenneet, mutta tuijottivat hurjasti, ja mustana ja turvonneena roikkui kieli irvistävien leukojen väistä Miranda oli paikalla nähnyt, ettäeläntäoli mahdoton auttaa; ja hän olisi kidutuksen päättänyt, jos hänen pienet käensäolisivat tienneet, miten tappaa. Mutta avuttomana ja tuskan vihlomana hänen

täytyi paeta koko paikalta, ja tuntikauden hän oli vavissut ja itkenyt silmänsäkynelettöniksi. Sitten hänen mieleensä oli tunnonvaivain keräläjuolahtanut, ettäse kamala kieli varmaan kaipasi vettä ja hän oli juossut takaisin läkkituopilla kantaen täälohduttavaa juomaa; mutta hän oli saapunut nähdäkseen, ettäelän oli juuri henkensä heittänyt. Se tuskallinen ajatus, ettähän ehkäolisi voinut lieventää sen viimeisiähetkiä mutta oli jätännyt sen tekemätä syörytti koko tapauksen katoamattomaksi muistoksi hänen sydämeensä ja nyt tämän uljaan ansamiehen, hänen lapsuutensa hyvän ystävän hänen rinnallaan astuessa, tuo tapaus tuskineen palasi hänen mieleensäjulman sopimattomalla ajalla. Mutta kaikkein enemmän hänen sydämensäpaatui täämiestäkohtaan siitäuukaavasta tunteesta, jonka hänen ilmapiirinsä toi mukanaan,--epämääräsestävaarasta, joka vaani hänen koko elämänjäjestystään, mydäuntojaan, tyytymyksiään ja rauhaansa.

Taavi puolestaan tunsu uponneensa syväle epäsuosion kylmään virtaan ja huolestuneena pohti mielessään, eiköolisi keinoa päästatakaisin neitosen hymyn päiväpaisteeseen. Puolivillu vaisto paikalla kuiskasi hänelle, ettäMirandan viha liittyi hänen pyssyynsäja osaksi hän käsitti hänen vastenmielisyytensäerämiehen koko ammattia vastaan. Hän kiihkeästi toivoi voivansa hänet sovittaa; ja ääneti astuessaan metsän tuoksuvissa hämälässäsalakaarroissa, poikki täpläsen polun vihantain ja harmaitten ja ruskeiden vydykkeitten,--hän kauas tähtävälä mielenmaltilla kutoi suunnitelmiaan. Kuvaavaa hänen tyynelle hallitsevalle mielelleen oli, ettei hänen mieleensäkaan väähtännyt semmoinen sovinto, joka olisi käsittänyt pyssyn ja ansain hylkämisen ja inhimillisemmän ammatin valitsemisen. Ei, semmoisia teitäja keinoja hän nyt mielessään pohteli, millävoisi taivuttaa Mirandan omaan käsityskantaansa. Hän tunsu, vaikkei ollutkaan kyllin filosofi sitä selvästi julkilausukseensa, ettäkoko luonto kannatti hänen pyrkimystään saada impi tahtonsa mukaan muodostelluksi, jota vastoin neidon kanta oli yksinänen, vieläpähäntäuhkasi suuri itsepetoksen vaara omassa sydämessä

Vaiteliaisuus oli hyvääpolitiikkaa Mirandaa kohtaan, joka oli vaiteliaisuuteen tottunut ja piti siitä Mutta naisena Miranda piti vieläenemmän siitettätoinen oli vaiti. "Te olette metsämies, eikö niin?" hän lopulta kysyi päätään kääntämätä

"Niin olen, Miranda."

"Ja ansapyytäämyös?"

"Niin, Miranda, siksi minua sanovat."

"Ja teistäköön hauska tappaa elämiä?"

"Niin kyllä Miranda, ainakin toisia niistä niin aina, ja täytyyhän niitättappaa, ettäeläsi. Aivan samalla tavalla ne itsekin tekevät, toisiaan tappavat, ettäitsekukin eläsivä ja se on ainoa elämälaatu, joka minulle mallaa--kaukana metsissä pimennoissa ja hiljaisuudessa, sielläön puita ja taivasta ja puhtauden lemua ja sielläkuulee kuiskeita, joita ei koskaan ymmärä"

Taavi sulki suunsa äkkilujaan tämän harvinaisen tunteenpurkauksen pääettyään. Ei ollut ketään muuta, jolle hän olisi siihen saakka näin ilmausunut ihastustaan erämiehen elämään; ja nyt Miranda, joka oli äkkipääkääntynyt aivan ympäri, katsoi häneen omituisella tutkistelevalla katseella. Taavi joutui siitäymmälle; ja tämän katseen alaisena, jota oli mahdoton karttaa, hän pelkäsi puhuneensa tyhmyyksiä. Siitähuolimatta Mirandan änessänyt oli vähemmän kylmäkiskoisuutta, vaikk'eivät sanat olleetkaan rohkaisevia.

"Jos teitähuvittaa elämien tappaminen", hän sanoi hitaasti, "niin ei teille ole täälläpaikkaa. Ehkä sitten onkin parempi ettette tule meidän mökillemme ensinkään."

"Ei minua haluta tappaa teidän elämiänne, ei millään muotoa", Taavi intoillen intti vastaan. "Ja aina siitäpitäen kun minäkuulin, kuinka te ja karhut ja karibut olette kuin ystäviä olen tarkkaan pysynyt vedenjakajan toisella puolella, enkäkertaakaan ole virittänyt ansaa Kuah-Davikin laakson täle puolelle. Mitänähin elämiin tulee, joihin te, Miranda, olette niin kiintynyt, niin en kadottaisi karvaakaan ainoankaan selästä sen vannon!"

"Viisainta onkin olla niihin koskematta! Minä itse tappaisin teidä", hän kivahti kiukkuisena, pikainen uhkaava liekki tummassa katseessaan; "taikka usuttaisin Kroofin teidän päällemme", hän lisäsi ilon väähdyksen äkkiäkirkastaissa hänen kasvojaan ja kauniisti tummentaessa hänen silmiään, niin että Taavi oli aivan huumauksissaan hänen sulostaan. Mutta hän sälytti kuitenkin siksi järkensä että neidon uudelleen polulle kasvonsa kääntäessään saaneensa luvan käydä hänen kerallaan.

"Kuka on Kroof?" kysyi erämies nöyrästi ja astui aivan immen rinnalle, vaikka polussa juuri silläkohtaa oli leveyttävain yhdelle.

"Paras ystäväni", vastasi Miranda. "Saatte nähdä hänet mökillä. Mutta kyllä teidän on paras pitää varanne, kun Kroof on saapuvilla, sen voin vakuuttaa!"

XII LUKU.

Nuori Taavi raiviolla.

Loppumatkalla--sitäkesti astua tunnin verran--ei Mirandan ja Taavin kesken vaihdettu monta sanaa; sillä aarniometsillä on se ominaisuus, että puhuminen niissä kuuluu joutavanpäväselä. Kun ihmiset vaeltavat salojen korkeita kujia, niiden läpikuultavassa hänäydessä niin heidän ajatuksensa pyrkivä vaihtumaan änettömyyden ja myöäunnon tietä elleivä jää aivan vaihtamatta. Miranda ei muuta ajatellut kuin kumppaniaan, mitä muutoin lieneekin pahoja aavistellut, harmitellut ja

vihotellut. Hän oli häneen siihen määrän kiintynyt, ettei edes huomannut pimentojen harvinaista tyhjyyttämatkan varressa.

Piileväkansa oli tosiaan kaikki paennut pois. Metsästäjän läsnäolo täytti sen vaistomaisella pelolla; ja niiden tärkeimpään puolustuskeinoon, liikkumattomaan lymyämiseen, ei tälläkertaa ollut luottamista, kun Mirandan kaikki huomaava silmäoli mukana. Vieras oli samanlainen kuin hänkin--ja vaikka ne luottivat Mirandaan kaikessa muussa, niin oli niille tunnettu asia luonnon pakko, ja ne pelkäsivät, ettähän pettäisi heidä kaltaiselleen kumppanille. Siitäsyystäne varovaisina pysyttelivät syrjässä-jänis ja piikkisika, kettu ja ilveskissa; pesukarhu pujahti vaahteran koloon ja metsähiiret mennä livisivä hemlokin juurien alle ja tikka asetti niin, ettäpuun koko vahvuus oli hänen työmaansa ja Mirandan silmän välillä Ainoastaan huoleton utelias sepelpyy jä koivun oksalle istumaan aivan polun päälle ja odotti uteliaana heidän lähestymistään, kunnes se äkkiähavahtui pelon vaistosta ja häännynein siivin pakeni kautta vähenevien kaartojen. Petäjän haarassa pieni ruskea pölkökin naksautti nokkaansa ja kähisi huolestuneena näden molempien astuessa sen istuinpaikan alitse. Mutta kaikki nämämerkit, jotka toisissa mielialoissa olisivat kovaäänisesti muutosta ennustaneet, jävä nyt Mirandalta huomaamatta. Hän vastaanotti paraillaan uusia vaikutuksia, ja ne täyttivät kokonaan hänen mielensä

Raivion laidalle tultuaan Taavi ihmekseen näki, kuinka paljon kaikki oli muuttunut siitä kun hän kolmetoista vuotta takaperin auttoi Kirstiä pakenemaan kyläkunnasta. Raivio oli yhävieläkin alaston, aavan kaikkoamattoman autiuden syleilemä silläkumpuava maa kohotti sen pois metsän suojasta ja teki siitäyksinäsen taivaan naapurin. Mutta avoimilla vainioilla rehottivat sinikukkainen pellava, punavalkoinen tatar, perunain tumma vihannuus ja vehnän uljaat sarat; ja kantoinen laidun oli kirjavana lehmistä joita oli enemmän kuin puolen kymmentä ja lihavia ne olivatkin. Aidat olivat hyvässäkorjuussa. Mökki ja navetta olivat saaneet ympärilleen hohtavia päivännoutiheikköjä kukkivia samettihaapoja ja punaista turkinpapua. Nuori erämies tunsu kuin pistäväätuskaa, nähdessään tämän pienen palan kotisuloa ikänkuin kohotettuna kohti maailmankaikkeuden mittaamatonta erämaata. Se sai hänet ajattelemaan eksyneen lapsen hymyä kun lapsi ei tiedä ettäse on eksynyt.

Hänen kummakseen nousi nyt mustavatukkapensaikon takaa suurin karhu, mitähän oli milloinkaan nähnyt. Valtava elän pysähtyi vieraan nähdessään ja istahti takajaloilleen häntäkatsellakseen. Sitten se jäleen laskeutui alas neljälle jalalle, tallusteli Mirandan rinnalle ja pisti kuononsa miellytellen immen käeen. Taavi katseli sitäihailevalla hymyllä Kuva miellytti häntä EikäMiranda, kateellisen terävästi hänen kasvojaan tutkiessaan, voinut niissähuomata muuta kuin hyväksymistä

"Tänäön Kroof", sanoi hän suloisesti.

"Enpäole elässäni nähnyt noin kaunista karhua!" huudahti nuori mies kylläkin tosissaan. Ja liikaa häälän hän unohti kuinka varovaisuus hallitsee kaiken piilevän kansan tapoja, oravia lukuun ottamatta, ja hän

ojensi käensäsilittäksaan Kroofin komeata turkkia.

Tänäliikarohkeus sai paikalla rangaistuksen. Harmistuneena möröhtäen Kroof västi ja kämmenellään letkautti loukkaavaa kätä mutta ei juuri eikäjuuri osannut, Taavi kun ennäti temmata sen takaisin, ennenkuin tuho tapasi. Vihan kuohahdus synkisti hänen kasvonsa, mutta hän ei sanonut mitään. Miranda oli pahoillaan, tuntien vieraanvaraisuutensa hävastyksi. Tylyin moittein hän iski karhua terävästi kuonoon ja poistui siitävähän kauemmaksi.

Kroof hämmästy. Tämäoli ensi kerta tuon jänisjutun jäkeen, kun Miranda häntälö, ja silloin oli käsi ollut lapsen, joka ei loukannut. Nyt oli asianlaita toinen; ja karhu tunsi, ettätuo pitkämuukalainen oli tähän erotukseen syynä Sydän kuohahti vihaisesti kontion karvaisessa rinnassa. Se loi Mirandaan katkeran moittivan silmäyksen ja tallusti hitaasti pois pitkin vihannan perunavainion vakoja.

Moniaan hetken epäroden Miranda katsoi Kroofista Taaviin ja Taavista Kroofiin. Sitten sydän soimasi häntä Pientäitkun tapaista kurkussaan hän nopeaan juoksi karhun perästä sen kaulaa halaillen supatti katumuksen sanoja. Mutta niihin vähäkään huomiota kiinnittämätäKroof kulki tietään vakaasti metsäkohti, vetäen peränsään Mirandaa kuin karvohinsa takertunutta takkiaista. Vasta kun se oli saapunut aivan metsän reunaan siihen päiväpaisteiseen kolkkaan, jossa heidän oli ollut tapana leikkiäystävyytensäetäsinäensä vuosina, vanha karhu pysähtyi. Se kääntyi ympäri, istahti takakintuilleen, katsoi muutaman sekunnin vakaasti tytön kasvohin ja nuoli sitten hänen korvaansa. Se merkitsi anteeksiantamusta ja sovintoa; mutta Kroof oli liian syvästi loukkautunut palatakseen Mirandan kanssa mökille. Immen pyytelyihin vastaukseksi se vain ahkeraan nuoli hänen käsiään, ikäänkuin rukoillen, ettei häntävärin ymmärettäsi, sitten laskeutui alas neljälle jalalle ja vaelsi pois metsään, jätäten Mirandan kyynelsilmin katselemaan.

Kun Miranda palasi nuoren odottavan erämiehen luo, niin oli hänen ystävälinen mielenkiintonsa kadonnut ja he kulkivat edelleen mökille ylläpitäen kylmäkiskoista äänettömyyttä-aivan toisenlaista kuin se kaunopuhelias äänettömyys, joka vajaa puolituntinen aikaisemmin oli heidän välillään vallinnut. Kirstin tervehdys oli niin lämmin kuin Taavi suinkin saattoi toivoa, eikähän sanallakaan moittinut häntäniin monen vuoden laiminlyönnistä-josta hän, Taavi itse, sen sijaan nyt soimasi itseään kahta katkerammin. Paras turva omantunnon soimauksia vastaan on toisten moite; mutta Kirsti sääimätäja perin pohjin riisti häneltä tämän turvan. Kirsti uteli häneltäyksityiskohtia myden, minkäaista oli elämäyksiinäsenäansamiehenä onnitteli häntä ettähän oli niin hyvin menestynyt, näytti olevan mydäuntoinen hänen ammattiaan kohtaan eikäyrittänytään käänyttäähäntäkasvisruoka-järjestelmään. Katsellessaan Kirstin jaloa muotoa ja hänen voimassaan ja tyyneydessään yhäkauniita kasvojaan nuori mies muisteli niitämuinaisia kylän parjauksia ja pääteli, ettei Frank Craig voinut omasta tahdostaan hyläävaimoa, joka oli nän kauttaaltaan suloinen ja miehen mielen mukainen. Hän päätti tiheään kädätälläraivion mökillä vaikkapa Miranda olikin häntäkohtaan ynseä

Ja ymseämpi kieltänytäoli hänelle koko illan,--kylmäja väinpitämää, ikäänkuin häntäei olisi ollutkaan, lukuun ottamatta tietenkään illallisateriaa, jonka aikana sekäkohteliaisuus että vieraanvaraisuus velvotti häntäpitämään huolta siitä ettei vieras istunut tyhjalautanen edessä, ja ettei hänen ateriaansa turmeltu itsepintaisella vaiiololla. Taavi katseli häntäsalavihkaa ädin kera jutellessaan; eikäse seikka, ettäimmen kesytön herkkäkauneus sykäytteli hänen vertaan ja saattoi naurettavaksi hänen sydämensä kiukun, suinkaan estänyt häntänauttimasta kunnan ateriaa, munia, höyryviä voilla voideltuja piiraita siirapin keralla ja makeata kotijuustoa viinimarjahyytelöneen. Kirsti ei sietänyt kuullakaan, että hän lähtisi pois yön selkään, ja hän siis jä ja nukkui samassa vuoteessa, jossa hänen isänsäkin oli nukkunut toistakymmentävuotta takaperin.

Aamulla hän oli uutterana apuna karjapiha-askareissa, josta Kirsti häntä kaunein sanoin kiitti; Miranda kuitenkin oli yhäjäätävä kylmähänen ihailulle. Mutta aamiaisen aikaan Kroof palasi takaisin, vieläpäsilä mielellä ikäänkuin olisi kokonaan unohtanut illan pienen ikäyyden. Taavia se ei ollut huomaavinaanakaan, vaan katseli hänen läitseen, taakseen ja ympärilleen; mutta mesikänmenen palattua Mirandan käyttö hieman menetti jäykkyyttä. Omatunto ei enääsoimannut häntäyhtä ankarasti, kun hän huomasi, ettei hänen hetkellinen kiintymyksensä vieraaseen ollut aivan auttamattomasti rikkonut suhdetta vanhaan ystävään.

Taavi oli matkalla kyliin järjestäksseen erätäraha-asioita ja nahkain myyntiä Huolimatta Kirstin vierasvaraisista vastasyistähän piti päänsä ja lähti matkaan heti aamiaisen jälkeen. Hänen ottaessaan pyssyysä sängyn takaa nurkasta Miranda kuin rauhan merkiksi antoi hänelle luotipussin. Mutta suurta ruutipulloa kirkkaan viheriäsine nauhoineen hän ei antanut. Hän meni sen kerralla ovelle ja kylmäverisesti tyhjensi sen sisäilyksen takkiaisten sekaan. Sitten hän selittämätömän hymyn hymyillen ojensi pullon takaisin omistajalleen.

Nuorta metsästäjäharmitti. Ruuti oli hänen käsityksensä mukaan pyhitettyätavaraa ja niin mieletön haaskaus hänestätuntui suorastaan rikolliselta.

"Siinäoli kaikki ruuti, mitäminulla oli ennenkuin kylään pääsen", hän sanoi soimaavalla äänellä

"Sitäparempi", sanoi Miranda.

"Mutta eihän ymmärtäkseni ole mitään syytähäittäsitätuolla tavalla", intti erämies.

"Kuka tietää mitävoisi tapahtua meidän ja kylän välillä", arveli impi tarkotellen.

Taavi punastui harmista. "Enköminäantanut sanaani, etten minämenetä hiuskarvaakaan elukkainne selästä" hän kysyi.

"No mitä te sitten teette ruudilla siirtokunnan täläpuolella?" impi kysyi kiusottavan itsepäsenä

Vaikka nuori erämies olikin vakava ja selväkielinen, niin ei hän kuitenkaan ollut sananvaihdoissa ovela, ja Miranda oli häntä julman paljon etevämpi. Hänillä hänen viime kysymyksestään Taavi pahasti sekaantui vastauksessaan.

"Mutta--entä jos pantteri hyppää päälleni, niinkuin oli eilen tehdä?" hän väitti vastaan.

"Ettekös te luvannut, ettette hiuskarvaakaan menettäisi ainoankaan selästä, arveli siihen Miranda miettiväsenä mutta voitonilolla.

"Antaisitteko te sitten pedon tappaa minut vain sen vuoksi, että pitäisin lupaukseni?" hän vastasi ja leikkillisuus alkoi selvittää hänen hämmennystään.

"Enkätiedä miksikäs ei", mutisi Miranda. "Ja oli miten hyvänsä teidän täytyy nyt tulla ruuditta toimeen. Eikä teidän tarvitse pelätä Taavi",--tämän hän sanoi hyvin suojelevalla äänellä--"isälänne ei ole koskaan pysyvä kun hän meillä käy, eikähän ole sitä vielä koskaan tarvinnut."

"No hyväksittän", nauroi Taavi, "minäkoetan pitää varani enkä aio aivan kuoliaaksi pelästyä Hyvästi, Kirsti! Hyvästi, Miranda! Saattaapa tapahtua, että minä taas pikapuoleen käyn teitä katsomassa."

"Ennenkin kuin kahdentoista vuoden päästä, sanoi Kirsti viehkeästi hymyillen, ja tähän hymy karsi kaiken moitteen hänen sanoistaan.

"Eikö hän", vastasi Taavi ja lähti pitkin joutuisin askelin polkua poistumaan.

Mirandan silmät seurasivat häntä vastahakoisesti.

XIII LUKU.

Lypsyaikana.

Nuori Taavi Titus ei ollut aivan vailla alkeellisia tietoja naisesta, vaikka hänellä olikin ollut niin vähän tilaisuutta perehtyä tähän kaikista tieteistä vaikeimpaan. Hän ei käynyt raivion mäkissä toista kertaa, ennenkuin oli antanut Mirandan monta viikkoa ihmetellä miksi viipyi tulematta. Vasta kun maissivainiolla oljet olivat valkoisen ja harmaan kirjavat ja kurpitsat kullat keltaiset, kun tatarsarka oli kirkkaan ruskea, kun vaahterain tulipuna metsän reunalla alkoi haalistua,--silloin hän eräänä iltapäivänä myrskynä palasi tavallisin hitain askelin, juuri samalla kun lehmänkellojen hidas _tänkä

tonk_ alkoi mehevin ääni julistaa lypsyaikaa ja auringonlaskua. Syksyn elänytä-äraikkaus sydänmaan aukealla vastasi suloisesti sieraimiin hänen tullessaan ulos metsien lämpöemmätähiljaisuudesta. Haju, lehmänkellojen ääni--ne olivat kodikkaan suloiset koko päivän yksinäisyyden jäkeen taipaleella. Mutta näköala--harmaa mökki taivasta kohti kohotettuna verkalleen paisuvalla vainioaallolla--se oli itse yksinäisyys. Raivio oli Taavista kuin pieni kaunis hukunut maailma ja hänen sydämeensäkoski kipeään, kun hän ajatteli niitävuosia, jotka Miranda ja Kirsti olivat täälläyksin viettäneet.

Aivan metsän reunalla hän tapasi Kroofin, joka kaiveli ja pureskeli kasvijuuria. Hän puhui sille ystävällisesti, mutta mesikänmen kiepautti ympäri suuren takapuolensa eiköollut häntävähäkään huomaavinaan. Hän olisi mielellään saavuttanut tämän viekkaan eläimen suosion, taikka ainakin sen, ettäse olisi häntäsuvainnut. Hän olisi niin suonut käyvän, koska karhun käyttäytyminen oli jätännyt syvän vaikutuksen hänen mielikuvitukseensa, ja koska sen suopeus Mirandan silmissävarmaan kaikkein parhaiten puhuisi hänen puolestaan. Mutta hän ei kuitenkaan koettanut tungetella tuttavuuttaan, ja siinähän tekikin viisaasti.

"Pikku hiljaa, poikani, pikku hiljaa vain. Tämäön naisväkeä ja hyvin luultavaa on, ettet tiedämiten se oikein on voitettava", hän itsekseen mutisi leirinsäainaisessa yksinäisyydessäsaadun tavan mukaan. Jätään Kroofin omaan jurouteensa hän kiirehti mökille, toivoen siksi ajoissa saapuvansa, ettävoisi auttaa Kirstiäja Mirandaa lypsänään.

Vähäennnen kuin hän ovelle ehti, tapasi häntäuusi ylläys, mikäi hän yleensäsaattoi kokea ylläyksen tunnetta tässätarumaisessa ympäristössä Mön takaa astui esiin Wapiti sarvas, taikka ehkäjoku nuorempi sarvas, joka oli perinyt isänsäsisua kahdenkertaisen annoksen. Aivan sen takana kulki kaksi naarasta, jotka epäuuloin haistelivat vieraan ilmassa tuntuvaa hajua. Wapitin mielestätänävieras epälemätä oli vihamies, taikka ainakin epäلتäjä silläeihän mökilläkoskaan käynyt vieraita. Se astui siroisti polulle, polki uhitellen kauniita kavioitaan ja laski hyökkäysasentoon sarviensa asevaraston. Ne olivat terävä ja lujat ne lokakuun sarvet, sillätänäoli tappeluukausi ja sarvas oli sen varalle valmiina. Kiima-aikaan Wapiti oli sankaria kiireestäkantapäähän.

Taavi Titus sattui hyvin tietämään, ettei tänäöllut Wapitin puolelta mitään tyhjääuhittelua. Häntäse huvitti, mutta samalla hän oli pulassa. Hän ei voinut taistella täädottamatonta vihollista vastaan, sillävoitto ja tappio olisivat olleet yhtäkova kolaus hänen toivolleen saada Miranda itseensäsuostutelluksi. Ja siinähän siis nyt seisoi, Taavi Titus, tunnettu metsämies, Nimrod itse, jolta kiimainen sarvas sulki tien! Hyvä pula oli Mirandan aikaan saama. Hänen velvollisuutensa oli myös hänet siitapästä Jäden seisomaan viiden tai kuuden askeleen päähän Wapitista sen eteen hän nojasi rihlansa perän varvastaan vastaan ja kajahutti täyteläisointuvalla äänellään _heihoo, heihoo_! huutonsa tyyneen ilmaan. Metsän reunat ottivat huudon kiinni ja vastasivat siihen yhä uudelleen ja uudelleen. Kirsti ja Miranda tulivat ovelle katsomaan, ken huhui, ja ensi silmäykselläkäsittivät tilanteen.

"Kutsu pois koirasi, Miranda", huuti nuori Taavi, "niin tulen tästä vieraaksenne."

"Se luulee, että aiot tehdä meille pahaa", selitti Kirsti; ja Miranda juoksi apuun iloisesti nauraen.

"Eläpelottele tääkilttiä pikku poikaa, Wapiti", hän huuti, työntäen ison hirven pois tieltään ja juosten Taavin rinnalle. Heti kun Wapiti näki Mirandan Taavin rinnalla, niin se käsitti, ettei vieras ollut vihollinen. Sarviaan heilauttaen se astui syrjään ja johti joukkonsa pois karjapihasta.

Tultuaan ovelle, jonka luona Kirsti odotti ystävänsä vaikka muutoin asiaan puuttumatta, Taavi huudahti: "Taas tyttönne pelasti henkeni, Kirsti. Ensin pantterin ja nyt kiimaisen sarvaan kynsistä Saapa nähdä minkäkynsistänsi kerralla!"

"Luultavasti kaniinin, taikka ehkä oravan", hänäli Miranda pisteliästi.

"Oli minkätahansa", jatkoi Taavi hellittäen "kolmas kerta on joka tapauksessa minun onneni. Jos vielä kerran pelastat henkeni, Miranda, niin sitten sinun pitää aivan ottaa minut suojaasi. Minä tavallani tulen sinusta riippumaan."

"Sitten, Taavi, taidat saada ensi kerralla suoriutua pulasta omin neuvoinesi", vastasi Miranda päätäväsiydellä joka ei juuri ollut rohkaiseva.

"Siinä sait, Taavi", huomautti Kirsti tarkkaa puolueettomuutta teeskennellen. Mutta Mirandan selän takana hän iski silmää ikäänkuin sanoakseen "eläole milläkin siitä mitä hän sanoo, toista sydän ajattelee!" Siinä ei kuitenkaan ollut väkään perää Jos Taavi olisi ollut niin ymmärtävä, että olisi avoimesti kosinut, Mirandan tunteitten täläkannalla ollessa, niin hän olisi saanut äkillähdön.

Taavi tuli siksi ajoissa, että sai olla apuna lypsämässä mikätoimi tuotti hänelle poikamaista iloa. Lehmä, joita oli viisi luvultaan, ammuivat jo veräjällä Kirsti toi ulos kolme peltikiulua. "Voit auttaa meitä jos sinua haluttaa, Taavi", hän huudahti, mutta Miranda näytti kovin epäilevän, tokko niin kömpelöolento kykenisi lypsämisen hienoon taitoon. "Osaatko lypsää?" hän kysyi.

"Tietenkin minäosaan, vaikkei minulla ole viime vuosina ollut paljoa tilaisuutta harjotella", sanoi Taavi.

"Osaatko lypsää lehmän viottamatta sitä? Oletko varma siitä? Ja osaatko lypsää loppumaidon aivan tyhjäksi?" Miranda itsepintaisena ja ilmeisesti epäilevästi jatkoi.

"Annahan kun koetan", sanoi Taavi.

"Antaa hänen saada vanha Kirjo, Miranda. Ehkähän saa sen lypsetyksi siinäkuin me muut", arveli Kirsti.

"Niin, miks'ei, kuka hyvänsävoi Kirjon lypsää, myönsi Miranda; ja Taavi itsekseen lupaili, että jos häestämihinkään oli, niin lypsäsi hän vanhan Kirjon, lypsäsi aivan tyhjäksi, lypsäsi sen mieliksi ennenkuin Kirsti tai Miranda olisivat ensimmäestäkään lehmästä selviytyneet. Hän silitti lehmän kylkeä kyhni hiljaa sen mahaa ja näin aikaan sai ystävälliset väit, ennenkuin alkoi; ja hänen suuren käensä joustava vakavuus sattui mainiosti sopimaan Kirjon suuriin nisiin. Lehmä katsoi häneen suosiollisesti ja antoi maitoansa runsaasti. Kun täydet suihkut alkoivat kiulussa soida yhä maitoisemmin, niin Taavi tiesi, että kaikki kävi, niinkuin pitikin, ja hän joutui luomaan katseen kilpailijoihinsakin. Siinä kroon hänen ihmeekseen seisoi takakynkillään aivan Mirandan vieressä kapea punainen kieli roikkuen avoimien laiskojen leukojen väistä ja suurella mielenkiinnolla katseli maitolähteitä

Kirstin vielä painaessa punaliinaista päätä lypsettävään kylkeävastaan ja Mirandan juuri ruvetessa pingoittamaan ulos lihavaa loppumaitoa lätkituoppiin, Taavi oli saanut urakkansa suoritetuksi. Hänen kiulunsa--johon hän oli lypsänyt loppumaiden muun maidon sekaan,-- vaahtosi kermaisena reunoja myöden täynnään.

Taavi nousi seisomaan ja kehaisi itseään. "Jonain päiväkun on liikaa aikaa", hän uhitteli, "minä opetan teitäkin lypsämään."

"Läluulekaan, että se jo tuli kaikki tehtyä, vastasi Miranda ylös katsomatta. "Minä lypsän Kirjosta vielä korttelin, kunhan tästä päseen."

Mutta Kirsti tuli siihen ja vilkaisi kiuluun. "Etpä Miranda,--et tällä kertaa", hän huudahti. "Taavi on meitä voittanut, ei siitä epäemistä Vanha Kirjo ei elässään ole meille antanut täydempää kiulua. Taavi, sinä osaat lypsää Kä ja lypsä Mikko, se mustan ja valkoisen kirjava, minun edestäni. Minä jään sinut tänne Mirandan kanssa lypsä lopettamaan, ellette rupea riitelemään; minä silävään menen ja laitan teille oikein tavallista paremman illallisen, ehkä sitten taas pian käyt luonamme. Minä tiedän, että teillä miehillä on sydän vatsassa, jotta me naiset voisimme sen sitä helpommin tavottaa. Mikähän meitä olisi perinytkään, ellei Luoja olisi opettanut meitä ruokaa laittamaan!"

Moinen tavaton leikin lasku osotti Mirandalle, että Taavi oli suuresti hänen synkän ätinsä suosiossa, ja tänävaikutti, että hänen teki mielensä olla vielä tavallistakin jäykempi tasapainoa ylläpitäkseen. Taavi yritti saada aikaan keskustelua, mutta Miranda vain vastaili juu ja ei, niinkauan kuin lypsyäkesti, ja pian saikin pojan alakuloisena vaikenemaan. Tuli sitten illallinen,--ateriaan kuului verestä maissijauhossa paistettua taimenta, kullankeltaisia kuumia maissipiiraita punaisen siirapin kerällä tomaattien kerällä paistettuja munia ja hökkää kerman keralla, ja kaikki mitä parhaiten valmistettua Kirstin lupauksen mukaan. Aterioissa Miranda taas hiukan sulii ja puheli vapaasti. Mutta Taavia oli niin pahasti nolattu, ettei hänen hyvä tuulensa tahtonutkaan enää palata. Hänen kielensä nyt vain vastaili

juu ja ei. Huomatessaan työkytensä johtaneen semmoiseen tulokseen Miranda tunsikin herkän sydänensä pehmenevän. Hän kääntyi tuolillaan pistäksensä vieressään istuvan Kroofin odottavaan suuhun suuren palan siirappiin kastettua maissipiirasta ja puhui nyt Taaville äänellä jonka sulo väreili pojassa aina sormenpäihin saakka. Keimailun vaisto, joka on synnynnäinen eikä piileväle metsäkansallekaan vieras, alkoi liikahdella Mirandan kokemattomassa sydämessä

"Lähden illalla jävelle, Taavi", hän sanoi, "ja lasken yksi siimaa, ehkäsaan taimenen. Kuu on täysi ja jäveäkannattaa katsella. Etkö tahdo tulla meidän kanssamme?"

"Enkö tahdo? Enpä Miranda, tiedämitään haus Kempaa!" vastasi Taavi innokkaasti.

"Lähdemme paikalla, kun olemme saaneet astiat pestyksi", sanoi impi. "Ja sinä voit meitä siinä auttaa--vai mitä äiti?"

"Tietenkin Taavi voi meitä auttaa", vastasi Kirsti, "jos sinulla on luontoa panna hänen kaltaistaan naisten työhön. Mutta minä ajattelen, etten minä lähdekään kanssanne yksi jävelle. Kroof ja Taavi saavat pitää sinusta huolta."

"Taikka minä Taavista, niin se pikemminkin käy", huudahti Miranda harmistuneena, muistellen sekä Wapitia että pantteria. "Mutta mikäs sinun on, äiti? Tule mukaan. Ei ole lainkaan yhtä hauskaa, ellet sinä ole myöskin"

"Minusta tuntuu, että minua tänäiltana vaivaa jonkinlainen väsymys, ja minun tekee mieleni jäädä kotiin ajattelemaan."

Miranda hyppäsi pöydän äärestä huolestusta kasvoillaan, ja juoksi ympäri ätinsä tuolin luo.

"Väsymystäkö äiti!" hän huudahti, tutkien huolestuneena hänen sävyjänsä. "Kuka on koskaan kuullut sinun ja minun laisten voimallisten ja oikealla tavalla elävän ihmisten puhuvan väsymyksestä? Minä pelkään, ettet voi hyvin, äiti; en kulje tätä askeltaakaan."

"Kyllä lapseni, kyllä sinun täytyy", vastasi äiti, eikä Miranda ollut vielä koskaan kapinoinut sitä lujaa sävyvästään, joka nyt oli Kirstin äänessä "Minä tosiaan tahdon olla vähän yksinäni ja ajatella. Taavin käynti on herättänyt minussa paljon vanhoja ajatuksia ja minä tahdon vähän muistella niitä Minäluulin niiden jo vuosia takaperin kuolleen ja jääneen unhotukseen!"

"Onko se varma, äiti, ettet ole sairas?" jatkoi Miranda, palaten epätoivoisesti paikalleen.

"On, lapseni, en minä ole sairas. Mutta minä olen näinä viimeinä päivinä aina silloin tällöin tuntenut väsymystä vaikk'ei olisi ollut syytä Minäalan tuntoa, että tänä metsien suuri yksinäisyys minua jollain tavalla kuluttaa. Minä olen, Taavi, kaikkina näinä vuosina pysynyt sen

suojassa pystyssä se on antanut minulle rauhaa ja voimia aikoina, jolloin minä Jumala sen tietää sitä kylläkin tarvitsin. Mutta minusta tuntuu, että se on minulle jollain tavalla liian paljon, ja se ajan pitkään musertaa minut. Mökkinne on minulle rakas, mutta en tahdo täällä päiviäni päättää"

"Iti", huudahti Miranda, hypäen jälleen ylös tuoliltaan, "en eläessäni ole kuullut sinun tuolla tavalla puhuvan! Ettäkösinäiot hylää mökkimme! Hyläämetsä! Minäen voisi elää minäen suorastaan voisi elää missään muualla!"

"On niitä muitakin paikkoja, Miranda", mutisi Taavi. Mutta Kirsti jatkoi syttensäselitystä

"Sinun laitasi, lapsi kulta, on vähän toinen", hän sanoi miettiväsenä "Sinä olet täällä kasvanut. Metsä ja taivas ovat sinut muodostaneet. Ne ovat sinun veressäsi. Sinä elä ja hengitä niitä Sinä olet kummallinen lapsi, enemmän keijukainen tai muu metsän olento kuin ihmlapsi, jo ennenkuin tänne metsän helmaan tulitkaan. Kaikki mitä metsästä elä näyttää pitävän sinua kaltaisenaan; ja sinä näet semmoista, mitä muut ihmiset eivät näe, --mitä metsän kansa ei itsekin näe. Niin niin! sinun laitasi, Miranda, on vähän toinen. Isäsi tapana oli katsella sinua ja sanoa, että sinusta tulisi naisfauni taikka metsän kuningatar, taikka että keijukaiset sinut veisivät. Tämä paikka sopii hyvin sinulle. Ja minun oli tapana ajatella, että minä olin kyllin iso ja luja luonnoltani voidakseni kestättää koko loppuikäni. Mutta minä alan luulla, että se on minulle liikaa. Minäen tahdo kuolla täällä Miranda!"

Miranda tuijotti häneen suuresti huolissaan.

"Sinä et saa kuolla, ennenkuin minäkin olen kyllin vanha kuollakseni, äiti", hän huudahti, "sillä minäen voisi elää päiväkään ilman sinua. Mutta", hän kiihkeästi lisäsi "minä tiedän, että minä kuolisin pian, suoraa päätä jos minun täytyisi lähteä pois mökkistämme! Minä tiedän, että tänäpäivänä kävisi!"

Miranda puhui sitä rajummalla varmuudella, kun hän juuri sitä sanoessaan tunsu epälevänsä oimia sanojaan. Hän väkijkseltänäki itsensä vanhenevan täällä aavassa sydänmaassa kahden Kirstin kanssa ilman ketään muita likimaillakaan. Ja se henkilö joka niin julmasti loisti poissaolollaan, oli hänestä nuoren Taavin näkönen. Hän ei itseltään kysynyt, oliko mahdollista, että hän vielä kerran haluaisi hyljäämökkin, hiljaisuuden ja aarnimetsän kaiken kansan, mutta jossain sydänensä sisäkerossa hän tunsu, että sekin oli mahdollista, ja se kipeästi kouristi hänen sydäntään. Hän juoksi ja kietäisi molemmat käsi vartensa Kroofin kaulan ympäri ja pyyhkäisi salaisen kyynelen sen pöyhöseen turkkiin.

Taavi, jonka vaisto nopeaan terottui pelosta, että koko jävimatka ehkä menisi myttyyn, äysi keskustelun joutuneen vaaralliselle tolalle. Hän sen vuoksi varovaisesti muutti puheenaineen lausuakseen ajatuksia maissipiiraista.

XIV LUKU.

Hirvien hirnunta kuutamolla.

Kuu oli jo noussut matalalle taivaanrannalle ja paistoi suurena ja täydelläterälään mökin akkunasta, kun Miranda oli valmiina lähtöön. Hän otti pienen tinatun kattilan, jossa oli vähäsiäkaloja täyksi.

"Missä ovat siima ja koukut?" kysyi Taavi.

"Niitä pidän ontossa puussa järven rannalla", sanoi Miranda. "Mutta älä ota tuota kapinetta mukaan, taikka et tule minun kanssani!" hän lisäsi terävästi, kun nuori mies tarttui rihaansa.

Tänälaski sen sukkelasti taas luotaan.

"Mutta yöllä Miranda!" hän koetti vastustella.

"Oletko varma siitä ettei ole vaaraa?"

"Lähtule sitten, jos pelkää!" impi vastasi murhaavasti ja astui ulos valoon ja kylmään kirpeään ilmaan.

Taavi tuota pikaa oli hänen rinnallaan väittämätäs enempää pilkasta, joka sopi häneen vähemmän kuin kehenkään muuhun mieheen. Mirandan toisella puolella tallusteli kömpelö Kroof, immen hyvälevä käsi varsinkin kaulallaan.

"Me emme viivy kauaa, äiti", huudahti Miranda Kirstille, joka oli tullut oveen.

Mutta ennenkuin oli kuljettu kahtakymmentäaskelta Kroof äkkiäseisahtui aprikoimaan. Se piti Mirandan suojelemista (vaikk'ei Miranda mitään suojelusta kaivannut) omana erikoisena virkanaan nälkäyöisillä retkillä joille impi lähti silläpäälläollessaan. Aikoiko tuo keho vieras nyt anastaa hänen virkansa ja etuoikeutensa? Hän, Kroof, ei aikonut suostua mihinkään jakoon. Parempi jäädä sinne, missä häntä tarvittiin.

"Tule mukaan, Kroof!" kehotti Miranda, kiskaisten sitä karvoista. Mutta mustasukkainen karhu oli itsepänen. Se pyösi ympäri ja lähti tallustamaan mökin ovea kohti. Mirandaa harmitti.

"Jääköön sitten!" hän huudahti, käänsi kasvonsa metsäkohti ja hymyili entistä ystävällisemmin nuorelle Taaville. Kroof kieltämätä oli sangen harmillinen.

"Niin oikein!" sanoi Taavi, joka oli iloisempi kuin hän uskalsi näyttää. "Se jäättäisi seuraksi kunnes palaamme takaisin."

"Kroof näyttää ajattelevan, että minä olen sen omaisuutta!" sanoi Miranda miettiväsenä "Minä pidän siitä enemmän kuin mistään muusta maan päällä tiälukuun ottamatta; mutta minä en saa pilata sitä kun se tyhjästä suuttuu. Eihän sovi, että se rupee kadehtimaan, kun minä olen sinulle ystävälinen, Taavi! Minä olen sille kovin vihoissani, kun se oli niin tuhma. Pitäsihän sen tietää ettet sinä ole minulle mitään sen rinnalla; vai mitä?"

"Tietysti", myönsi Taavi niin rattoisasti kuin saattoi. Sitten hän viekkaasti alkoi Mirandaa suostutella, kertoen laajalti Pekka nimisestä kesystäkärhusta--sen henkistä siveellisistä ja ruumiillisista ominaisuuksista,--jonka eräs kylän tukkimiehistäömisti. Aihe olikin viisaasti valittu ja sillä oli se vaikutus, että Miranda tunsu itsensä melkoista vähemmän vieraaksi ihmisten maailmaa kohtaan. Se hänessä herätti semmoisen ajatuksen, että ihmisten maailman ja aarniometsän välillä ehkä siltäkin saattoi olla jonkinlaista ymmärrystä

Kun kuutamoinen aukeaa ja heidän taakseen, niin tavotteli kuun aavevalo heitä pitkilläsormillaan siellä läähäjoavien lehvikaartojen lomitse. Sitten viimeinenkin pujotteleva säde jä taakse ja he astuivat lauhaan pimeään. Taavi huomasi mieluisaksi, vaikka välttämättömäksi pakoksi pysyttellessä Mirandan kyynäpäätä jopa niin että kosketti hänen hamettaan, sillä eivätkä hänenkään tottuneet erämiehen silmänsä alussa huomanneet mitään. Mutta Miranda, joka oli niin ihmeellisen terävänäkönen, astui sukkelaan ja epäromättä ikään kuin keskipäivällä ja sille äätietä

Mutta pian Taavinkin silmä tottuivat ja hän kykeni erottamaan epäromättäsiä eroavaisuuksia, sekäs ankempia kohtia että puoleksi läpikuultavia pimeyden vahvassa vaipassa, Sillä jonkun verran valoa oli, se mikä lukemattomien taittumisien ja heijastuksien kautta pääsi aarniometsän syvyyyksiin tunkeutumaan latvimmaisten lehtien marista pinnoista, jotka heijastivat taivaankannen valoa. Ja vuosikausia elettyään luonnon ainaisen puhdistuksen alaisena hän lisäksi oli kehittynyt niin puhdasveriseksi ja herkkähermoiseksi, että muut aistimet korvasivat sen mikä nästä puuttui. Hän näytti paremminkin tuntevan kuin näkevän petäjän ja koivun runkojen täyden aineen, kun kasvot olivat tulleet niistä kivistä mitan päähän. Ja sammalen alta hän tunsu kovempaa paisuvaa maata, aina kun juuriverkko lähestyi puuta, johon se kuului. Hänen sieraimensa erottivat petäjän, kuusen, hemlokin, balsamipoppelin ja hyvälle tuoksuvan dirka puun heidän niiden ohi kulkiessaan; ja tamarakkisuon läheisyyden hän vainusi jo paljoa ennen kuin sille tultiin. Korvistaan hänellä vain ei ollut apua. Lukuunottamatta Mirandan askelia, jotka olivat pehmeä kuin untuva sammalella, ja hänen omaa raskaampaa, mutta taiten masennettua astuntaansa, ei metsässä kuulunut mitään, lukuun ottamatta epäromättästä kuisketta, joka oli niin heikkoa, että se saattoi olla lehtien supatusta tai pienempiin oksiin kohoovan kasvimehun kihinä. Hän ei virkkanut sanaakaan, sen enempää kuin Mirandakaan. Hiljaisuus oli niin juhallista, että hän olisi kuulunut loukkaavalta. Huomatessaan mahdottomaksi pysyä rinnalla kompastelematta ja pahaa ääntä aikaan saamatta Taavi vastaan sanomatta alistui immen etevämmän johdon alaiseksi.

"Sinun täytyy nyt nähdä minunkin puolestani, sinä ihmeteltävä Miranda, sillä en epäpysy rinnallasi!" hän kuiskasi immen korvaan. Kun impi niskassaan tunsi hänen hengityksensä vieno lämmön, niin kulki hänen ruumiinsa kautta väistys, joka kerrassaan hämmensi; mutta immestäse tunne oli mieluinen. Taavi tarttui Mirandan käsiin sangen hellävaroen, itseään vähän tukeakseen, ja melkein päihmästyivät sitä että impi sen salli. Taavi oli kuitenkin siksi viisas, ettei kiinnittänyt tähän suosion osotukseen liian suurta huomiota. Hän päätteli itsekseen, että Miranda, joka ei ollut kylän tyttöä ei sillätarkottanut niin mitään.

Käsiä he näkivät aivan edessään kaksi kalpeata hehkuvaa silmää jotka olivat parin jalan verran maasta. Miranda puristi kainaloon pujoteltua kätämerkiksi, ettei Taavin tarvinnut kaivata rihlaansa. Eikä Taavia sillä hetkellä haluttanut kaipailla mitään.

"Ilves!" hän kuiskasi immen korvaan.

"Ei, pantteri!" mutisi Miranda väinpitämättömästi suoraan eteenpäin astuen. Taavi ei, tämän pelottavan sanan kuullessaan, asiahaaroihin näiden voinut kokonaan masentaa huoliaan. Pantteria ei ole hyväpimeässä kohdata. Mutta kalpeahehkuiset silmät vaipuivat salaperäisesti maata kohti ja peräytyivät Mirandan edelleen astuessa; ja muutaman sekunnin kuluttua ne luisuivat toiselle puolelle ja katosivat.

"Millä ihmeellä sinä saat tuon aikaan, Miranda?" kuiskasi Taavi melkein kammolla.

"Ne tuntevat minut", vastasi impi; ja tänäöli hänestä vaikk'ei Taavista, aivan riittävä selitys.

Ei puhuttu sen enempää Pimeyden lumous sai kummankin kulkemaan henkeään pidäellen. He olivat kumpikin omituisen sähkösen tunteen ja odotuksen jännityksessä Taavin sormet immen käsiarrella leväen väreilivät kumman suloisesti. Kerran kuului aivan heidän vierestään kuusen kuorta kapuavien kynsien rapinaa, ja sitten ylhäältä hehkui heitäkohti kaksi pientä valopistettä jotka olivat aivan lähellä. Miranda ja Taavi kumpikin hyvin tiesivät, että se oli pesukarhu, eivätkä sanoneet mitään. Kauempana he äkkiä tapasivat aavemaisen hohtavan olennon, joka oli aivan heidän tiellä. Se oli melkein miehen mittainen. Tänä aavemainen valo kasvoi ja katosi heidän silmänsä edessä Pelokas mielikuviutus olisi voinut sanoa sitä hengeksi, joka oli lähetetty heitä varottamaan, että heittäisivät yrityksensä kesken. Mutta he tiesivät, että se vain oli laho koivupökö joka oli alkanut hehkua fosforivaloa. Heidän ohitse kulkiessaan Taavi murti siitapalasan ja hienonsi sen, ja sen sinervä valo tarttui vähäsi aikaa hänen sormiinsa kuin haju.

Vihdoin he kuuluivat huuhekajan juhlallisesti huhuavan etämpää "_Tu'oh-huu-huu-huu-uu_", sen kolkko alakuloinen ääni kajahteli.

"Me olemme lähellä järkeä", Miranda kuiskasi. "Minätunnen Uah-huun; se asuu vanhassa puussa aivan veden partaalla. Me olemme melkein perillä"

Sitten kimalteli valoa, rikkinästaja haaleata, kuutamon hopeoimasta etäsestäpinnasta. Pian tuntui kylmän henkäys, vaikka oli aivan tyyni. Ja sitten he tulivat jäven avoimelle rannalle.

Miranda irrotti pätäväläliikkeelläkäivartensa Taavin kouristuksesta ja sitten he rinnan astuivat pitkäoikealle pän kaartavaa hiekkarantaa.

"Katsoppa tuota nokkaa", sanoi Miranda, "jolla seisoo yksi ainoa nuokkuva puu. Siihen puuhun olen piilottanut siimani ja koukkuni."

"Kuinka voit laskea siimaa ilman venettä" kysyi Taavi.

"Minulla tietysti on vene!" impi vastasi. "Isäni teki minulle toissa kesänähaapion ja minäpidän sitätuon nokan takana."

Kuu oli nyt noussut korkealle ja kulki kaartaan hyisessäloistossa rannattoman aarniometsän yllä Jävi oli tyyni kuin peili. Ranta oli sängen sileäjä valkoinen, maan puoleinen reuna puiden varjoista lovisena. Eräsäpaikassa kasvoi kolme pajua yhdessäryhmässäaivan lähelläveden reunaa, luoden läpikuultavan salaperäsen varjon. Juuri samassa kun Taavi ja Miranda saapuivat tähän hohtavan hiekan keskelliseen pieneen keitaaseen, kuului veden poikki uroshirven pitkä täyteläs hirnunta. Se oli syvä soinnukas ja kauas kantava ääni, se tavallaan tuntui olevan itse autiuden julki lausuttu ajatus.

"Tuo vasta on minun mielestäni soitantoa!" sanoi Taavi.

Mutta ennenkuin Miranda ennäti sanoa mitään, vastasi aivan vierestä metsän pimeydestäjyriseväkarjuva hirnaus; alusmetsätäkuului raskasta ryskettäjä hiekan reunaan ilmestyi toisen uroshirven korkea patsasmainen haahmo, taisteluun vaatijaa tähyten. Huomatessaan Taavin ja Mirandan se paikalla hyökkäsi niitäkohti.

"Sukkelaan puuhun!" huuti Taavi temmaten tupestaan pitkän puukkonsa ja astuen immen eteen.

"Läpuutu asiaan, niin käy kaikki hyvin!" sanoi Miranda terävästi.

"Seiso sinätuon puun takana!" ja tarttuen hänen käivarteensa impi koetti työntäähänet näkymätömiin. Mutta Taavi hetkisen typerästi vastusti.

"Houkka!" impi hänelle tiuskasi. "Kuinka luulet minun tulleen tähän asti toimeen ilman sinua?"

Immen silmän kiukku lävisti hänen mielensäja sai hänet järkiinsä Taavi oivalsi, ettäMiranda tavalla tai toisella hallitsi tilannetta, ja vastahakoisesti astui hän ison pajun taa. Se olikin viime tingassa, silläraivostunut elän oli melkein saavuttanut heidä. Samalla jäveltä tuleva ilman henkäys kantoi Mirandan hajun elämen sieraimiin ja sai sen epäöden peräytymään. Miranda paikalla vihelsi pehmeästi ja astui ulos kirkkaaseen kuutamoon. Uroshirvi tunsu hänet, seisoi aivan hiljaa, kohotti valtavat sarvensa täyteen korkeuteensa ja kurkotti impeäkohti

pitkätaipuisan kuononsa, ystävällisesti haistellen. Sitten se lähestyi askel askelelta immen odottaessa ja ojentaessa sitäkohti pienen käensä kämmen ylöspäin; ja Taavi katsoi puun takaa ihmetellen, vaikka vieläepäillen ja puukonpäähystellen.

Samalla kajahti taas jäven takaa ensimmäisen hirven hirtaus. Tämähirvi paikalla unohti Mirandan. Se kiepahti sukkelaan ympäri, laski sarvensa julkista taisteluunvaatijaa kohti, mädäytti vastauksensa ja hyökkäsi pitkin rantaa tappelemaan elämästä kuolemasta. Kun se oli kadonnut mätyniemekkeen taa, niin tuli pimeydestänäkyyiin iso naarashirvi, joka lähti sen perässä juoksemaan.

Miranda kääntyi Taaviin voitonriemuisena, unhottaen kaikki suuttumukset.

"Minävannon, Miranda!" nuori erämies huudahti, "ettäse tyttö joka saa kiimaisen uroshirven lauhtumaan, se on varmaan metsän kuningatar. Minä otan lakin päästäni teidän majesteettinne edessä"

"Pane se taas päähäsi, Taavi", sanoi impi, joka ei vähäkään pahastunut, "ja mennään sitten siimaa laskemaan."

Niemen nokan takaa löytyi rautapuu- ja mustikkapensaikosta [Footnote: Tämäpohj.-amerikkalainen kasvi (_Gaylussacia_) on pensas, jolla on mustikan kaltaiset tummansiniset sydäviä marjat. (Suom. muist.)] puinen kanootti eli haapio täysin hyväksäkunnossa. Taavi työnsi sen vesille ja Miranda nakkasi siihen kelan, jolle oli kiedottu vankkaa turskasiimaa, siimassa aina neljän jalan pääsätöinen toisestaan neljäpuolentoista jalan mittaista kieluketta vankkoine koukkuineen. Sitten hän alkoi peltiastiastaan pistäköukkuihin täkyjä

"Miks'ei niin pitkäsiimassa ole enempiä koukkuja?" kysyi Taavi.

"Mitäpäminäpyytäsini enemmän taimenia kuin sydäjäksämme?" selitti Miranda. "Ei niitäole hauska pyytää tälätavalla, eiväkäne suolattuina maistuisikaan paljon miltään."

Meloja oli vain yksi ja sen Taavi anasti. "Istu sinäkeulassa, Miranda, ja hoida siimaasi, niin minämelon", hän sanoi.

Mutta siihen ei Miranda vähäkään suostunut. "Kuuleppa nyt, Taavi", hän huudahti, "nämaovat minun hommiani ja sinäolet vieras. Totta tosiaan, minun melkein on mieleni paha siitä kun otin sinut kanssani. Istu nyt vaan siinä johon sinut on asetettu, ja tee, niinkuin minäkäskän, taikka en huoli sinua kanssani toista kertaa."

Nuori mies kävi nöyrästi venhoon polvilleen, vähän keulan puoleen, mutta ei niin kauas, ettäkanootti hänen suuremman painonsa vuoksi olisi käynyt nokkapainoon. Sitten Miranda astui siihen siroasti, istahti perään poikkituhdolle ja alkoi pistellämellään tarkkaan ja ihmeen taitavasti. Kanootti äneti kiiti varjosta kareettomalle peilille. Aivan nokan kohdalla, toistakymmentäsyltärannasta, kellui puinen koho uppikiveen kiinnitettyä Miranda pysäytti kanoottinsa sen viereen, huovaten äneti melallaan voimallisoin rannepunalluksin. Kohossa oli

ruostunut määly, ja siihen hän kiinnitti siiman päin.

"Tämän nokan edustalla taitaa olla syvävettä", arveli Taavi.

"Tietenkin", vastasi Miranda. "Taimenia ei olekaan muuta kuin syvässä vedessä"

Taavin oli kyllälupa lausua julki mietteitään, mutta hommiin hän ei saanut sen tehokkaammin ottaa osaa. Kun hän oli enemmän toimen ja haaveen kuin puheen mies, niin ei tänäosa ollut hänen mielensä mukainen, ja hän sen vuoksi piti suunsa; kun taas Miranda, käevästi siimaa lappaen toisella kädellään, toisella kädellätaitavasti hoiti melaansa siten, ettäkanootti liukui rantaa kohti. Hän oli liian kiintynyt hommiinsa selitelläkseen niitäTaaville, mutta tänäki, ettähän aikoi kiinnittääsiiman toisen päin paaluun, joka kohosi vedestämelkein rantapiissä

Miranda pisti nyt siiman päin jalkansa alle, jotta se pysyi kiinni, ja kahden käden melaan kiinni käyden aikoi laskea rantaan, kun samalla yhtä koukkua nykäsi rajusti. Siima luiskahti hänen keveän jalkansa alta ja lappoi järveen sen sileän tien. Taavi huomasi, miten kävi; mutta hän oli siksi viisas, ettei ruvennut sanomaan, eikäedes änellätarkottamaan, että"enkös minä. . ." Hän sen sijaan kääntyi ja osotti kohoa, joka nyt liikkui hyvin oikullisesta hyökkäillen puoleen ja toiseen ja toisinaan aivan veden alle sukeltaen. Jäven lasimainen peili meni rikki. "Sinäjo sait kalan, Miranda", hän huudahti voitonriemuisena; ja hänen ilmeinen intonsa kokonaan lauhdutti Mirandan harmin. Pari kolme kertaa melalla pistään impi palautti kanootin kohon luo ja Taavi sai palkkansa.

"Ota kohosta kiinni, Taavi", Miranda käski, "ja nosta kala kanoottiin, minäsilläväin hoidan kanoottia."

Taavi suuren molskeen ja melskeen keräläveti venhoon suuren, ainakin kahdentoista naulan painoisen taimenen, ja nakkasi sen pohjalle läskimään. Miranda pisti puukkonsa sen niskaan ja tälläinhimillisellä vaikka tuimalla tavalla päätti sen taistelun.

Taavin ihaillessa kimaltelevaa saalista Miranda alkoi päästelläsiimaa kohosta.

"Mitäsinänyt teet, Miranda?" kysyi Taavi, kun tyttövieläotti sydit muista koukuista ja nakkasi ne järveen.

"Emme viikkoon tarvitse taimenta, kun tänä saimme", impi selitti. "Tämä kun on niin iso ja kaunis." Ja hän käänsi venhon keulan kohti niemen varjoa ja omaa rantaa.

Riistapaisti.

Kautta koko seuraavan talven Taavi sovitti matkansa siten, että hän saattoi käydä pari kolme kertaa kuussa raiviolla, mutta ei hän silti huomannut Mirandan käyvän häntäkohtaan paljoakaan suosioisemmaksi. Toisinaan impi oli ystävälinen, kuten alussakin, toisinaan taas väinpitämön ja pilkallinen. Vain kerran hän näki immessäjonkun verran mielihyvän merkkiä siitä että hän tuli. Tänä tapauksella kerran, kun hän tuli metsän läpi lumikengillä kuumassa, lumen hajottaessa joka puolelle valoa, niin että polku näkyi taajimmassa tiheiksäkin. Aamupuhteella tullen hän ylläti Mirandan navetan ovella tulossa karjaa ruokkimasta. Impi punastui hänet nähdessään; ja hänen suuriin tummiin silmiinsä tuli ilme, jota ei Taavikaan vaatimattomuudessaan voinut aivan väin ymmärtää. Mutta hänen ilonsa sammui sukkelaan, Miranda oli häntä kohtaan yhä väinpitämön koko ajan, jopa siihen määrään, että Kirsti moitti häntä epäkohteliaisuudesta, kun Taavi oli mennyt.

"Minkä minänsille voin, äti!" impi selitti. "Minäen tahdo häntä vihata, mutta mitä hän on teurastajaa parempi? Hänen leipänsäön verellä tahrattu. Hyi! Toisinaan oikein tuntuu veren hajua, kun hän on täällä--hajua kilttien metsäelänten verestä"

"Mutta et hän sinäkuitenkaan tahdo estää häntä tulemastakaan", pahotteli äti.

"Tiedäähän sinä itse, että se tuottaa sinulle iloa, kun hän joskus käy täällä", sanoi tyttö hänä äti.

Taavi jatkoi käntejään aikaansa odottaen. Hän käytti joka tilaisuutta totutellakseen Mirandan mielikuvitusta ihmisen tarpeihin, mikä hän niitaitse oivalsi, ja järkevään elämäntapaiseen oman parhaan ymmärryksensä järkeen. Hän ei tehnyt tässä suoranaisesti, vaan keskustelussa Kirstin kanssa, jolle hänen sanansa olivat lohdutusta täynnä. Taavi oli päättänyt kumota Mirandan ennakkoluulot erämiehen ammattia kohtaan, joka hänen mielestään oli ainoa miehen arvoinen--terveellinen, raikas, täynnä seikkailua, täynnä viehätystä. Hän oli niin ikään päättänyt voittaa immen syvälle juurtuneen vastenmielisyyden liharuokaan. Hän tunsi, että vasta kun nämä molemmat kohdat oli voitettu, kävisi Miranda kyllin inhimilliseksi ymmärtäkseen ihmisrakkautta ja yleensäkin inhimillisiä tunteita. Tässä luulossa hän visusti piti varansa, ettei millään tavalla kosinut; ja siten hän rakensi paremmin kuin itse aavistikaan.

Taavi oli kylmän aikana hyvillä siitä ettei Kroofia silloin näkynyt ei kuulunut, sillä mesikämmen oli omalla vaitelua tavallaan osottanut itsensä kerrassaan leppymätömäksi. Taavi oli turhaan koettanut ostaa sen suosion hunajalla, hyvä läkekomehiläshunajalla, jonka hän oli kennoineen tuonut aina kylästä saakka. Mutta Kroof ei tahtonut olla hänen kanssaan missään tekemisissä ei millään hinnalla; ja Taavi tunsi, että tänä seikka alensi hänen arvoaan Mirandan silmissä. Hän toivoi, että Kroof sinä keväällä myöhään nukkuisi pesänsä petäjien juurien alla. Mutta samalla kun Taavi näin utteeraan ja oman luulonsa mukaan viekkaasti puuhasi Mirandaa muodostellakseen ja kehittäkseen,

Miranda aivan huomaamatta muodostelikin häntä Rihla ja ansat alkoivat hänen ajattelemansakaan menettäviehäystään; ja hänen Kuah-Davikin takana olevan leirinsäsanomaton yksinäisyys alkoi peittelemätöntä ikäätä Kerran hän liian kauan viivytteli laukaustaan vain siitä syystä että ilves näytti niin paha aavistamattomalta, vaikka muutoin oli mitä parhaan matkan päässä joten laukaus lopulta myönsty ja turkiskimppu siittäjä yhtähyvänahkaa köyhemmäksi. Ja ampuessaan kerran syvään lumeen nuoren naarashirven hän tunsu mieltään kääntelevän oudolla tavalla, kun huohottava, verta vuotava elän loi häneen tuskallisen nuhtelevan katseensa. Hänen käensäei ollut yhtävarma kuin tavallisesti, kun hän pisti puukkonsa sen kurkkuun. Tänäöli heikkous, jota hän ei tahtonut ruveta liian tarkkaan selvittämään. Hän tiesi, että nuoren naarashirven liha oli mureata ja hyvää ja jäädytettyään sen hän ripusti sen kylmään kellariinsa. Vaikk'ei hän olisi sitä hetkeksikään myöntänyt, ei edes itselleenkaan, niin oli hän kuitenkin mielissään siitä ettei karhujen kaataminen talvella kuulunut hänen hommiinsa, sillä jos hän olisi karhun ampunut, niin hän ehdottomasti olisi tuntenut tehneensä väärin Mirandaa kohtaan. Mutta samalla kun hän sydämensäsalatuissa syvyyksissätunsi tännösiätunnonvaivain pohjavirtauksia, menestyi hänen metsästyksensäsinätalvena tammi- ja helmikuussa harvinaisen hyvin; ketut, ilvekset ja ahmat näyttivät suorastaan juoksevan hänen pyssyngäsuuhun ja etsivän hänen ansojaan kuin pakopaikkaa. Hän tappoi oikein uhmalla, ikäänkuin kurittaakseen mielensäorastavaa heikkouden itua. Mutta ei hän ensinkään tuntenut entistämielihyväähändessään nahkavarastonsa kasvavan. Ammatti oli nyt muuttunut elinkeinoksi, paljaaksi toimeentulon pakoksi. Mielihyvää hänelle sen sijaan tuotti, kun hän näki Mirandan ruokkivan siivekkäitä ruokavieraitaan--pulumisia, peukaloisia, punaisia käpylintuja, joukossa joku kiiltävävariskin--niiden aamusin kokoontuessa hänen ympärilleen saamaan vilja--ja leipämuru-ateriansa. Ne istahtivat hänen hiuksilleen, olkapälleen, käsivarsilleen; ja pyöreäpäiset lapselliset käpylinnut nokkivat leipäähänen punaisten huuliensa väistä ja silloin tällön hyppi varis sukkelaan kylkimyyryhänen luokseen ja vallattomasti kiskasi häntämokkasiiniin nauhasta.

Impeäkohtaan ei tarvinnut lämmittää Taavin sydäntä--siellä paloi nyt tuli, jota hän kaikesta metsästäjälukkydestään huolimatta osasi hyvin huonosti salata--ja se lämpeni lintujakin kohtaan ja niiden kautta metsään kaikkea turkiskansaa kohtaan, hänen katsellessaan tääkaunista näkyä Hän pani merkille, etteivät linnut vähäkään pelänneet Kirstiä joka niinikään ruokki niitä mutta Mirandaa kohti hän huomasi niiden osottavan vilkasta, jopa kilpailevaa kiintymystä pyrkien kateesti koskettamaan hänen kätään, jalkaansa tai hameenhelmaansa, kun hänellä ei ollut tarjota minkäänlaisia herkkupaloja. Ja eräs toinenkin näky talvi-illan hämartyessä teki häneen oudon vaikutuksen. Silloin tulivat kesyttömä valkoiset jänikset (Taavi samoin kuin Kirsti ja Mirandakin sanoivat niitäkaniineiksi) lumen poikki mökin ovelle syönään, hyvässä turvassa siitä ettei ollut kissaa eikä portimoa kintereillä Ne tunkeilivat immen ympärillä näykyvä ahneesti hänen apilas- heinä tai porkkanatukkoaan; toiset hänen jaloissaan kyykkien, toiset pystyssä istuen ja takoen hänen hameenhelmojaan hermostuneilla etukäpäillään, kaikki korvillaan viittoen ja empimätäluottaen tähän apilakkaaseen Mirandaan.

Keväpuoleen Miranda alkoi olla huolissaan Kirstin terveyden vuoksi. Hän huomasi, ettääidin varmat kasvopiirteet alkoivat käydä tavattoman jyrkiksi ja poski- ja leukaluut pistäoudosti esiin. Sitten hän huolestuneena tutkistelujaan jatkaessaan huomasi hänen ihonsa alaisen kalpeuden, harmahtavan valkeuden silmäpielissä ja eloisuuden puutetta huulien tavallisesti kirkkaassa veripunassa; sillä aina siihen saakka Kirsti oli ennallaan säilyttänyt nuoruuden eloisat värit ja vivahdukset. Ja sitten hänessä ilmeni välinpitämättömyyttä halua leväjä hengähtää kesken aivan tavallisia puunhakkuu- ja karjanruokkimistoimia. Tämä huolestutti neitosta paljon enemmän kuin se, että Kirsti pyrki yhä enemmän istumaan takkavalkean ääressä haaveilemassa, vaikka olisi ollut työkään. Miranda tunsu kykenevänsä suorittamaan kaikki talviaskareet ja hän tiesi, ettääiti, samoin kuin hän itsekin, aina haaveili, kun sille päälle tuli. Mutta tämä haaveileva hajamielisyys alkoi Mirandaa lopulta tuskastuttaa, kun äiti eräänä aamuna, lunta tuiskivan myrskyn kasattua nietoksia akkunain puoliväliin, antoi hänen luoda auki kaikki polut väkään auttamatta, vielä päsyytäkään selittämättä anteeksi pyytämättä Miranda ei ollut siitämitenkään pahoillaan, kaukana siitä mutta hän alkoi pelätä pahoin pelätä Se oli niin toista kuin vilkkaan ja uutieran Kirstin tapa oli ennen ollut. Miranda tietysti kääntyi Taavin puoleen, pyytään häntä neuvoo, kun Taavi seuraavan kerran saapui raiviolle.

Neuvottelu tapahtui navetan lämpimässä hämässä jossa Taavi tapansa mukaan auttoi Mirandaa lypsämään, sillä välin kun Kirsti rakensi illallista. Nuori metsämies näytti vakavalta, vaikk'ei hämmästyneeltä

"Minäkin olen huomannut muutosta parina viime kuukautena, Miranda", hän sanoi, "ja minä vähän ihmettelin, kuinka sinun suuret silmäsi, jotka erottavat semmoisia asioita, mitä me tavalliset ihmiset emme näekään, eivät nähneet tää joka sinua niin läheltä koskee."

"Näinhän minä Taavi", intti impi harmistuneena; "mutta minä en käsitänyt, miten sinä olisit voinut asiaa auttaa. Enkä käsitänytäkään; mutta kun ei ollut ketään muuta, jonka kanssa voisi siitä puhua", lisäsi hän äänen väräyksellä joka ennusti läheneväitkua.

"Kyllä minä voisin jonkun verran auttaa, jos vain sallisit, Miranda", vastasi Taavi epäouden, "sillä hyvin minä tiedän, mitä hän tarvitsee."

"No mitä?" kysyi impi. Taavin äänessä oli jotain, joka herätti hänessä painostavia, epävarmastiäpahoja aavistuksia.

"Hyvä tuoretta paistettua lihaa hän tarvitsee!" sanoi Taavi.

Seurasi hetken äänettömyys. Miranda kääntyi ja katsoi ulos ovesta poikki kimaltelevien kenttien.

"Hänen verensä on käynyt laihaksi ja heikoksi", jatkoi Taavi. "Ei mikään muu kuin liharuoka voi häntänyt auttaa ja hänen tulee sitä saada." Taavi alkoi aavistaa, että oli aika antaa Mirandan tuntea lujempia otteita.

"Minäen usko sinua!" sanoi tyttöjä alkoi taas kiivaasti lypsää

"No niin, saadaanpahan nähdä, vastasi Taavi. Mirandan ähättömyys hänelle ennusti hänen mielipiteidensä hidasta voittoa.

Hän pani sinäiltana merkille, ettei Kirstillä ollut väkään ruokahalua illallista syödessä vaikka kaikki ruuat olivat vietteleviä ja hyvin valmistettuja. Mirandakin sen huomasi. Hän tunsi uusia pelon tuskia ätinsäpuolesta, mutta ajatteli samalla harmin tunteella, että Taavi pitäisi jokaista oiretta oman käsityksensä vahvistuksena. Miranda rehellisellä inhoilla tääkäitystävastusti, sillä hänen silmissään liharuoka oli jonkinlaista salaista myrkkyä. Mutta Miranda oli liian huolissaan ätinsä terveyden puolesta vastustaakseen julkisesti mitään, eipä vihoviimeistäkään keinoa, josta luultiin apua olevan. Hän päätti sen vuoksi pysyä tässä asiassa syrjässä ja antaa ätinsä Taavin päättää mielensä mukaan.

Nuoren erämiehen keskustelusta elpyneenä Kirsti oli aterian aikana tavallista virkeämpi; sitä suurempi oli hänen pettymyksensä kun Taavi heti illallisen jälkeen nousi ylös matkaan lähtökseen. Taavi ei suostunut millään jämään, intti vain, että hän oli tullut katsomaan, olivatko he molemmat terveinä ja sanoi erinomaisen tärkeiden asioiden vaativan häntä oikopääpalaamaan takaisin leiriin. Kirsti ei ottanut uskoakseen. Hän känsi Mirandaa kohti kasvonsa, joista puhui niin peittelemään nuhde, että immen täytyi ryhtyä itseään puolustamaan.

"No voi! eihän se ole minun syyntä, äti", hän intti ja naurahti hieman väkinäisesti. "En minä ole ollut hänelle millään tavalla häjä. Jos hän lähtee, niin ei se ole muuta kuin hänen omaa itsepäsyttään, sillä kyllähän tietää että me soisimme hänen jävän yksi nyt, niinkuin aina ennenkin. Mutta antaa hänen mennä jos tahtoo!"

"Miranda", sanoi äti vakaasti nuhdellen, "minä soisin, ettet sinä olisi niin jäykkä Taavia kohtaan. Jos sinä kohtelisit mykkiä elämäsi samalla tavalla kuin häntä niin tuskinpa ainoakaan palaisi luoksesi toista kertaa. Sinä et näytä muistavan, että Taavi ja hänen isänsä ovat ainoat ystävämmme ja ettei varsinkaan nyt, kun isä on metsähakkuussa, ole ketään muuta kuin Taavi, johon voisimme luottaa."

"Voi! Ei minulla ole Taavia vastaan mitään, äti, paitsi että hänen käensä ovat niin veriset", puolustautui impi ja känsi pois kasvonsa.

Nuori erämies kohautti olkapäätään pahotellen, hymyili Kirstille hitaan molemminpuolisen ymmäryksen hymyn ja astui ovea kohti.

"Hyvä ydäteille kummallekin", hän sanoi rattoisasti. "Enköpähän minä ole täällä taas huomenna tähän aikaan päivästä"

Hänen lähtiessään Miranda hämmästyksellä lämpimälätunteella huomasi, että hän kerran ja ensimmäisen kerran oli tullut ilman eroamattoman pyssyinsä seuraava. Tyhjän ähättömyyden aikana, joka seurasi hänen lähtönsä, Kirstin kielellä jo pyöri: "Miranda, minä soisin, että

sinäkiintyisit Taaviin". Mutta hänen naisen sydänensäajoissa varotti, eikähän virkkanut mitään. Ja seuraus tästäjäkevyydestäoli, että Miranda sinäiltana levolle mennessään tunsu palon tapaista sydänessään. Se ettäTaavi oli tullut ilman pysäyä oli hänen vaikutuksensa suoranaista tunnustamista ja se jossain määin korjasi Taavin kamalaa ehdotusta, ettääiti saastuttaisi suunsa lihalla.

Seuraavana iltana kaikki askareet olivat tulleet tehdyiksi; "kaniinit" apiloineen ja porkkanoineen olivat olleet ja menneet; ja Kirsti ja Miranda juuri istuivat illallispöytään, kun Taavi astui sisään. Hänellä oli mukanaan ruskeaan säkkiin kiedottu mytty, ja täläkertaa hänellä oli rihlakin matkassa. Kirstin tervehdys oli peittelemätömän innostunut, mutta Miranda näki rihlan ja jäkistyi. Taavi huomasi hänen katseensa ja vaiston väähdykselläpaikalla käsitti sen.

"Minun täytyi ottaa se matkaan, Miranda", hän selitti häääntyneenä "En olisi tänne muutoin päässyt ollenkaan. Sudet olivat palanneet, kuusi kappaletta. Käivä kimppuuni oman mökkini ovella."

"Hyi, sudet!" huudahti Miranda inhon äänellä "Ne ovat maanvaiva."

Aina siitääetäsestäpävästä kun hän lapsen kasvojaan ruutua vastaan painaen, lapsen sydänensäkiukusta ja itkusta pakahtuessa, oli nähnyt susien hyökkävään Ten-Tinen pienen lauman kimppuun, hän oli koko sielustaan vihannut näätäahnaita petoja.

"Suokoon Jumala, ettäsait ne kaikki tapetuksi!" sanoi Kirsti hurskaalla hartaudella.

"Kaksi pääsi karkuun; muitten nahkat ovat tallessa", vastasi Taavi.

"Sepäoli reippaasti tehty", kiitteli Kirsti hyvälämielellä "tule nyt syömään illallista."

"Ei juuri vielä Kirsti", vastasi tulija, mytтынsäavaten. "Minäolen viime aikoina huomannut, ettäte näyttäte niin huonolta eikäteille maita ruoka. Kun ihmisen laita alkaa olla sillätavalla, niin minä ymmärän asiaa yhtähyvin kuin moni tohtori, ja minätiedän mistäsiihen tulee apu. Jos tahdotte lainata minulle valkeatanne ja paistinpannaa, niin minälaitan teille illallisen, joka parantaa teitäparemmin kuin sangollinen tohtorin rohtoja."

Miranda tiesi, mikäsiitäoli tuleva. Hän tiesi, ettäTaavi oli käynyt erämökkillään saakka Kuah-Davikin takana lihaa hakemassa, jottei hänen tarvitsisi kokea niitävihvoja, joita tuottaisi Mirandan suojeluksen alaisten elänten tappaminen. Hän tiesi myös, ettäTaavi tuskin oli ennätänyt tunnin verran nukkua, kun oli moisen matkan kulkenut neljäskolmatta tunnissa. Siitähuolimatta impi paadutti sydänensä häntävastaan. Hän loi katseensa lautaseensa ja kuunteli jännitetyllä mielellä mitähänen ädillään olisi sanottavaa tästäperin tärkeätä asiasta.

Kirstin uteliaisuus oli nyt ylimmillään. "Tuossa on tuli, Taavi", hän

sanoi, "ja paistinpannu on naulassa astiahyllyn vieressä Mutta mitähän sinä olet tuonut? Minä olenkin kaiken ajan kaivannut jotain vaihtelua--vaikkei siltä ettei se ruoka, jota Miranda ja minä tavallisesti syömme, olisi hyvä ja terveellistä"

"No niin, Kirsti", nuori erämies vastasi syvään hengittäen, ennenkuin kävi asiaan kiinni, ja samalla kohottaen vaatteiden pois helakan punaisen hirvenpaistin päätä "ei se ole sen kummempaa kuin tuoretta lihaa. Se on hirven lihaa, puhdasta ja terveellistä hirven lihaa; ja minänyt paikalla paistan teille tänään murean viipaleen, jota tässäleikkaan irti."

Kirsti säikähti aivan suunniltaan. Mäkiä oli lihan kielto ollut niin kauan voimassa ja kylläkin niin yleiseen tunnettu, se oli niin joka puolelta perustettu periaatteilla ja ennakkoluuloilla, että Taavin sanat hänestä melkein tuntuivat loukkaukselta. Kirsti tunsikin, että hänen olisi pitänyt suuttua; mutta kävi niin, että hän vain oli levoton siitä mitä Miranda ajatteli niin uhkarohkeasta ehdotuksesta. Samalla hän äkkiä tunsikin pakanallista himoa juuri samaa kiellettyä tavaraa kohtaan. Hän loi Mirandaan pelokkaan katseen, mutta lapsi näytti kokonaan vaipuneen omiin ajatuksiinsa.

"Mutta tiedätkö sinä Taavi", hän sanoi nuhdellen, "etemme me kumpikaan koske minkäänlaisen liharuokaan. Tunnethan sinämielipiteemme tästä asiasta."

Sanat sinä olisivat tyydyttäneet Mirandaa, ellei hän olisi huomannut hänen sävysäjonkinlaista horjuvaisuutta. Taaviin ne eivät vaikuttaneet vähäkään. Hetken aikaan hän ei vastannut mitään, leikkasi vain kiireesti viipaleita paistista. Hän latoi ne huolellisesti kuumaan vohiin, joka karisi hiillokselle nostetussa pannussa; ja sitten hän, oikaisten itsensä työstään suoraksi, puukko kädessäreippaasti vastasi: "Se on aivan oikein. Mutta näkää, kaikki ihmiset pitävät minua vähän kuin tohtorin tapaisena, ja tämä ruoka, jota nyt teille paistan, ei oikeastaan olekaan ruokaa. Se on rohtoa; eikä ole oikein, että te nyt kiellätte sen itseltänne, kun tarvitsette sitä rohtona. Se on väärin Mirandankin vuoksi. Enkö minä ole nähnyt, kuinka te olette kaiken talvea kitunut. Uutta verta te tarvitsette ja rautaa. Lihasta, eikämistä muusta kuin lihasta te saatte rautaa ja uutta verta. Kun te sitten olette terve ja voimallinen kuin ennenkin, niin voitte taas heittää lihan, jos haluttaa--ja antaa minulle potkut, kun olen asiaan sekaantunut; mutta nyt--"

Hän keskeytti kaunopuheliaaseen paussiin. Hän oli vasten vaiteliaita tapojaan puhunut nimenomaisella tarkoituksella. Hän tunsikin luonnon vaatimusten voiman. Hän odotti, että Kirstin yksinkertaiset ruumiilliset tarpeet puhuisivat hänen perusteittensa puolesta. Hän odotti juuri sen verran, että paistin kutkuttava haju oli huoneen täyttänyt ja tehnyt ihmeensä. Nyt olivat lumot liikkeellä. Hän katsoi Kirstiin vastauksen saadakseen.

Paikalla tämän hajun tuntiessaan Kirsti tiesi, että hän oli oikeassa. Liha, riistan liha voissa paistettuna oli juuri se, mitähän tarvitsi.

Häällä ei ollut moneen viikkoon ollut ruokahalua; nyt hänen tuli kamala näkö. Sitäpaitsi tuhannet pienemmät voimat, joita pitkä keskustelu Taavin kanssa olivat liikkeelle saaneet, kehottivat häntä juuri sellaiseen muutokseen, jota lihan syöminen hänelle merkitsisi. Mutta--entä Miranda? Kirsti tuijotti häneen hermostuneen pelon vallassa, odottaen vihan purkausta. Mutta Miranda ei näyttänyt tietävän mitään siitä mitä mahdollisesti tapahtui. Hänen pohjattomat silmänsätuijottivat suurina ja hajamielisinä ulos akkunasta. Hän koetti kaikin voimin ajatella salaperästä vaaleansinistä tervettä, joka näytti valuvan täysikuusta kuin vettä;--piileviä karvaisia eläimiä joiden hän tiesi aineksi kulkevan edes takaisin aarniometsän kuutamosten aukioitten poikki;--hirsilauamaa, joka makasi kuusikossa hyvässä turvassa korkeiden lumiseinämien väisä tallattuaan itselleen siihen pari viikkoa takaperin "tarhan"; Kroofia, joka makasi mykkyräsälänpimästä pesästäan petäjän juurakon alla, sylen verta nietosta päällä. Mutta oikeastaan hän kiukkuisella epätoivolla paadutti mieltään ihmeellistä ruokahalua vastaan, joka tuon katalan hajun vaikutuksesta oli hänessä herännyt. Hän melkein kauhulla huomasi joutuneensa sotaan itseään vastaan,--huomasi, että toinen puoli hänen luonnostaan todella himoitsi tuota kiellettyä ruokaa.

Taavi huomasi kysyvän katseen, jonka Kirsti loi Mirandaan.

"Ah, ei teidän tarvitse häneen katsoa, Kirsti, saadaksenne häneltä kannatusta tuhmudellenne", hän jatkoi. "Puhuin siitä hänen kanssaan eilen illalla, eikähänellä ollut mitään sanottavaa lääkettäni vastaan."

Mutta Miranda ei vain vielä sanonut mitään. Jos Miranda, jolle lihan hylkääminen oli uskonto, saattoi tinkiä vakuutuksestaan, niin miksi ei hän, Kirsti, jolle se vain oli ennakkoluulo ja mielijohde, voinut hetken vaatimuksesta rikkoo piintynyt tapaa? Hän oli sisällisesti jo kuukausia ollut huolissaan tilastaan. Sekunnin tai kaksi eparötyä hän teki päöksensä ja kun Kirsti kerran päätti, niin harvoinpa asia siihen jäi.

"No minä sitten koetan sinun tohtoroimisiasi, Taavi", hän sanoi verkkiaan. "Minä koetan sitä kunnolla. Mutta kun kerran olet hommassa, niin miksi et paista itsellesikin? Oletko pannut suolaa pannuun? Ja tässä on ripponen pippuria."

"Ei", vastasi nuori erä mies iloaan salaten, kun hän paistille kohtuullisesti sirotteli tarjottua suolaa ja pippuria, "en minä itse kaipaa, en minä kaipaa lihaa kuin joskus, kun alan tuntea heikkoutta. Mutta ei mikään sovi minun makuuni niin hyvin kuin ne ruuat, joita minä tällänsään--kihisevän kuumat riisi- ja tatarpiiraat ja niiden kanssa runsaasti voita ja siirappia, ja maissipiiraat, ja perunapaistos ja kananmunat, jotka te osaatte keittääniin maukkaiksi. Minä tällä ollessani usein ajattelen, etten väittäisi vaikk' en enää koskaan näkisi tuoreen lihan tai porsaanpaistin viipalettakaan. Mutta meidän ruumiimme on rakennettu omalla tavallaan, eikähän minä mihinkään päse luonnon aikomuksista. Meidän hampaamme todistavat sen todeksi ja sisämyksemme myös--minä olen tästä kaikesta lukenut lääkäreiden kirjoista. Minä luen koko joukon eräkilläni. Asia on se, Kirsti, että me olemme rakennetut

samalla tavalla kuin karhu--eläksemme kaikenlaisesta ravinnosta, lihat siihen luettuna--ja ellemme me aina joskus saa joka lajia, niin sitten pian käy huonosti."

Taavi ei vieläkoskaan ollut puhunut näin paljoa; mutta nyt hän kiihkeästi koetti estää ettei asiasta syntyisi vättelyä Puhellessaan hän paistoi lihan valmiiksi ja kantoi sen pöydälle. Kirsti sö mielihalulla, joka sai Täavin vakuutetuksi siitä ettähän oli osannut oikeaan. Kirsti sö kaikki mitähän oli paistanut; ja Taavi oli niin viisas, ettei paistanut lisää ettäruokahalu säilyisi vielä huomiseenkin. Sitten Kirsti sö muutakin ruokaa harvinaisella himolla. Miranda palasi pöydän ääreen, jutellen hauskaasti kaikesta muusta paitsi ei terveydestä ruuasta eikämetsätyksestä Itselleen hän oli vihoissaan; mutta Taaville hän hymyili tänä ihmeeksi niin suloisesti kuin harvoin ennen. Häntäliikutti Täavin hienotunteisuus, tänäkun oli esittänyt paistin läkkeenä ja kun hän itse oli sanonut mieluummin syöänsäheidän tavallisia verettömiäruokiaan, niin oli hän tavallaan asettanut hänen, Mirandan, puolelle, vaikka olikin rikkonut hänen periaatteitaan vastaan. Mutta--voi sitähyvätuoksua! Se höysti mokin ilman; se synnytti kiihkeäähimoa hänen hämmästyneessäruokahalussaan. Miranda vapisi pelosta ja vihasta itseään kohtaan.

Kun Kirsti laski alas veitsen ja kahvelin, entisen hohteen jo alkaessa palata hänen kasvoihinsa, ja vieraalleen selitti, "sinäolet hyvä tohtori, Taavi Titus, ei siitäole epäilemistäkään; minäalan jo voida paremmin, sen sanon arvelematta", niin Miranda nousi ylös ja sanaakaan sanomatta lähti ulos kuutamoon raikasta ilmaa hengittämään ja mielentilaansa selvittämään.

Taavi olisi seurannut häntä mutta Kirsti esti. "Parempi antaa hänen olla", hän sanoi tarkotellen, matalalla äänellä "Hän on saanut niin paljon ajattelemista viime puolen tunnin kuluessa."

"Mutta hän suostui siihen vähästäparemmin kuin minäluulin", vastasi Taavi.

Ja yhden hirvenpaistin vuoksi hänen toiveensa nyt tähtäivä korkeammalle kuin olivat vieläkoskaan uskaltaneet.

XVI LUKU.

Kuolema vähän elämän edestä

Siitäpäitän Kirsti kahdesti tai kolmesti viikossa paranteli itseään tuoreella riistan lihalla, jota nuori Taavi uupumatta kantoi, ja siihen aikaan kuin kevät oli raiviolla valtaan päässyt, hän jälleen oli entisissäreippaissa voimissaan. Mutta Taavin toiveet olivat sitävastoin huvenneet olemattomiin. Miranda oli kauhistunut äkillistälihanhimoaan ja koettaessaan voittaa tämän hetkellisen heikkouden hän oli karttanut Taavin vaikutusta niin paljon kuin mahdollista. Tähän häntäoli lisäksi

yllyttänyt väinpitämättömyys, jota hän oli huomaavinaan karvaisten ja siivekkäitten ruokavieraittensa puolelta. Pari kettua, jotka epäilemättä olivat hänen mailleen muualta eksyneet, oli tehnyt suuria tuhoja jänisten kesken näden palatessa mökiltäruokaretkiltään. Ne näkäset rosvot olivat parina yönäjäyneet raivion sivussa metsäreunassa. Ne olivat murhanneet sääimätä Sitten ne olivat kadonneet, epäilemättä paikkakuntalaisten karkottamina, jotka tiesivä miten piti tappaa taidolla ja suojella omaa aluettaan sivullisten pyynniltä Mutta jänikset siitapelästyivä ja vähän niitännyt tuli iltasin Mirandan apiloille ja porkkanoille. Miranda pääteli, ja se koski hänen sydämeensä kipeästi, ettähän oli menettänyt vaikutusvaltansa aarniometsän asukkaihin. Oravienkin kesken oli tapahtunut majanmuuttoa, niin ettänätäpunaisia uutteria puuhailijoita nyt oli katon alla paljon vähemmän entistä. Ja linnut--ne olivat melkein kaikki matkaan lähteneet. Harvinaisen aikainen kevät, joka sulatti lumet matalammilta mailta ja sai hyönteiset liikkeelle ennen aikojaan, oli hajottanut Mirandan kesyttömä karjat paria viikkoa tavallista aikaisemmin. Eivä mitkään leivämurennet voineet korvata turpoovia siemeniä ja ensimmästä lihavaa päiväkorrennoista. Mutta Miranda luuli niiden kaikkien paenneen siittäsyystä etteivä ne häneen luottaneet. Kroof, vanha vakaa Kroof oli aivan ennallaan talvisilta uniltaan tullessaan; mutta tänäkevänä se toi mukanaan harvinaisen kauniin penikan, ja penikka luonnollisesti anasti Mirandalta suuren osan emon ajasta ja huomiosta. Kun Miranda sen kanssa kuljeskeli aarniometsän hiljaisia läpikuultavia solia, niin palasi koko entisyys takaisin kristallikirkkaana ja ehjänäkuin ennen. Jälleen piileväkansa hommaili omia hommiaan hänen läheisyytensä turvallisessa rauhassa; jälleen hän oikean hurmauksen valtaamana iloitsi näkönsäihmeteltävästähienoudesta; jälleen hän oli varma katseensa tehosta. Mutta hän oli vain Taavin käyntien väiajoilla. Kun Taavi oli raiviolla, niin oli kaikki toisin. Hän ei enäämissään asiassa ollut varma itsestään. Ja pahinta oli, ettäkuta väinpitämätönämäksi hän teeskentelihe Taavin suhteen, sitävähemmän hän sitä väinpitämättömyyttätunsi. Hän ei vähäkään aavistanut, ettääti kaiken aikaa salavihkaa piti silmälähän taisteluitaan. Mutta Taavin käytöksen hän huomasi sitäparemmin. Hän huomasi, ettäTaavi näytti jöötäjä tyytymätönätä joka oli hänelle mieleen--hän ei itseään tiennyt miksi--ja vahvisti häntäkylmäkiskoisuudessaan. Mutta lopulta Taavin sydänessäalkoi palaa hidas kiukku ja hän rupesi noudattamaan sitäjuonta, ettei ollut väittävinään immestäensinkään, vaan omisti kaiken huomionsa Kirstille, jonka jälkeen Mirandassa heräsi se ajatus, ettähän sula velvollisuutensakin oli olla kohtelias ätinsä vieraille.

Tänämuutos, joka ei ollut silmään pistävä mutta Taaville hyvin suuri asia, tapahtui immessäkesäkuussa laidunmaan ollessa voikukkaa kirjavanaan. Toimitettiin parillaan kylvöjä perunain istutusta. Mokin seinustalla olivat sireenipensaat täynnään purppuralumoaan. Se ei ollut kylmän väinpitämättömyyden aika; ja Taavi iski oitis kiinni tähän sulavaan mielialaan. Mutta hän käyttäytyi sillätavalla, ettei Miranda voinut siitaitseensäottaa.

"Miranda", hän sanoi, sulan hyvän toverisuhteen änelläjä näillä

"tahtoisitko huomenna tehdäkanssani pienen matkan, nyt kun touoiltakin

vähäsi aikaa joudat?"

"Minne sitten, Taavi?" sanoi Kirsti väiin, koska hän pelkäsi tytön umpimähkään kieltävän, ennenkuin tiesi, mitä Taavi aikoikaan.

"Niin nähkäs, minun täytyy kulkea vedenjakajan poikki ja laskea Isoa Haaraa kanootillani Gabe Whiten mökille viemään hänelle vähän rohtoja, jotka olen tuonut kylätähänen pienelle sairaalle pojalleen. Se on semmoinen pieni poika räsy, viiden vuotias, hiukset pitkä ja keltaiset, kaunis kuin kuva, mutta niin huono ja laiha, että oikein sydämeen koskee häntäkatsella. Gabe tuli eilen kylään ja kävi hänen tähtensätohtorin puheilla rohtoja saamassa; mutta hänen täytyi lähteä vielä kauemmaksi kaupunkiin saakka nahkoja myymään ja saamaan erästä ainetta, jota tohtori sanoo pikku miehen tarvitsevan, mutta jota ei ole kylässäensinkään. Gabe sen vuoksi antoi tämän pullon minulle", (hän veti sen metsätysmekkonsa povitaskusta) "jotta veisin sen hänelle oikopäää pikku mies on kovin sen tarpeessa. Se on oikein nätti matka, Miranda, ja Isossa Haarassa on koskia, jotka varmaan miellyttävä sinua. Mitäsänot?"

Taavi alkoi Mirandan opissa viisastua. Hän tiesi, että pienen pojan kuva houkuttelisi impeä ja myös, että sairastavan lapsen näkeminen vaikuttaisi hänen herkkään mieleensä ja siinäherätäisi uuden inhimillisen harrastuksen ja salassa puhuisi hänen puolestaan. Maisemain kauneus, koskien jännitys--näköolivat toisarvoisia vaikutuksia, mutta hän tiesi, etteivät ne olisi vaikuttamatta kauneutta ihailevaan pelottomaan Mirandaan.

Immen syvä silmä säeilivä hänen nätäkuullessaan. Häntä halutti nähdä jotain muutakin, joka ei kuitenkaan olisi vierasta eikä vihamielistä--uuden joen, toisia mäkiä ja metsiä syvemmän laakson, vielä yksinkertaisemman mökin etäsemmläraivauksella, yksinkertaisen vaimon--ja ennen kaikkea sen pienen sairaan pojan, jolla oli ne pitkä keltaiset hiukset.

"Mutta sinne on varmaan pitkä matka, Taavi", hän esteli, vaikka äänellä joka kehotti vastaväitteihin.

"Ei niin pitkä kuin kylään", vastasi Taavi; "eikä puoltakaan aikaa kulu, kun matka sujuu niin joutuisasti myrävirtaa. Mutta parempi meidän on minun mielestäni olla yhä Whiten mökissä ja palata mukavasti seuraavana päivänä--ellei teillä Kirsti, ole mitään sitä vastaan! Sary Ann White on kovin hyvä nainen ja Miranda varmaan pitää hänestä. Se tekee raukalle kovin hyvää kun saa vähän jutella Mirandan kanssa."

Hänen teki mieli sanoa, että rouva Whitelle tekisi kovin hyvää kun saisi katsella Mirandan kesytösuloa; mutta niin rohkeaan kohteliaisuuteen hänellä ei kuitenkaan ollut uskallusta.

"Ei, mitäs minulla olisi sitä vastaan, jos Mirandaa haluttaa lähteä", sanoi Kirsti; "en minätänne yksin jää kun Kroof on melkein koko ajan seuranani."

Se oli tullut luonnolliseksi asiaksi ja siihen vastaan sanomatta suostuttiin, ettäkun Taavi lähti jonnekin Mirandan kanssa, niin mustasukkainen vanha karhu jä kotiin.

Taavi oli monessa tuskassa ja huolella siitä että Miranda muuttaisi mielensä aina siksi kun oltiin kunnolla matkassa. Mutta retki olikin kerrassaan immen mielen mukainen, eikä hänen pähänsäensinkään pistänyt heittäisitäkseen. Sydään aamiaisen ani varhain, kesäkuun aikaisen aamuruskon vasta hohtaessa mökkiin kylmiäruskokajastuksiaan ja himmentäessäliedessäpalavan tulen loistoa, Taavi ja Miranda lähtivät matkaan. He kulkivat polkua lepikön lähteelle ja poikkesivat siitä suoraan aarniometsään, suunnaten pohjoisesta hiukan idän puoleen. Pihan lastukolla ja ratamoruhoissa oli vahvalta hopeisia kastehelmiä Lähteen luona olivat niitätäynnään soreat ruohot, leppän nuoret lehdet, ja hämähäkien häikäsevä verkot. Täläkerralla Taavi otti rihlan matkaan, eikä Miranda ollut sitähuomaavinaankaan.

Metsä olivat läitseen määrää, mutta niissäoli harvinaisen paljon valoa. Vasta noussut aurinko loi raikkaita säteitä syväle änettömiin soliin ja jokainen kostea lehti tai hohtava kaarnaroso heijasti ympärilleen väriävalojaan pimennoita kirkastaakseen. Kun aurinko kohosi korkeammalle ja kaste alkoi haihtua, niin metsän hämähähieman tummeni, ilman sanomaton kirkkaus varjoissa palasi ja aarniometsän sydän sai takaisin lumoutensa. Näkymätönä väikuttavan lumouksen aavemaisuus, tarkottava ja odottava hiljaisuus, läheisten ja etästen sekaantuminen, tavallisten esineitten epäodellisuus--tänäkaikki yhäkiehtoi molempain matkamiesten mielikuvitusta tenhoisasti, ikäänkuin he eivät olisikaan siihen tottuneet jo pienestäpitäen. Aarniometsän salaperäisyys ei tottumuksen kautta tylstynyt. Herkkinäsen lumoukselle kuin lasin pinta hengitykselle näämolemmat kaikkine hermoinensa olivat sille avoinna, ja änettömyys valtasi heidän huulensa. Se änettömyys oli keskinästä ymmärrystä Se oli Taavin tehokkainta kosintaa, jota vastaan Mirandalla ei ollut mitään varokeinoa tai puolustusta.

Heidän astellessaan täden ääneti ja kevein jaloin kuin piileväkansa itsekin, kuului pienestäaukiosta suoraan edestäpän nuoren virginiahirven heikko sointuva äänähähdys. He olivat nyt, kolme tuntia nopeaan astuttuaan, saapuneet semmoisiin metsiin, jotka olivat Mirandalle tuiki tuntemattomat. Se aukio oli kalliota, jolla kasvoi ohutta sammalta ja vähän viinimarjapensasta; lähelläoli kohoovan mäen graniittiperustuksen maasta pistäpäpolveke.

Kuulumattoman varomatonta oli nuoren virginiahirven huutaa niin ajattele mattomasti metsän vaarallisissa kähkössä Molemmat kulkijat pysähtyivät vaistomaisesti ja sitten hiipivät eteenpäin entistä varovaisemmin, oksain lomitse ympärilleen kurkistellen. Metsän asukkaille, sekäelämille ettäihmisille, se mikäön tavatonta on aina epäiltäväkin ja siis myös pelätävä. Muutaman askeleen astuttuaan he tulivat paikkaan, josta Miranda näki varomattoman hirvaan vasikan.

"Hiljaa!" hän kuiskasi, laskien käensä Taavin käivarrelle. "Katsos, se raukka on eksynyt. Eläsäkytäsitä"

"Pian se saa muuta pelätä/ää, mutisi Taavi, "ellei heitä mäkimestään."

Tuskin hän oli saanut nämä sanat sanotuksi, ennenkuin pieni elän hyppäsi, väisi, yritti juoksuun ja sitten surkeana katsoi puolesta toiseen ikäänkuin epäietoisena, mihin suuntaan paeta ja mitävaaraa. Siinä samassa ponnahti alusmetsästä ilveksen harmaanruskea haahmo nopeana kuin salama. Se karkasi nuoren sarvaan kurkkuun kiinni, kiskoi sen nurin, raateli sitä vihaisesti ja alkoi juoda sen verta.

"Tapa se! tapa se!" huohotti Miranda eteenpäin hyökäten. Mutta Taavin käsi pidäti hänet.

"Odota!" hän sanoi varmasti. "Se pieni raukka on jo kuollut: sitäemme enää voi auttaa. Odota, niin saamme ne kelvottomat kummankin. Niitä tietysti on kaksi."

Tavallisissa oloissa Miranda ei olisi vääkäin suostunut "molempain kelvottomain" saantiin; mutta tällä haavaa hän oli täynnään vihaista sääiänuoren sarvaan puolesta ja kostonhimolla muisteli sitäkin etästä päivää kun Ganner oli tullut raivaukselle ja ainoastaan Tähden, heidän urhoollisen häikänsä kunto oli pelastanut hänet itsensä ja Mikko vasikan julmasta kuolemasta. Hän sen vuoksi totteli Taavin käskyä ja odotti.

Mutta oli toinen, joka ei odottanut. Emo oli kuullut pienokaisensa avunhuudon. Hurjalla kiireellä vaikka ääneti, se pehmeitäsammaalpatjoja loikki huutoa kohti. Se joutui näkemään saman, minkä Miranda ja Taavi näkivät. Mutta se ei pysähtynyt aprikoimaan tai punnitsemaan, tekikönyt viisaasti vai eikö Yhdelläloikkauksella se oli aukiolla ja toisella murhamiehen kimpussa. Näkänen ilves katsahti ylös siksi ajoissa, että juuri ennäti västääemon putoovat kaviot, jotka olisivat siltäselän katkaisseet. Näin isku vain hipaisi kylkeä revästen rikki sen kauniin nahkan ja nakaten sen monen askeleen päähän alamäkeen.

Ennenkuin ilves ennäti täysin tointua, oli virginiahirvi jälleen sen kimpussa; ja Miranda kiihkosta ja innosta sähköyvin silmin ja punottavin poskin puristi toverinsa käsivartta tuimasti ja hänen hoikat sormensa tuottivat tälle suloista kipua. Ilves pelästyneenä ja raivostuneena kääntyi kaksinkerroin takaisin ja iski sekäkyntensä että hampaansa vastustajansa reiteen, aivan olan alle. Mutta vaikka se oli vihainen ja voimakas, niin olisi sen kuitenkin käynyt huonosti, ellei samalla naarasilves olisi laukannut mäkeä alas ja vihaisesti äristen hypännyt hirvaan niskaan, sortaen sen polvilleen.

"Ammu! ammu!" huuti Miranda ja hyppäsi syrjään Taavin rinnalta hänelle tilaa antaakseen. Mutta Taavin pyssy oli poskella, ennenkuin hän ennäti mitään sanoa. Kun Miranda huudahti, niin se jo samalla pamahti; ja jäkimäinen hyökkäistämukelsi säkien nurin. Taavi heti juoksi paikalle. Koirasilves irti ponnistaen syöksyi metsään; mutta juuri kun se oli katoamaisillaan, Taavi lyhyen matkan päästä laukaisi toisen piipun ja luoti kulki viistoon takapuolen poikki selkängän katkaisten. Taavia mainittiin niiden seutujen parhaaksi tarkkampungaksi; mutta Miranda ei vääkäin huomannut sitä taitoa, jota hän oli tässä

osottanut. Mirandan mielestäöli ampuminen luonnollisestikin sama asia kuin osaaminen ja osaaminen sama kuin tappaminen. Taavin ensi laukaus oli tappanut. Elän makasi jo liikkumatonna. Mutta toinen ilves vänteli pensaikossa suulleen sortuneena, ja sen tuskat vihloivat immen sydäntä

"Voi kuinka se käsii! Tapa se, sukkelaan!" hän huohotti. Taavi juoksi paikalle, kohotti pyssyinsä puolesta piipusta kiinni pitäen, ja iski petoa takaraivoon, niin ettäse heitti henkensä Virginiahirvi hoiperteli sillävään ontuen ja verta vuotaen takaisin vasikkansa luo, jonka ruumis hervottomana makasi sammalella. Hetkisen se haisteli sitä herkilläsieraimillaan ja huomattuaan, ettäse oli aivan kuollut, poistui hitaasti metsän pimennoihin. Itse se pääsi tästävaarallisesta seikkailusta pahemmista vammoista.

Miranda kävi vuoron takaa kunkin tapetun eläimen luona ja katseli niitä mieltiväsenäTaavin vaieten tuumiessa, mitänyt oli tehtävä Hän oivalsi, ettähän oli paras liikkua varoen, niinkauan kun Miranda taisteli tunteidensa kanssa. Viimein sanoi tyttönyyhkyttävällä ja silmä suurina ja kirkkaina:

"Tule, lähdetään pois tästäkamalasta paikasta!"

Taavi tunsii lievämielipahaa, kun piti jättääkaksi hyvänaikkaa kettujen kaluttaviksi; mutta sanaakaan sanomatta hän kuitenkin seurasi Mirandaa. Olisi ollut vaarallista puhua tälähavavaa nahkoista. Mutta heti kun avorinne oli kadonnut puiden peittoon, hän kääntyi sivulle pään ja suuntasi kallionnyppyläkohti, joka näkyi puitten väistä

"Miksi sinätänne kääntyi?" kysyi Miranda.

"Minäepäilen, ettäilveksilläön noissa louhissa pesänsä, hän vastasi, "ja meidän tulee etsiäse."

"Mitäme niiden pesälä?" impi hämmästyen kysyi.

"Varmaan siinäön joku ilveksen penikka", sanoi Taavi, "ja ne meidän tulee löytää"

"Minkävuoksi?" kysyi Miranda epäuuloisesti.

Taavi katsoi häneen.

"Pyysit minua ampumaan molemmat vanhemmat, Miranda", hän sanoi hitaasti, "hirvaan vuoksi. Soisitko nyt penikkain kuolevan näkään?"

"Sitäen tullut ajatelleeksikaan, Taavi", vastasi impi omantunnon tuskalla; ja hän katsahti Taaviin uudenslaisella hyväksymisellä Hän itsekseen ajatteli, ettäTaavi, vaikka olikin eränies ja veren tahraama, kuitenkin osotti herkeempääja järkevämpähellyyttämetsän karvaista kansaa kohtaan kuin hän itse.

Melkein puolen tuntia he etsivä kalliopykään louhikoista, ja lopulta löysivä matalan luolan, jonka suuta peitti riippuva

vaivaiskedri-vaippa. Luolan suulla oli luita ja sisäläkelli kuivalla sammalpatijalla kaksi pienoista ruosteen ruskeata kissanpenikan kaltaista olentoa pehmeästi yhteen kietoutuneina. Mirandan tarkka näkökeksi ne paikalla, mutta Taavin silmä tottuivat vasta jonkun sekunnin kuluttua pimeään. Ilveksen penikat karvakeräksi yhteen kietoutuneina näyttivät Taavista sangen somilta--hyvältäiltä ja suojeltavilta. Hän hyvin tiesi, kuinka niiden avuttomuus herättäisi sääliä Mirandan hellässä sydämessä. Siitä huolimatta hän lujalla rohkeudella, jota harvat sankarit olisivat samoissa oloissa kyenneet osottamaan, astui eteenpäin, kumartui, selvitti erilleen pehmeän karvakerän ja metsästyspuukonsa raskaalla päälänapautti kumpaakin penikkaa terävästi niskaan, tappaen ne paikalla ja helposti.

"Voi noita pikku raukkoja!" hän mutisi; "ei niille voinut mitään muutakaan", ja hän kääntyi Mirandan puoleen.

Impi oli peräytynyt luolan suulta ja seisoi nyt kasvot punaisina tuijottaen häneen vihasta sähköyvin silmin.

"Sinä raakalainen!" hän huudahti.

Taavi oli otaksunut, että tapauksesta syntyisi keskustelua. Mutta ei hän osannut juuri tää odottaa. Hän sanoi puolestaan selvä sanat.

"Minä luulin sinua täysikasvuiseksi naiseksi; ja vaikka sinun ajatuksesi ovatkin tuntuneet niin kaukaa haetuilta, niin olen minä antanut niille paljon arvoa; ja ovat ne minuun vaikuttaneetkin. Mutta nyt minä huomaan, että oletkin vain tyhmälapsi, joka et viitsi ajatella. Luulitko sinä tosiaan, että nuo pienet räsiyt olisivat voineet eläjä pitää huolta itsestään?"

Taavi puhui kylmästi, uhmaten; ja hänen äänessään oli isännöväsäry, joka lannisti neitosta. Ja Miranda lisäksi hämmästy. Hänen kasvonsa punastuivat vielä tummemmiksi, mutta hän loi alas silmänsä.

"Minä olisin vienyt ne kotiin ja kesyttänyt ne", vastasi hän vallan nöyrästi.

Taavin jyrkkä ilme lauhtui.

"Sinä et millään olisi voinut niitä elättää. Ne olivat liian nuoret, pikkuista liian nuoret. Kas nyt, eihän niillä ole vielä silmiäkään. Ne olisivat käsiisi kuolleet, Miranda, se on varma asia!"

"Mutta--kuinka sinä saatoit!" impi intti, ei enää vihalla, vaan kurkussa säälön värähdys.

"Se oli juuri sama temppu, Miranda, jonka sinä teet kaloille niiden käsimyksen päätäksesi."

Miranda katsahti ylös äkkiä silmä suurina.

"Tiedäkömitä Taavi, sitä en ole koskaan ennen tullut ajatelleeksi",

hän vastasi. "Minäen enääkoskaan pyydäkaloja, en koko elämässäni!
Lähdetään pois täältä"

"Näetsen", alkoi Taavi, joka oli päättänyt kylvää Mirandan mieleen
muutamia epäilyksen siemeniähänen omien mielipiteittensä oikeuteen
nähdessä, "näetsen, Miranda, ei ole mahdollista olla aina elämässä
johdonmukainen; mutta saatpa nähdä että aina elämätavalla tai toisella
saattaa sinut häpeään. En minä tahdo sillä sanoa, että sinä olet
kauttaaltaan väärässä en toki. Kun olen tullut näkemään, kuinka sinä
ymmärrä metsän eläimiä ja kuinka ne ymmärtävä sinua, niin niiden
tappaminen on alkanut minusta itsestäkin tuntua vähän toiselta kuin
ennen. Mutta, Miranda, luonto on luonto eikä sillä pitkäle pössi, jos
sitä vastaan puskee. Katsoppas tätä sinä kaksit minua ampumaan
ilveksen, koska se tappoi hirvaan vasikan. Mutta ei se tappanut sitä
häjyydestä eikä vain oman vatsansa täyttämiseksi--senhän sinä tiedä.
Se tappoi naaraansakin tarpeiksi. Ilvekset eivät ole niin rakennetut,
että ne voisivat syödä ruohoa. Ellei naarasilves olisi saanut
tarvitsemaansa lihaa, niin penikat olisivat kuolleet näkään. Sen täytyy
tappaa. Luonto on sille antanut tämän lain, ja panttereille, ketuille,
susille ja pesukarhuille ja portimoille samoin. Ja karhuille se on
antanut saman lain, vaikk'ei niin ankaraa, ja ihmiselle niin ikään; nämä
kaikki ovat siten rakennetut, että niiden tulee syödä kaikenlaista
ruokaa, lihaa muun mukana. Ja oikein eläksään ja ollakseen täydesti
sitä mitä niiden on oltava, niiden kaikkien täytyy joskus syödä lihaa,
sillä luonto ei paljon suvaitse sitä että sen lakeja laiminlyödään!"

"Olenhan minä terve", keskeytti Miranda kiihkeästi, ilmeisellä
esimerkillä kumotakseen nuo puheet.

"Ehkäpä et ainiaan!" arveli siihen Taavi.

"No jos minä sairastun,--niin minä kuolen, ennenkuin syön lihaa!" väitti
impi kiihkeästi. "Mitä iloa on elämää jollei se ole muuta kuin
murhaa, murhaa ja murhaa, ja jos jokaisen edestä joka jää loon, monen
täytyy kuolla!"

Taavi pudisti päätään järkeillen.

"Sitä Miranda, ei vielä kukaan ole voinut selvittää Minä olen
ajatellut sitä koko joukon, ja lukenut myös siitä koko joukon
yksinäisessä leirissäni, enkä voi mitenkään sitä käsittää Usein minusta
on tuntunut siltä kuin ei koko elämä olisi muuta kuin muutaman perhosen
lepattelemistä hautausmaalla. Mutta siitä huolimatta, ellemme liian
paljon typerästi haudo semmoisia asioita, joita emme voi ymmärtää niin
meistä tuntuu hauskalta elää ja minä Miranda, ajattelen että tänä
elämävoisi olla ihanampi kuin ihaninkaan uni."

Hänen äänessään oli, kun hän sanoi nämä viimeiset sanat, jotain joka sai
Mirandan värähtämään, mutta samalla kehotti häntä olemaan varuillaan.

"No niin", impi huudahti jyrkästi, vaikk'ei asiaan kuuluvasti, "minäen
enääkoskaan pyydäkaloja."

Vastaus ei ollut juuri sen laatuinen, jota Taavi olisi kaivannut pikku hyökkäystä tukemaan, hän sen vuoksi nolostui ja antoi keskustelun raueta.

XVII LUKU.

Koskien pauhussa.

Vähännen puoltapäivä sydänkesän helteen heikosti suotaessa aarniometsänkin viilleihin soliin ja haaleansinisen perhon sielläällä toverinsa keralla karkeloidessa kirkkaan varjon poikki ja metsän hyvänhajuisten tuoksujen levitessäilmaan tavallista runsaampina, molemmat vaeltajat raukaisevan lämmön muistutella pysäytyvä puolista syömään. Kaatuneen hemlokin rungolla, pienen, mutta melskeisen puron rannalla istuen he sövä vaatimattoman aterian, juustoa ja mustaa leipää jota Kirsti oli pannut Taavin laukkuun. Lyhyt oli heidän lepoheikkensä ja kun he jälleen lähtivät liikkeelle, niin Taavi sanoi:

"Tästä ei ole mailiakaan Isoon Haaraan. Gaben kanootti on käketty pensaihin aivan tämän pienen puron suuhun. Eikö se pidäaika äntä?"

"Minäpidän siitäänestä, huudahti Miranda, astuen sukkelaan ja iloisesti, ikäänkuin joen kevyt sointuva soitto olisi hänen veriinsä mennyt.

"Niin, mutta Iso Haara on sentään vähän isoänisempi", jatkoi Taavi. "Se on väkeväävettä koski kosken perästäkaiken matkaa aina Gaben raivaukselle saakka. Ethän vain pelkää Miranda?"

Impi nauroi kauniin naurahduksensa, se oli sangen kimakka, mutta lyhyt, sointuva ja kumman häntävä Hän kiihkomielin odotti koskenlaskua.

"Minäluotan siihen, Taavi, ettäsinäosaat kanoottia hoitaa", siinä kaikki, mitähän sanoi. Hänen äänensäluottavaisuus vaikutti, ettäTaavi mielestään oli päässyt melkoista lähemmäksi päämääräänsä Hän ei uskaltanut puhua, ettei tämäillo itseänsäilmaisisi.

Vähän ajan kuluttua alkoi kuulua toista äntä johon pienen puron kirkas ilakoiminen ei kuitenkaan hukkunut, eikäedes hämmentynyt, vaan esiintyi kirkkaana kuin jylhätaustaa vastaan. Se oli suurta, mutta lauhkeata, sykkivääpauhua, joka näytti kuuluvan samalla haavaa joka puolelta; ikäänkuin olisi heitälänestynyt etäsiäkarjalaumojä ontolla maalla kulkien. Taavi katsahti Mirandaan, joka loi häneen säeilevän ymmäryksen katseen.

"Sielläön koski!" hän huudahti. "Laskemmeko tuon?"

Taavi nauroi.

"Emme tuota! Emme likimainkaan! Se on 'Metsäkarju', joka sielläpauhaa, ja se on enemmän putous kuin koski. Aivan sen alla on pyöreä ja suvanto, ja siitäme lähdemme kanootilla."

Heidän jatkaessaan kulkuaan tuntui tuo suuri paisuva pauhu Mirandan mielestä tyydyttävän hänen sielunsa ja se vaikutti hänessä syvään vaikka hiljaisen kiihtymyksen. Mutta vaikka sen mahti nopeaan paisui, niin pysyi puron kevyt loiske kuitenkin selvänä ikäänkuin sen pinnalla uiden. Sitten metsän edestäpä ohetessa ja valkoisen päivänvalon sieltävastatessa puron ääni yhtäkkiä tuikehtui, kerrassaan hukkuu. Lauhkea läpitunkeva pauhu puhkesi yhtäkkiä vapisevaksi, rajuksi, taistelevaksi, räjähteleväksi jyrinäksi; ja metsästä ulos astuessaan heillä oli edessä mutkainen putousrinne pitkin pituuttaan. Valkoisina, keltaisina, ruskean vihertävänä aallot hyppelivät ja mukeltelivat nurin niskoin pitkin äjyvä rinteitä ja siellä täällä lamustat kalliopaadet pistivät vedestä olkapänsäjä ainiaan harasivat hyökijien voimaa vastaan.

Miranda seiso i tämän näyn tenhoamana ja katseli, sillä aikaa kun Taavi pensaista veti ruskahtavan keltaisen koivuntuohi-kanootin ja työnsi sen vesille tyveneeseen, vaikka vaahtilaikkaiseen akanvirtaan, joka palasi rantaa pitkin vastavirtaan. Keulaan hän pani tiiviin risukimpun Mirandalle istuimeksi, toisen latuskan kimpun hänelle selkänokaksi, jottei poikkituki tekisi hänelle haittaa.

"Sinun on parempi istua matalalla, Miranda, eikä olla polvillasi", Taavi selitti, "sillä minun täytyy toisissa korvissa seisoa ja auttaa sauvoimella, ja sinun on vakavampi istua kuin olla polvillasi."

"Mutta minä melon paremmin polviltani", intti Miranda.

"Ei sinun tarvitse meloa", sanoi Taavi hieman tuikeasti. "Sen verran ehkä vain, että joskus ulostat kalliosta, siinä aikaikki. Virta ja minä pidämme huolen lopusta."

'Metsäkarjun' putous päättyi sangen laajaan ja syvään lampeen, jonka suuret pohjaontelot lauhduttivat veden raivoa, niin että se jurona lähti matkaa jatkamaan. Taavi oli peränsä polvillaan, mela kädessä pitkä valkoinen sauvoin perästä pitkäle pistäen, niin että se oli joka hetki käsillä. Muutamalla melan pistöksellä pieni venho kiiti syvän virran sileille purppuran ja meripihkan karvaisille pyönteille, joilla vaahtisiekaleita hitaasti kierteli. Muutaman minuutin kuluttua kierrettiin äkkijyrkkä kasvien kaartama kallion polveke, jonka jälkeen virran viimeinenkin voima raukesi syvään tilavaan kanavaan, koprun äjyntämasentui äkkiä samaksi sykkiväksi jyrinäksi, jonka he olivat ensin kuulleet, ja kanootti, Taavin ääni sille kyytiä antaessa, kiiti myöden ahaan tumman ruskeata lasipintaa. Mailin verta oli täähiljaista vettä ja tälävää. Mirandan piti välttämättä saada meloa. Kalliot kohosivat suoraan virran kalvosta ja puut riippuivat alas niiden partaalta ja kesäkuun aurinko, jonka lämmin valotulva täytti vettä virtaavan kallio kaukalon, vielä suuresti kohensi sen jylhyyttä. Sitten kalliot alenivat ja veden rajaan vietti jyrkkiä rehevän kasvullisuuden peittäjä rinteitä ja edestäpä alkoi kuulua paisuvaa temmeltävää

pauhua. Virta valveutui kanootin alla ja kiiti sukkelampaan eteenpäin. Kuohujen pauhu näytti hyökkävään vastavirtaa heitävastaan. Virran kalvo alkoi kallistua matkan mukaan; silti kuitenkin murtumatta se jäijestyi pitkiin nauhamaisiin poimuihin. Kaukana vesimäen alla mellasti sitten vastassa ahnas pölyinen valkoinen vyöhyt lyhyitähyökyaaltoja, jotka kulkivat aivan uoman poikki.

"Parempi melomatta nyt, Miranda", sanoi Taavi tynnelläänellä nouden hetkeksi seisomaan veden kulkua tutkiakseen kanootin sukkelaa luistaessa mylläkkäkohti. "Nyt on paljasta keskimatkaa aina Gaben mökille saakka. Eikäsitäkauaa viivytätälämatkalla."

Lyhyen hetken kuluttua Miranda näki lehvästen rantain ikäänkuin vastaan juoksevan ja aaltojen kiehuvan rintaman ikäänkuin heitäkohti karkaavan. Hän ei ollut vieläkoskaan laskenut koskea; jävellävain hän oli opetellut kanoottia hoitamaan. Hän pidäti henkeään, mutta pysyi pelottomana myllertävän veden pauhatessa ja voihkiessa hänen ympärillään. Sitten hänen verensäkiihtyi jännityksestä hermoja kimitti. Hänen teki mieli kirkaista ja meloa hurjasti ja umpimähkään. Mutta hän hillitsi kuitenkin mielensä Ei liikahtanutkaan. Piti kiinni melasta, joka makasi joutilaana hänen edessään, ja kädellään vain kiristi sen vartta, niin ettärystä valkenivat. Taavi ei virkkanut sanaakaan; ei mikään ilmaissut hänen läsnäoloaan, paitsi ettäkanootti ampui suoraan kuin nuoli ja iski varmasti kiinni suuriin hyökviin aaltoihin, niin ettäMiranda kyllätiesi hänen teräsranteidensa sitä ohjaavan. "kkiäpulpahti aivan keulan eteen sämänen musta kallio, jota vastaan vesi hurjasti rynnisti, suistuakseen murrettuna takaisin kahden puolen. Kanootti syöksyi suoraan sen päälle ja Miranda pidäti henkeään.

"Pistäoikealta puolelta!" käski Taavi terävään. Miranda pisti terhakasti melallaan, pisti kerran--toisen--jo kolmannenkin,--ja viime tingassa kääntyen ja veden partaillaan solistessa kanootti hyvässä turvassa kiiti ohi.

Miranda herkesi melomasta. Edessäoli jyrkempi rinne, mutta selväuoma, aallot eivät olleet korkeita, mutta lainehtivat sisäänpäin keskustaa kohti. Kanootti hyökkäsi niiden keskelle, kellervän viheriän, sisämyksiään myöden vaahtujuomuisten hyökien molemmilta puolilta sitä rutistaessa. Penkan juurella kihisi terävänäja auringonpaisteessa loistaen kolme suurta kaarevaa aaltoa, keskiuomassa paikallaan hyökien, taapän kipertyvä harjat ohuina ja sämäsinä Taavi laski suoraan niiden puhki. Ohuet harjat heittivät nopean venhon niitäpuhkoessa toinen toisensa jäkeen kylmä tyrskyt vasten Mirandan kasvoja, kastaen hänet ja syytään kanoottiin suuren sangollisen vettä

"Ohhoh!" hengähti Miranda yllätettyinäja ravisti hiuksiaan hurjasti nauraen.

Tämän jäkeen oli satakunta syltätynempävettäja Taavi laski varovasti rantaan.

"Meidän täytyy mennämaihin ja tyhjentäävene", hän sanoi. "Ei koko matkalla ole tämän jäkeen enäsamanlaisia isoja aaltoja; eikänyt enää

nakkaa vettä Gabelle mentässä"

"Ei tee mitään, vaikka nakkaisikin!" huudahti Miranda innoissaan. "Se oli ihanaa, Taavi! Ja sinälaskit mainiosti!"

Tänäkiitos hieman hämmensi Taavia, eikähän osannut osottaa tyytyväisyyttä sen johdosta muuta kuin tyhmäläirivistyksellä joka yhä oli hänen kasvoillaan hänen taas kääntäessään kanootin oikein päin ja työntäessään sen vesille. Se oli vielä paikallaan, kun Miranda asettui keulaan; ja kumma kyllä tytölä ei ollut mitään halua moittia häntäsiitä

Tuntikauden kesti vielä laskua ja se oli melkein yhtämittaista koskimatkaa, siellä täällä vain lyhempi kappale työntävättä Ei ollut ainoatakaan yhtäpitkä ja rajua koskea kuin ensimmäinen; mutta kun kanootti lopulta hiljensi kulkuaan tullessaan sille suvannolle, joka kulki Gaben raivauksen kohdalla niityn halki, niin kauan kestänyt jännitys raukaksi Mirandaa. Hänestä tuntui, kuin olisikin se ollut hänen, eikä Taavin erehtymään silmäjä pettämään ranne, joka kuljetti kanootin voitokkaasti äjyvien uhkaavien hyrskyjen halki.

He laskivat maihin kukkaisen niityn rantaan ja Taavi kumosi kanootin ruohokkoon jalavan varjoon, jottei iltapäivän aurinko pääsisi pihkaa saumoista sulattamaan. Gaben mökki oli kivenheiton päässä niitystä siksi korkealla maalla, että se oli kevätulvilta turvassa. Se oli kalju, huonosti hoidettu paikka; kaikki tatar- ja perunamaat olivat vielä mustia kantoja täynnä; ulkokuoneet hajoamaisillaan; mökin ympärillä ei köynnöstä ei pensasta. Miranda tunsu säälön pistoksen sitä katsellessaan. Heidän mökkinsä oli kylläkin autio, mutta sen autius oli korkeata, jylhä ja kirkasta; se näytti pitävän seuraa taivaan tähtien kanssa. Mutta tämän paikan autius oli umpinaista laakso-autiutta, se oli vailla taivaanrantaa ja toivoa. Hän oli niin suruissaan, että melkein itki, nähdessään sen kalpean vaimon alakuloisine silmineen, joka ilmestyi mökin oveen heille tervetuloa toivottamaan.

"Sary Ann, tänänyt on Miranda, josta teille puhuin."

Molemmat naiset kätelivät toisiaan hieman ujosti rotunsa vaiteliaseen tapaan, eikäkumpikaan puhunut sanaakaan.

"Kuinka Jimmyn laita on?" kysyi Taavi.

"Melkein kuin ennenkin, kiitos vaan huolestasi, Taavi", vastasi vaimo ja kulki väsyneesti tupaan.

Akkunan vieressä istui matalalla tuolilla laiha, kalpea pikku poika, jonka pitkä vaaleat hiukset valuivat hartioille ja joka haluttomasti leikki likaisella punaisen ja keltaisen kirjavalla tilkkunukella. Hän kohotti surulliset sinisilmänsä Mirandan kasvojen puoleen, kun tämä nopean hellyyden ja säälintunteen valtaamana, juoksi eteenpäin ja polvistui häntäsyileilläkseen. Immen eloisuus ja hänen katseensa hellä kirkkaus paikalla suostuttivat lapsen. Hänen kuihtuneet pienet kasvonsa kirkastuivat. Hän kohotti lapsensuunsa suudeltavaksi. Miranda painoi

hänen kellervän päänsävienosti rintaansa vastaan ja sai tön tuskin estetyksi silmänsäkyyneltymästä--niin koskivat häneen lempi ja sääl ja sydämen ätiyden kaiho.

"Se suostuu teihin, Miranda", sanoi vaimo hymyillen. Ja Taavi, jonka tunteet olivat aivan reunainsa yli kuohua, ei malttanut olla ylpeänä huudahtamatta:

"Tahtoisinpa minätietää kuka ei häneen suostuisi?"

Hän tälähetskellätunsi, että Miranda nyt oli paljasta ihmistä eikä koskaan voisi kokonaan palata salaperäseen kaameaan erämaahansa eikä pitämetsän mykkäakarvaista heimoa omaa lämmintäihmissukuaan parempana. Hän kaivoi rohdot laukustaan; ja Jimmy otti lääkkeen Mirandan avuliaasta kädestä ikäänkuin se olisi ollut jumalten juomaa. Jimmyn äti katseli impeäpeittelemätömälämielihyvälä Jos olisi ollut pelkoa, että Miranda jäsi sinne pitemmäksi aikaa, niin hänessä olisi herännyt ädin kateutta; mutta näin ollen hän tunsu vain mitäsuloisinta helpotusta, kun Jimmy näin sai olla muutaman tunnin muitten huomassa. Hän kuiskasi Taaville kuultavasti--tai oli vain kuiskaavinaan paremmin hänäkseen:

"Siitätuleekin sinulle, Taavi Titus, hyvin näti ja veikeäpikku vaimo, ja hän se osaa hoitaa lapsesi. Sinä olet onnen poika, ja minä vain toivon sinun ymmärtävän, kuinka onnellinen olet!"

Taavi parka. Se oli kuin sangollinen kylmävettävasten kasvoja. Hetken hänen teki mieli kuristaa ystävälinen, karkeasyinen, hyväntahtoinen tyhmävaimo, joka seisoi ja säeili heitämolempia kohti kelmeää hyväntahtoisuuttaan. Hän kirosi itseään, kun ei ollut häntävarottanut, ettei Mirandaa sopinut hänäasamalla tavalla kuin kylän tyttöjä Hän näki Mirandan kasvojen lentävän punaisiksi korvia myöden, vaikka hän koukistui Jimmyn yli, eikä ollut kuulevinaankaan; ja Taavi tiesi, että silläsamalla hetkellä hänen hyvätyönsätuhoutui. Muutamana sekuntiin hän ei voinut sanoa mitään ja hiljaisuus alkoi tuntua tuskastuttavalta. Sitten hän änkähti:

"Minäpelkään, Sary Ann, ettei minua odota semmoinen onni, vaikka minä halusta hänet ottaisoin, sen taivas tietää Miranda ei pidäminusta kovin paljoa."

Vaimo katsoi häneen, ikäänkuin ei uskoisi.

"No mutta Herran nimessä Taavi Titus, mitähän sitten tekee täällä kahden kesken sinun kanssasi?" hän huudahti ja väsymys palasi taas lauseen lopulla hänen ääneensä "Mene nyt jäveen! Ethän sinätunne naisia ensinkään!"

Tänäöli jo liikaa Taaville, jonka vaisto oli kehittynyt erehtymätömän hienoksi niinäpitkinäkuukausina, joiden kuluessa aarniopuut, suuret tuulet ja vakaat tähdet olivat olleet hänen ainoana seuranaan. Hänen omat kasvonsa kävivä nyt punaisiksi Mirandan vuoksi.

"Minäolisin teille, Sary Ann, kiitollinen, jos tänäasia saisi jäädä tähän", hän sanoi tyynesti. Mutta hänen äänessään oli lujuus, jonka vaimo käsitti.

"Te olette varmaan kumpikin puolikuolleena näistä", hän sanoi. "Minun täytyy paikalla ruveta illallista hommaamaan." Ja hän lähti lieden luo ja täytti kattilan.

Miranda ei sen jälkeen illallisen aikana eikälyhyen illan mittaan virkkanut Taaville sanaakaan. Hän puhui rouva Whitelle jonkun verran ja hyvin ystävällisesti, kaunaa kantamatta; mutta pikku Jimmyyn kiintyi muuten hänen koko huomionsa. Ja hän saikin pitää Jimmyn melkein omanaan, sillärouva White sai Taavin seurakseen lähtiessään ulkoaskareille ja lypsämään. Myöhemmin takkavalkean ääressä jota pidettiin enemmän hovin kuin lämmön vuoksi, rouva White enimmäkseen keskusteli Taavin kanssa. Hän ei ollut täle kiukuissaan saamastaan nuhteesta,--kantoi sen sijaan epämielikäunaa Mirandaa vastaan, tänäkun muka oli siihen syynä Rouva White alkoi äyhtä että Miranda oli toisenlainen kuin muut tytöt ja toisenlainen kuin hän itse oli tyttönä ollut. Mirandan hienous ja herkkyys tuntuivat hänestä suorastaan loukkaavilta, vaikk'ei hän voinutkaan niiden laatua määrittellä Hän aivan ylimalkaisesti sanoi, että tyttö oli olevinaan; ja hän alkoi tuota pikaa arvella, että Taavin kaltainen pulska poika oli hänelle liian hyvä Mutta siitä huolimatta vaimo oli oikeamielinen nainen omaan uupuneeseen värittömään tapaansa; eikähän voinut muuta kuin myöntää että Mirandassa varmaan piili paljon, koska pikku Jimmy häneen niin kiintyi--"sillä lapsi tuntee hyvän sydämen", kuten hän itseksensä arveli.

Matkamiehet läksivät seuraavana aamuna heti päivänkoiton jälkeen paluumatkalle, Miranda vaivoin riistäytyen irti pikku Jimmyn syleilystä ja jättäen hänet epäoivoisen itkun valtoihin. Miranda oli nyt Taavia kohtaan aivan kohtelias ja semmoinen kuin tavallisestikin, jopa siihen määrään, ettäkiltti, tylsärouva White päätti kaiken taas olevan ennallaan. Mutta Taavi tunsikin jättävän erotiksen; ja hän oli liian ylpeä ja ehkä sillähaavaa liian toivotonkin koettaakseen sitäsulattaa. Koskien nouseminen sauvomalla oli hidasta ja ankaraa työtä Taavi teki ihmeitätätävyydellään ja voimallaan, mutta oli aivan ääneti. Hänen voimatönsäeivät jäneet Mirandalta huomaamatta, mutta impi paadutti sydäntään itsepintaisesti; sillähpeän tunne, jota hän ei ollut koskaan ennen kokenut, antoi nyt kiinteyttähänen kiukulleen. Siitähuolimatta hänen kuitenkin täytyi kaiken aikaa sykkivän sydämin katsella tää taistelua kohisevia koskia vastaan ja ihailia niiden hidasta järkähtämättömyydestä. Metsän poikki astuttiin vaieten nyt kuten menomat kallakin; mutta kuinka erilailta nyt vaiettiin! Se vaietiolo ei nyt ollut tarkotuksesta sähköstä vaan kylmää seinällisen huoneen äänettömyyttä Ja metsän hengeit näyttivät olevan hyvillä Taavin vastoinkäymisestä ne eivät sallineet mitään väikohtausta, ei mitään viihdykettä Ne pitivät kaiken metsäkansan piilossa, ne häivivät metsän pihoilta kaiken elämän ja merkityksen. Ja Taavin mieli synkistyi.

Saapuessaan takaisin raivaukselle vähä ennen auringonlaskua he pysähtyivät mökin ovelle. Taavi katsoi Mirandaa silmiin puoleksi moittien, puoleksi rukoillen. Kirstin ääni kuului mökin takaa

vadelmapensaista rattoisasti haastellen Kroofille. Miranda ojensi käensäkylmän avomielisesti ja loi Taaviin ilmeettömän vastakatseen.

"Se oli oikein hauska matka, Taavi, kiitos siitä, hän sanoi. "Idin löydä tuolta vadelmia poimimasta."

XVIII LUKU.

Vieraan tihutyö

Kaiken kesä ja alun syksykin Taavi aina parin viikon kuluttua kävi raivion mökillä ja Miranda aina osotti häntäkohtaan samaa kylmää totunnaista kohteliaisuutta. Hän tunsi taikka ainakin luuli tuntevansa kiitollisuutta Gabe Whiten suorapuheista kelmeävaimoa kohtaan, joka niin kömpelölläkolauksilla oli hänet järkiinsäpalauttanut juuri kun hän oli ollut vähäläuhrata vapautensa ja yksilöllisyytensä miehelle--voimalliselle miehelle, joka olisi hänet itseensäyhdyttänyt. Kiihkeäläinnolla hän jälleen etsi piilevän kansan seuraa, aarniometsän salaisuutta ja ihmeitä. Kun se oli inhimillinen rakkaus, jota hän paraillaan tukahutti, ja kun hän samalla sydänestään tunsi kalvavaa ihmisyypden kaipausta, vaikk'ei sitäitsekään tiennyt, niin tuli Kirstin osaksi semmoinen mielenosotuksellinen hellyys jommoista tyttöei ollut koskaan ennen osottanut. Se miellytti Kirstiä ja hän vastasi siihen sydänestään tyyneen voimalliseen tapaansa; mutta hän äysi, mikäsän pohjalla piili ja hymyili ajatuksiensa piilosopissa itsekseen, uskaltamatta aavistustaan edes varmaksi ajatella, koska hän pelkäsi immen vaistomaisesti sen silloin tajuavan. Hän piti Taavia suuressa arvossa, vaikk'ei sitäMirandalle koskaan sanonut; ja hän rohkaisi vakaasti alakuloista kosijaa yhtämittaa vakuuttaen: "Kaikki käy hyvin, Taavi. Täsareksi, vaan odota, kunnes aika tulee." Ja Taavi sen mukaan odotti aikaansa tyyneenä vakaana ja kiireettömänä ja jos hän sureksikin, niin koetti hän ainakin kaikin tavoin olla sitänäyttämätä

Kirsti oli siis Taavin liittolainen, mutta kaikki metsän asukkaat olivat hänen leppymättömiävastustajiaan; silläniin lähelle Mirandaa ei metsän kansa ollut vielä koskaan tullut silläajalla, jonka hän oli viljellyt sen puolisalasta tuttavuutta. Kroof oli melkein aina hänen seurassaan, jos suinkin vieläentistäkin uskollisempänä ja paljon ovelampänä Mirandan puhetta ymmättämään. Ja Kroofin penikka, erinomaisen hyvän näkönen ja kauniisti kehittynyt elän, oli melkein yhtäuskollinen kuin emo. Kun nämämolemmat joskus harvoin olivat poissa omilla retkillään, jotka Kroof huomasi tarpeellisiksi penikan lihasten harjottamiseksi, niin silloin ketut alkoivat seurata Mirandaa, juosten kuin koirat hänen kintereillään; ja eräänäpainostavana iltapäivänä kun hän oli nukahtanut männynneulasten peittäälle rinteelle, tuli se sama suuri pantteri, jonka kynsistähän oli Taavin pelastanut, ja laiskasti tallusteli ja kävi hänen viereensämaata. Miranda heräsi sen kovaa kehräessäaivan hänen korvanjuuressaan. Pantteri kehräsi vielä kovemmin, kun hän hiljaa kynsi sen leuanalustaa. Mirandan tyttö

omituinen innostus, kun hän huomasi vaikutuksensa metsän elämiin yhä kasvavan ja laajenevan. Ei mikään, niin hän lupasi, saisi milloinkaan viekotella häntäpois nästäkirkkaista varjoista, tästävaikenevasta kansasta, jota hän hallitsi kätelläjä silmäläjä tästäsalaperäisestä elämästä jonka ainoastaan hän saattoi tuntea. Kun vanha Taavi, johon hän oli lämpimästi kiintynyt, tähän aikaan yhäharvemmin kävi raiviolla, niin Miranda pyrki häntäkarttamaan ikänkuin peläen, ettähän heikentäsi tästäpäästä ja itsepintaisesti hän oli ajattelematta pikku Jimmyn kalpeita kasvoja ja lapsen suuta, silläse ajatus oli vaarallisin kaikista. Ja tästäseurasi, ettäkun lokakuu tuli ja koko metsäkaikkiolla oli täynnään varisevien lehtien äänetöntäelämäja sinisen taivaankannen valo alkoi tutkia paikkoja, jotka olivat olleet siltäsuljetut kaiken kesää niin Miranda mielestään oli sangen varma pääksessään; ja Taavin oli nyt taisteltava, ettei hänen sydämensä epäoivo pääsisi kasvoihin kovin selvään kuvastumaan.

Sen lokakuun lopulla Taavi metsästyretkellään tuli kulkeneeksi samalle avoimelle kalliopaikalle, jossa hän oli kesäkuussa Mirandan kanssa tavannut ilveksen. Hän parailaan etsi Kirstille verestälihaa, mutta riistaa ei ollut näkynyt sinäpäpävänsinkään. Juuri kun hän jonkinlaisen koti-ikävään haikeudella tunsii tämän paikan, jossa hän ja Miranda olivat näyttäneet lyhyen hetken olevan keskenään niin täydelleen sopusoinnussa--kuinka kauan siitäoli ja kuinka uskomattomalta koko tapaus hänestänyt tuntui!--niin hänen erämiehen silmänsäkeksi näyn, joka sai rihlan viipymätäposkelle lentäänään. Aivan aukion reunalla seisoi karhunpenikka ja ahneesti riipi täpätystävarsista mustikoita ja örähnteli tyytyväsenäkun niitäoli niin paljon ja ne olivat niin hyviä

"Karhunpaisti onkin", Taavi ajatteli, "Kirstille mitäparasta. Näyttää rupeavan vähän väsymään sarvaan lihaan!"

Hän tähtäsi kiireettä rihla paukahti terävään läskähtäen, ja soma karhunpenikka suistui suulleen ja mukelsi nurin läpi aivojen ammuttuna. Taavi meni sen luo. Se oli paikalla kuollut--niin silmänräpöksessäja tuskatta, ettäpuoliavoin suu vieläoli täynnään marjoja ja pieniä tummanviheriäsiälehtiä Taavi tunnusteli sen pehmeäja kiiltävään mustaa karvaa.

"Olipa siinäkaunis karhun alkua", hän mutisi melkein katumapäällä "Oli kai vähän ilkeäätehädäsinusta noin äkkipoppua, kun sinun oli siinä yksinäsi niin lysti olla."

Mutta Taavi ei ollut se mies, joka antoi turhalle hemmottelulle mielessään sijaa. Hän viipymätänylki saaliin ja käki nahkan huolellisesti, latoen sen päälle kasan isoja kiviä palatakseen ottamaan sen niin pian kuin aika salli. Hän oli nyt matkalla raivaukselle, eikä voinut ottaa matkaansa veristänahkaa, joka olisi lopullisesti tuominnut hänet Mirandan silmissä mutta nahka oli liian kaunis jäädäkseen kettujen ja ahmain saaliiksi. Kun se oli varmassa tallessa, niin hän leikkasi penikasta mureimmat palat, kääri ne koivun tuoheen ja nakkasi kantamuksen selkäänsä lähtien sitten raivausta kohti harppaamaan. Hänen mielessään oli, ettäKirstin vieläsinäiltana piti saada karhunpaistia.

Vähän sen jäkeen kuin hän oli lähtenyt kallioaukiolta, jolla punainen raato rumasti irvisti päivän paisteelle, ilmestyi pimennoista toinen karhu verkkaan tallustellen. Se oli suunnattoman suuri, karva ruosteen ruskahtava, harmaita karvoja kuonon ympärillä. Se pysähtyi ympärilleen katsellakseen. Samassa sen ruumis jäykistyi ja sitten se rytinällä hyökkäsi mustikkapensaitten kautta kohti sitäpaikkaa, missä kamala raato venyi verissään. Karhu kulki sen ympäri kahdesti, kuono ilmassa ja taas maatakin sivuten. Sitten se poistui siitähitaasti takaperin alamäkeen, tuijottaen siihen silmillään ikäänkuin odottaen, että se nousisi ylös ja seuraisi häntä Metsän reunalla se sukkelaan pyörii ympäri ja lähti vihaista laukkaa seuraamaan Taavin jäkiä.

Se oli vanha Kroof; ja Taavi oli tappanut sen penikan.

Se hyökkäsi hurjasti hänen peränsään, kamala verikosto mielessään, mutta niin sukkela teki Taavikin matkaa, että kului melkein tunti, ennenkuin kontion terävävaisto ilmaisi, että vihemies oli lähellä. Raivo ei sitä sokaissut. Se hiljensi kulkuaan ja astui pehmein askelin; ja pian se näki saaliinsa, joka oli jonkun matkaa edellä nopeaan harpaten metsän ruskeavarjoisia kujia.

Ei koko metsässä ollut toista yhtäviekasta karhua kuin Kroof; ja Kroof tiesi, etteivät koko sen hirmuinen voima ja raivo riittäneet asetettua metsämiestä vastaan. Se odotti edullisempaa hetkeä Hiljaa kuin portimo tai minkki se valtavasta koostaan huolimatta seurasi jäkiä Nuori Taavi ei kaikesta erämiestäidostaan, valppaista aistimistaan eikä vaistoistaan huolimatta aavistanutkaan sitä kostajaa, joka säilimätönä seurasi kuin koira hänen kintereillään. Taavi piti semmoista kiirettä että hiukset syksyn viileydestä huolimatta märkinä takertuivat otsaan. Kun hän saapui purolle, joka alkoi mokin lähteestä niin hän arveli peseytyvänsä ennenkuin lähtisi vieraihin. Hän nakkasi mytynsä ison hemlokin alle, heitti maahan lakkinsa, vyönsä paitansa ja laski niiden viereen ladatun pyssynsä. Sitten hän, vyönsä myden alasti, poikkesi parikymmentä askelta syrjään joen muodostamalle somalle allikolle ja kyykistyi sitten polvilleen, huuhtoakseen itsensä kunnollisesti.

Kroofin pienet silmät kiiluivat punottaen. Nyt oli hetki tullut.

Se hiipi lähemmäksi, pitäen hemlokin runkoa itsensä ja vihamiehensä välillä kunnes tuli tavarain luo, jotka Taavi oli heittänyt puun juurelle. Se nuuski hänen kokoon käärittyä mytynsä ja käänsi sen nurin kämmenellään. Sitten se raivosta ja tuskasta lyhyeen rohkaisten syöksyi penikkansa murhaajan kimppuun.

Tänävihainen röhkäys oli Taavin saama ensimmäinen varoitus uhkaavasta vaarasta. Hän katsahti sukkelaan ylös, pää ja olkapää vettä valuvina. Tunsi Kroofin. Ei siinä ollut valitsemiseen aikaa. Valtava kontio oli hänet tavottamaisillaan, mutta samalla hetkellä hän oivalsi koko murhetapauksenkin. Hänen sydäntään kouristi. Allikon toisella puolella oli juuri hänen kohdallaan suuri pyykki, ei sen kauempana, kuin että siihen melkein ulotti kätellään. Yhdellä hyppäyksellä hän saavutti sen.

Seuraavalla hän sai kiinni oksasta ja keikautti itsensä ilmaan juuri ja juuri välttämättä Kroofin kostavan kämmenen iskun.

Hän nousi puuhun ketterästi ja etsi oksaa, jota pitkin pääsisi toiseen puuhun ja sen kautta alas maahan pyssyn luo; ja Kroof, hetkisen epätoivon, kiipesi hänen perässään. Mutta Taavi ei löytänyt, mitä etsi. Vähän oli tosin aarniometsäsapuita, joiden ylimmät oksat eivät sotkeutuneet lähimmän naapurin oksiin, mutta kun ihminen luonnostaan kammoo uintia semmoisessa vedessä jota ei suoranainen auringonpaiste raitistuta ja elvytetyt oli Taavikin sen vuoksi valinnut paikan, jossa puut olivat hajallaan niin että taivaan sini kuvastui veteen. Hän kiipesi seitsemän kahdeksan syltäkorkealle maasta, ennenkuin löysi oksan, joka tarjosi vähintään toivoa. Hän lähti sitä kulkemaan, tukien ruumistaan hennommalla oksalla, joka oli hänen päänsä päällä. Kulkien oksaa pitkin niin kauas kuin se kesti, hän huomasi asemansa tuiki toivottomaksi. Hän ei olisi voinut, vaikka olisi kuinka taitavasti itseään heiluttanut ja vaikka onni olisi ollut kuinkakin hyvä tavottaa lähimmän puun lähintä oksaa. Hän kääntyi takaisin, mutta Kroof oli jo oksan juuressa. Se iski kyntensä oksaan; ryömi häntä kohti hitaasti, armotta; se oli saanut ahdistetuksi vihamiehensä ansaan.

Taavi seisoi jännitettynä ja liikkumatta, odottaen kontiota. Hänen kasvonsa olivat kalpeat, suu tiukkana. Hän tiesi, että kaiken ihmislaskun mukaan hänen hetkensä luultavasti oli tullut; mutta hän aikoi tehdä mitä tahansa. Syvä lähänen allaan, hänen ja maanpinnan muodostavan kallion ja sammalen väillä (hän katsoi alas siihen, myrskyn auringonvalon häikäsemänä) oli vankka hemlokin oksa. Hän aikoi pudottaa itsensä viime tingassa; ja tänä oksalla hän aikoi tarrata siihen kiinni--ehkä pöytänsä hänen putoamisensa, ainakin ehkäisi sitä. Se oli hatara toivo, mutta se oli ainoa toivo. Hän ei pelosta vavissut, mutta hän tunsi murhetta ja pettymystä toiveidensa saadessa tämmöisen lopun; ja kohtalon murhaava iva tuntui katkeralta. Oksa taipui alemmaksi ja alemmaksi Kroofin mahtavan painon lähestyessä. Päälimäinen oksa, joka oli liian heikko yksin kestäkseen hänen painonsa, tuki häntä vielä. Hän piti päänsä pystyssä uhmaten kuolemaa.

Sattui niin, että Miranda, joka oli lähetyksillä ollut kuullut Kroofin karjauksen, jonka se päästi hyökätessään Taavin kimppuun. Sen vihainen äänensävy oli saanut hänet hämmästyneenä ja pahaa peläten paikalle rientämään. Hän tunsi Taavin rihlan ja metsästysmekon hemlokkipuun juurella ja kauhean pelon valtaamana hänen sydämensä sulilla. Sitten hän näki Taavin korkealla pyökissä paljaat olkapäänsä hohtaen ruskeitten lehtien seasta. Hän näki Kroofin, joka nyt oli vain kolmen jalan päässä saaliistaan. Hän näki vihan, joka puhui pedon silmistä ja avoimesta suusta.

"Kroof!" hän huuti vihaisella käskävällä äänellä, mutta Kroof ei huolinut siitä enempää kuin jos se olisi ollut tuulen kuiskaus. "Kroof! Kroof!" hän uudelleen huuti rukoilevan ahdistuksen, kouristavan kauhun valtaamana, kun julma eläin ryömi yhä edemmä. Taavi ei kääntänyt päätänsä, vaan huuti alas levollisella äänellä "Se ei sinusta väitä tälläkerralla, Miranda. Eikötäs sä liene lähtökäissäs ei sille mahda mitään!"

Mutta Mirandan kasvot äkkiäkuin kivettyivät. Hän hairasi maasta rihlan. "Pidävarasi!" hän huuti ja tarkkaan ja varmallalla kädellätähden veti ensin toista ja sitten toista liipasinta niin peräkän, ettämolemmat paukaukset melkein sulivat yhteen. Sitten hän pudotti aseensa ja seiso ja hurjasti tuijotti.

Karhun ruumis nytki hetken kouristuksentapaisesti, näytti sitten lyyhistyvän oksalle kokoon, pitäen siitäkiinni. Seuraavassa silmänräpsessä hitaasti vierähti pois ja putosi alas pehmeänä suunnattomana myyttynä Huokaisevalla jyrädykselläse tapasi maan. Miranda päätti matalan huudahduksen äänen kuullessaan, kääntyi pois ja nojasi hemlokin runkoa vastaan. Käänsi kasvonsa puuta kohti ja käki ne käivartensa taiveeseen.

Taavi tiesi nyt, ettäkaikki, mitähän oli toivonut, oli nyt hänen. Mutta ensimmäisen huumaavan, tukahuttavan riemun sykähdyksen jälkeen hänen sydänensä paisui säistämpeäkohtaan, säistäjä pohjattomasta hellyydestä Hän kiipesi alas pakopaikastaan, puki päälleen metsätysmekkonsa ja vyönsä katsoi uteliaana tyhjäärihlaa, joka makasi sammalella ja potkaisi köytetyn lihamytyt pensaikkoon. Sitten hän meni ja seisahtui aivan Mirandan viereen.

Lyhyen hetken jälkeen hän laski käivartensa immen olkapälle ja kosketti häntäisolla kädellään, kevyesti mutta varmasti. "Sinä ihmeteltäväMiranda", hän sanoi, "jälleen olet lahjoittanut minulle elämäni! Mutta minäen kiitäsinoa, ennenkuin kuulen, mitäaiot minun tehdä Elämäni on ollut kokonaan sinun siitähetkestä jolloin ensi kerran näin sinut täysikasvuisena naisena. Mitäaiot tehdäelämäle, jonka olet pelastanut, Miranda?"

Hän puserti immen olkapäätälujemmin sydäntänsävastaan ja kumartui hänen ylitseen, uskaltamatta kuitenkaan juuri suudellakaan pronssinväristätummaa tukkaa, jolle hän hengitti. Impi äkkiä nyyhkyttään kääntyi ympäri, tarttui häneen kiinni ja käki kasvonsa hänen rintaansa vastaan. "Voi Taavi!" hän huudahti surkealla äänellä "vie äti ja minut pois tästäpaikasta; minäen tahdo enääelää raiviolla. Sinäolet surmanut sen vanhan elämän, jota minärakastin," Ja hän puhkesi myrskyiseen itkuun.

Taavi odotti, kunnes hän oli tyyntynyt. Sitten hän sanoi: "Jos minäolen sinun elämäni muuttanut, Miranda, niin olet sinäkin hiukan muuttanut minun elämäni. Minäen enäämetsätä enkäviritäansoja, rakkaani, eikämetsän elänten enäätarvitse olla huolissaan minun tähteni. Me myönme mokin ja lähdemme alas Meramichiin, jossa minävoin saada hyvän toimen metsänlujjana. Siihen minäolen ensimmäisiä Ja minäluulen--voi, minärakastan sinua ja minäluulen voivani tehdäsinut onnelliseksi, sinäihmeteltäväMiranda."

Impi kuuli hänen puheensa loppuun saakka ja vapautui sitten hiljaa hänen syleilystään. "Mene kertomaan ädille, mitäolen tehnyt, Taavi", hän sanoi vakavalla äänellä "ja jääminut tänne hetkeksi kahden kesken Kroofin kanssa."

Mirandan palattua mökille Kirsti ja Taavi illalla lähtivä lapioiden ja lyhdyn keralla allikolle pyökin luo. Missä kiviperäsestä maasta löytyi pehmeämpää kohtaa, siihen he kaivoivat haudan; ja he hautasivat vanhan Kroofin syväle maan poveen, etteivät ahman kynnet päässeet sen rauhaa häiritsemään, eikä kevätauringon lumous sitä unesta herättämään.

End of Project Gutenberg's Aarniometsän Sydän, by Charles G. D. Roberts

*** END OF THE PROJECT GUTENBERG EBOOK AARNIOMETSÄN SYDÄN ***

This file should be named 8aarn10.txt or 8aarn10.zip
Corrected EDITIONS of our eBooks get a new NUMBER, 8aarn11.txt
VERSIONS based on separate sources get new LETTER, 8aarn10a.txt

Produced by David Starner, V-M Osterman, Robert Connal
and the Online Distributed Proofreading Team.

Project Gutenberg eBooks are often created from several printed editions, all of which are confirmed as Public Domain in the US unless a copyright notice is included. Thus, we usually do not keep eBooks in compliance with any particular paper edition.

We are now trying to release all our eBooks one year in advance of the official release dates, leaving time for better editing. Please be encouraged to tell us about any error or corrections, even years after the official publication date.

Please note neither this listing nor its contents are final till midnight of the last day of the month of any such announcement. The official release date of all Project Gutenberg eBooks is at Midnight, Central Time, of the last day of the stated month. A preliminary version may often be posted for suggestion, comment and editing by those who wish to do so.

Most people start at our Web sites at:
<http://gutenberg.net> or
<http://promo.net/pg>

These Web sites include award-winning information about Project Gutenberg, including how to donate, how to help produce our new eBooks, and how to subscribe to our email newsletter (free!).

Those of you who want to download any eBook before announcement can get to them as follows, and just download by date. This is also a good way to get them instantly upon announcement, as the indexes our cataloguers produce obviously take a while after an

announcement goes out in the Project Gutenberg Newsletter.

<http://www.ibiblio.org/gutenberg/etext03> or
<ftp://ftp.ibiblio.org/pub/docs/books/gutenberg/etext03>

Or /etext02, 01, 00, 99, 98, 97, 96, 95, 94, 93, 92, 91 or 90

Just search by the first five letters of the filename you want,
as it appears in our Newsletters.

Information about Project Gutenberg (one page)

We produce about two million dollars for each hour we work. The time it takes us, a rather conservative estimate, is fifty hours to get any eBook selected, entered, proofread, edited, copyright searched and analyzed, the copyright letters written, etc. Our projected audience is one hundred million readers. If the value per text is nominally estimated at one dollar then we produce \$2 million dollars per hour in 2002 as we release over 100 new text files per month: 1240 more eBooks in 2001 for a total of 4000+ We are already on our way to trying for 2000 more eBooks in 2002 If they reach just 1-2% of the world's population then the total will reach over half a trillion eBooks given away by year's end.

The Goal of Project Gutenberg is to Give Away 1 Trillion eBooks!
This is ten thousand titles each to one hundred million readers,
which is only about 4% of the present number of computer users.

Here is the briefest record of our progress (* means estimated):

eBooks Year Month

1	1971	July
10	1991	January
100	1994	January
1000	1997	August
1500	1998	October
2000	1999	December
2500	2000	December
3000	2001	November
4000	2001	October/November
6000	2002	December*
9000	2003	November*
10000	2004	January*

The Project Gutenberg Literary Archive Foundation has been created
to secure a future for Project Gutenberg into the next millennium.

We need your donations more than ever!

As of February, 2002, contributions are being solicited from people

and organizations in: Alabama, Alaska, Arkansas, Connecticut, Delaware, District of Columbia, Florida, Georgia, Hawaii, Illinois, Indiana, Iowa, Kansas, Kentucky, Louisiana, Maine, Massachusetts, Michigan, Mississippi, Missouri, Montana, Nebraska, Nevada, New Hampshire, New Jersey, New Mexico, New York, North Carolina, Ohio, Oklahoma, Oregon, Pennsylvania, Rhode Island, South Carolina, South Dakota, Tennessee, Texas, Utah, Vermont, Virginia, Washington, West Virginia, Wisconsin, and Wyoming.

We have filed in all 50 states now, but these are the only ones that have responded.

As the requirements for other states are met, additions to this list will be made and fund raising will begin in the additional states. Please feel free to ask to check the status of your state.

In answer to various questions we have received on this:

We are constantly working on finishing the paperwork to legally request donations in all 50 states. If your state is not listed and you would like to know if we have added it since the list you have, just ask.

While we cannot solicit donations from people in states where we are not yet registered, we know of no prohibition against accepting donations from donors in these states who approach us with an offer to donate.

International donations are accepted, but we don't know ANYTHING about how to make them tax-deductible, or even if they CAN be made deductible, and don't have the staff to handle it even if there are ways.

Donations by check or money order may be sent to:

Project Gutenberg Literary Archive Foundation
PMB 113
1739 University Ave.
Oxford, MS 38655-4109

Contact us if you want to arrange for a wire transfer or payment method other than by check or money order.

The Project Gutenberg Literary Archive Foundation has been approved by the US Internal Revenue Service as a 501(c)(3) organization with EIN [Employee Identification Number] 64-622154. Donations are tax-deductible to the maximum extent permitted by law. As fund-raising requirements for other states are met, additions to this list will be made and fund-raising will begin in the additional states.

We need your donations more than ever!

You can get up to date donation information online at:

<http://www.gutenberg.net/donation.html>

If you can't reach Project Gutenberg,
you can always email directly to:

Michael S. Hart <hart@pobox.com>

Prof. Hart will answer or forward your message.

We would prefer to send you information by email.

****The Legal Small Print****

(Three Pages)

*****START**THE SMALL PRINT!**FOR PUBLIC DOMAIN EBOOKS**START*****

Why is this "Small Print!" statement here? You know: lawyers. They tell us you might sue us if there is something wrong with your copy of this eBook, even if you got it for free from someone other than us, and even if what's wrong is not our fault. So, among other things, this "Small Print!" statement disclaims most of our liability to you. It also tells you how you may distribute copies of this eBook if you want to.

***BEFORE!* YOU USE OR READ THIS EBOOK**

By using or reading any part of this PROJECT GUTENBERG-tm eBook, you indicate that you understand, agree to and accept this "Small Print!" statement. If you do not, you can receive a refund of the money (if any) you paid for this eBook by sending a request within 30 days of receiving it to the person you got it from. If you received this eBook on a physical medium (such as a disk), you must return it with your request.

ABOUT PROJECT GUTENBERG-TM EBOOKS

This PROJECT GUTENBERG-tm eBook, like most PROJECT GUTENBERG-tm eBooks, is a "public domain" work distributed by Professor Michael S. Hart through the Project Gutenberg Association (the "Project"). Among other things, this means that no one owns a United States copyright on or for this work, so the Project (and you!) can copy and distribute it in the United States without permission and without paying copyright royalties. Special rules, set forth below, apply if you wish to copy and distribute this eBook under the "PROJECT GUTENBERG" trademark.

Please do not use the "PROJECT GUTENBERG" trademark to market any commercial products without permission.

To create these eBooks, the Project expends considerable efforts to identify, transcribe and proofread public domain works. Despite these efforts, the Project's eBooks and any medium they may be on may contain "Defects". Among other things, Defects may take the form of incomplete, inaccurate or corrupt data, transcription errors, a copyright or other intellectual property infringement, a defective or damaged disk or other eBook medium, a computer virus, or computer codes that damage or cannot be read by your equipment.

LIMITED WARRANTY; DISCLAIMER OF DAMAGES

But for the "Right of Replacement or Refund" described below, [1] Michael Hart and the Foundation (and any other party you may receive this eBook from as a PROJECT GUTENBERG-tm eBook) disclaims all liability to you for damages, costs and expenses, including legal fees, and [2] YOU HAVE NO REMEDIES FOR NEGLIGENCE OR UNDER STRICT LIABILITY, OR FOR BREACH OF WARRANTY OR CONTRACT, INCLUDING BUT NOT LIMITED TO INDIRECT, CONSEQUENTIAL, PUNITIVE OR INCIDENTAL DAMAGES, EVEN IF YOU GIVE NOTICE OF THE POSSIBILITY OF SUCH DAMAGES.

If you discover a Defect in this eBook within 90 days of receiving it, you can receive a refund of the money (if any) you paid for it by sending an explanatory note within that time to the person you received it from. If you received it on a physical medium, you must return it with your note, and such person may choose to alternatively give you a replacement copy. If you received it electronically, such person may choose to alternatively give you a second opportunity to receive it electronically.

THIS EBOOK IS OTHERWISE PROVIDED TO YOU "AS-IS". NO OTHER WARRANTIES OF ANY KIND, EXPRESS OR IMPLIED, ARE MADE TO YOU AS TO THE EBOOK OR ANY MEDIUM IT MAY BE ON, INCLUDING BUT NOT LIMITED TO WARRANTIES OF MERCHANTABILITY OR FITNESS FOR A PARTICULAR PURPOSE.

Some states do not allow disclaimers of implied warranties or the exclusion or limitation of consequential damages, so the above disclaimers and exclusions may not apply to you, and you may have other legal rights.

INDEMNITY

You will indemnify and hold Michael Hart, the Foundation, and its trustees and agents, and any volunteers associated with the production and distribution of Project Gutenberg-tm texts harmless, from all liability, cost and expense, including legal fees, that arise directly or indirectly from any of the following that you do or cause: [1] distribution of this eBook, [2] alteration, modification, or addition to the eBook, or [3] any Defect.

DISTRIBUTION UNDER "PROJECT GUTENBERG-tm"

You may distribute copies of this eBook electronically, or by disk, book or any other medium if you either delete this "Small Print!" and all other references to Project Gutenberg, or:

[1] Only give exact copies of it. Among other things, this requires that you do not remove, alter or modify the eBook or this "small print!" statement. You may however, if you wish, distribute this eBook in machine readable binary, compressed, mark-up, or proprietary form, including any form resulting from conversion by word processing or hypertext software, but only so long as *EITHER*:

[*] The eBook, when displayed, is clearly readable, and does *not* contain characters other than those intended by the author of the work, although tilde (~), asterisk (*) and underline (_) characters may be used to convey punctuation intended by the author, and additional characters may be used to indicate hypertext links; OR

[*] The eBook may be readily converted by the reader at no expense into plain ASCII, EBCDIC or equivalent form by the program that displays the eBook (as is the case, for instance, with most word processors); OR

[*] You provide, or agree to also provide on request at no additional cost, fee or expense, a copy of the eBook in its original plain ASCII form (or in EBCDIC or other equivalent proprietary form).

[2] Honor the eBook refund and replacement provisions of this "Small Print!" statement.

[3] Pay a trademark license fee to the Foundation of 20% of the gross profits you derive calculated using the method you already use to calculate your applicable taxes. If you don't derive profits, no royalty is due. Royalties are payable to "Project Gutenberg Literary Archive Foundation" the 60 days following each date you prepare (or were legally required to prepare) your annual (or equivalent periodic) tax return. Please contact us beforehand to let us know your plans and to work out the details.

WHAT IF YOU *WANT* TO SEND MONEY EVEN IF YOU DON'T HAVE TO?

Project Gutenberg is dedicated to increasing the number of public domain and licensed works that can be freely distributed in machine readable form.

The Project gratefully accepts contributions of money, time, public domain materials, or royalty free copyright licenses.

Money should be paid to the:
"Project Gutenberg Literary Archive Foundation."

If you are interested in contributing scanning equipment or software or other items, please contact Michael Hart at:
hart@pobox.com

[Portions of this eBook's header and trailer may be reprinted only when distributed free of all fees. Copyright (C) 2001, 2002 by Michael S. Hart. Project Gutenberg is a TradeMark and may not be used in any sales of Project Gutenberg eBooks or other materials be they hardware or software or any other related product without express permission.]

*END THE SMALL PRINT! FOR PUBLIC DOMAIN EBOOKS*Ver.02/11/02*END*

ess permission.]

*END THE SMALL PRINT! FOR PUBLIC DOMAIN EBOOKS*Ver.02/11/02*END*

tellectual property infringement, a defective or damaged disk or other eBook medium, a computer virus, or computer codes that damage or cannot be read by your equipment.

LIMITED WARRANTY; DISCLAIMER OF DAMAGES

But for the "Right of Replacement or Refund" described below,

[1] Michael Hart and the Foundation (and any other party you may

receive this eBook from as a PROJECT GUTENBERG-tm eBook) disclaims

all liability to you for damages, costs and expenses, including

legal fees, and [2] YOU HAVE NO REMEDIES FOR NEGLIGENCE OR

UNDER STRICT LIABILITY, OR FOR BREACH OF WARRANTY OR CONTRACT,

INCLUDING BUT NOT LIMITED TO INDIRECT, CONSEQUENTIAL, PUNITIVE

OR INCIDENTAL DAMAGES, EVEN IF YOU GIVE NOTICE OF THE

POSSIBILITY OF SUCH DAMAGES.

If you discover a Defect in this eBook within 90 days of receiving it, you can receive a refund of the money (if any) you paid for it by sending an explanatory note within that time to the person you received it from. If you received it on a physical medium, you must return it with your note, and such person may choose to alternatively give you a replacement copy. If you received it electronically, such person may choose to alternatively give you a second opportunity to receive it electronically.

THIS EBOOK IS OTHERWISE PROVIDED TO YOU "AS-IS". NO OTHER WARRANTIES OF ANY KIND, EXPRESS OR IMPLIED, ARE MADE TO YOU AS TO THE EBOOK OR ANY MEDIUM IT MAY BE ON, INCLUDING BUT NOT LIMITED TO WARRANTIES OF MERCHANTABILITY